

FIDELI CREDINȚEI

REFERINȚE PENTRU
EVANGHELIE

FIDELI CREDINȚEI

REFERINȚE PENTRU
EVANGHELIE

Publicat de
Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă
Salt Lake City, Utah

Pe copertă: *Lumina și adevărul*, de Simon Dewey
© de Simon Dewey

© 2005 de Intellectual Reserve, Inc.
Toate drepturile rezervate
Printed in Germany

Aprobarea versiunii în limba engleză: 7/04
Aprobarea traducerii: 7/04
Titlul original: *True to the Faith*
Romanian
36863 171

MESAJUL PRIMEI PREȘEDINȚII

Această carte este menită să vă fie un însoțitor când studiați scripturile și învățăturile profeților din zilele din urmă. Noi vă încurajăm să o consultați atunci când studiați și aplicați principiile Evangheliei. Folosiți această carte ca sursă bibliografică atunci când pregătiți cuvântări, predați în clase și când răspundeți la întrebări despre Biserică.

Pe măsură ce veți învăța adevărurile Evangheliei, vă veți spori înțelegerea față de planul veșnic al Tatălui Ceresc. Având această înțelegere la temelie vieții dumneavoastră, veți fi în stare să faceți alegeri înțelepte, să trăiți în armonie cu voința lui Dumnezeu și să descoperiți bucurii în viață. Mărturia dumneavoastră va deveni mai puternică. Veți rămâne fideli credinței.

Noi ne gândim în special la tineret, la tinerii adulți necăsătoriți și la noii convertiți. Vă promitem că, prin rugăciunea personală regulată și prin studiul scripturilor și al doctrinelor Evangheliei, veți fi pregătiți să faceți față influențelor rele care ar vrea să vă înșele și să vă facă rău.

Fie ca această carte să vă întărească în eforturile de a vă apropia de Salvator și de a urma exemplul Său.

Prima Președinție

SUBIECTE DIN EVANGHELIE

ARANJATE ÎN ORDINE ALFABETICĂ

Abuzul

Abuzul înseamnă un comportament față de alții sau față de sine care provoacă suferință sau jignire. Abuzul dăunează minții și spiritului și adesea, dăunează și trupului. Poate provoca confuzie, îndoială, neîncredere și frică. El este o încălcare a legilor societății și este în opoziție totală cu învățăturile Salvatorului. Domnul condamnă orice formă de comportament abuziv – fizic, sexual, verbal sau emoțional. Comportamentul abuziv poate duce la măsuri disciplinare din partea Bisericii.

Consiliere pentru cei care au comis abuz

Dacă ați comis abuz în oricare din relații, trebuie să vă pocăiți de păcatul dumneavoastră. Rugați-vă Domnului să vă ierte. Cereți iertare celor cărora le-ați făcut rău. Stați de vorbă cu episcopul sau cu președintele dumneavoastră de ramură, astfel încât el să vă poată ajuta în procesul de pocăire și, dacă este necesar, să vă ajute pentru a primi consiliere și asistență suplimentară.

Dacă sentimentele de mânie au alimentat comportamentul dumneavoastră abuziv, învățați să vă controlați emoțiile. Adresați-vă Domnului prin rugăciune și rugați-L să vă ajute. Având o perspectivă veșnică, veți descoperi că mânia dumneavoastră a apărut aproape întotdeauna ca răspuns la lucruri care nu sunt foarte importante.

Dacă v-ați făcut vinovat de abuz sexual, căutați să vă disciplinați mintea. Amintiți-vă că gândurile dumneavoastră au un impact puternic asupra vieții dumneavoastră – „căci el este ca unul care își face socotelile în suflet” (Proverbe 23:7). Țineți-vă departe de pornografie și de orice altceva care ar putea stimula dorințele sexuale imorale. Rugați-vă să aveți capacitatea de a lăsa „virtutea să înfrumusețeze, fără încetare, gândurile tale” (D&L 121:45).

Ajutor pentru victimele abuzului

Dacă sunteți o victimă a abuzului, căutați ajutor imediat. Vorbiți cu conducătorii dumneavoastră din preoție, aceștia sunt de obicei episcopul sau președintele de ramură, dar în unele situații poate fi un membru al președinției de țară sau de district. El vă poate ajuta să aflați ce trebuie să faceți.

Trebuie să fiți convins(ă) că nu dumneavoastră purtați vina pentru comportamentul abuziv al altora. Dumneavoastră nu trebuie să resimțiți vină. Dacă ați fost victima unui viol sau a unui abuz sexual, fie că ați suferit abuz din partea unei cunoștințe, din partea unui străin sau chiar din partea unui membru al familiei, nu sunteți vinovat(ă) de păcat sexual. Trebuie să știți că sunteți inocent(ă) și că Tatăl dumneavoastră Cereșc vă iubește.

Rugați-vă pentru pacea care vine numai prin Isus Hristos și prin Ispășirea Sa (vezi Ioan 14:27; 16:33). Salvatorul a îndurat toate durerile și suferințele noastre, chiar și cele provocate de alți oameni și El știe cum să vă ajute (vezi Alma 7:11–12). În loc de a căuta răzbunare, concentrați-vă asupra unor subiecte pe care le puteți controla, cum ar fi perspectiva dumneavoastră asupra vieții. Rugați-vă pentru a avea tăria să-i iertați pe cei care v-au făcut rău.

Continuați să căutați ajutor din partea conducătorului dumneavoastră din preoție, astfel încât el să vă poată îndruma în procesul de vindecare emoțională. Prin binecuvântările Evangheliei puteți opri ciclul abuzului și puteți fi eliberat de suferințele pe care le-ați îndurat.

Referințe suplimentare: Matei 18:1–6; D&L 121:34–46

Vezi, de asemenea, Iertarea, Pocăința

Administrarea Bisericii

Isus Hristos stă în fruntea Bisericii. Misiunea Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă este de a-i ajuta pe toți oamenii să vină la El (vezi Moroni 10:32). Pentru a îndeplini această misiune, Biserica este organizată în conformitate

cu modelul revelat de către Domnul „pentru desăvârșirea sfinților... până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu” (Efeseni 4:12–13; vezi, de asemenea, versetul 11). În cele ce urmează este prezentat un rezumat al modului de organizare a Bisericii.

Căminul și familia

Familia este unitatea fundamentală a Bisericii, iar căminul este locul cel mai important pentru învățarea Evangheliei. Nici o altă organizare nu poate lua locul familiei. Chiar în timp ce Biserica continuă să crească, scopul acesteia va fi de a sprijini și a întări familia și persoanele individuale în eforturile lor de a trăi conform principiilor Evangheliei.

Administrația generală

Domnul îndrumă astăzi poporul Său de legământ prin intermediul președintelui Bisericii, pe care îl susținem în calitate de profet, văzător și revelator. Președintele Bisericii prezidează asupra muncii din întreaga Biserică. El și consilierii săi, care sunt de asemenea profeți, văzători și revelatori, formează Cvorumul Primei Președinții.

Membrii Cvorumului celor Doisprezece Apostoli sunt, de asemenea, profeți, văzători și revelatori. Ei, împreună cu Prima Președinție sunt „martori speciali ai numelui lui Hristos în toată lumea” (D&L 107:23). Ei acționează sub îndrumarea Primei Președinții „pentru a clădi Biserica și a avea grijă de toate treburile acesteia în toate națiunile lumii” (D&L 107:33). Ei „deschid ușa [națiunilor] proclamând Evanghelia lui Isus Hristos” (D&L 107:35).

Membrii Cvorumurilor celor Șaptezeci sunt chemați pentru a proclama Evanghelia și pentru a clădi Biserica. Ei lucrează sub îndrumarea celor Doisprezece Apostoli. Membrii Primului și celui de-al Doilea Cvorum al celor Șaptezeci sunt desemnați ca Autorități Generale și ei pot fi chemați să slujească oriunde în lume.

Episcopatul Prezidențial constituie președinția Preoției aaronice din întreaga Biserică. Episcopul care prezidează și consilierii săi slujesc sub directa îndrumare a Primei Președinții pentru a administra treburile temporale ale Bisericii.

Organizațiile Tinerilor Băieți, ale Societății de Alinare, ale Tinerelor Fete, ale Societății Primare au toate, președinții la nivel general, care oferă instrucțiuni și îndrumare.

Administrația zonei

Zona este cea mai mare diviziune geografică a Bisericii. Fiecare zonă este prezidată de câte o președinție de zonă, care lucrează sub îndrumarea Primei Președinții și a Cvorumului celor Doisprezece Apostoli. Președinții de zonă și consilierii lor sunt desemnați dintre membrii Cvorumului celor Doisprezece și ai Cvorumurilor celor Șaptezeci.

Unii frați sunt rânduiți ca membri ai Celor Șaptezeci, dar nu slujesc în calitate de Autorități Generale. Ei sunt numiți Autorități ale Zonei – Cei Șaptezeci și fac parte din alte cvorumuri decât Primul și al Doilea Cvorum al Celor Șaptezeci, în funcție de repartitia geografică. Responsabilitatea lor este limitată la întregul cuprins al regiunii în care trăiesc. Unii membrii din cadrul Autorității Zonei – Cei Șaptezeci slujesc în cadrul președințiilor zonelor.

Administrația locală

Episcopii și ramuri Membrii Bisericii sunt organizați în congregații care se întrunesc frecvent pentru activități care să le îmbogățească viața spirituală și socială. Congregațiile de mari dimensiuni sunt numite episcopii. Fiecare episcopie este prezidată de un episcop, asistat de doi consilieri.

Congregațiile mici sunt numite ramuri. Peste fiecare ramură prezidează un președinte de ramură, asistat de doi consilieri. O ramură poate fi organizată dacă cel puțin două familii de membri locuiesc într-o zonă și unul dintre membri este deținător demn al Preoției lui Melhisedec sau preot demn

în Preoția aaronică. Președinția țăruiului, a misiunii sau a districtului organizează și supervizează ramura. O ramură poate să se dezvolte pentru a deveni o episcopie, dacă se află în cadrul unui țărui.

Fiecare episcopie sau ramură cuprinde o zonă geografică bine stabilită. Diferitele organizații din cadrul episcopiei sau ramurii contribuie la munca Domnului: grupurile înalților preoți; cvorumurile vârstnicilor; Societatea de Alinare, destinată tinerelor de peste 18 ani și femeilor; cvorumurile Preoției lui Aaron, destinate tinerilor băieți cu vârste cuprinse între 12 și 17 ani; Tinerelor Fete, destinat fetelor cu vârste cuprinse între 12 și 17 ani; Societatea Primară pentru copii de la 18 luni la 11 ani și Școala de Duminică, pentru toți membrii Bisericii în vârstă de peste 12 ani. Fiecare din aceste organizații îndeplinesc roluri importante în propovăduirea Evangheliei, în oferirea slujirii, în susținerea părinților în îndatorirea lor sacră de a-și ajuta copiii să devină convertiți la Evanghelia lui Isus Hristos. De asemenea, aceste organizații colaborează pentru a-i ajuta pe membri să împărtășească altor oameni Evanghelia.

Țărui, misiuni și districte Cele mai multe din zonele geografice unde Biserica este organizată sunt împărțite în țărui. Termenul de țărui vine de la profetul Isaia, care a prorocit că Biserica din zilele din urmă va fi precum un cort, ținut în siguranță de țărui (vezi Isaia 33:20; 54:2). De obicei, în cadrul unui țărui există 5 până la 12 episcopii. Fiecare țărui este prezidat de un președinte de țărui, asistat de doi consilieri. Președinții de țărui raportează președinției zonei și primesc îndrumări de la aceasta.

O misiune este o unitate a Bisericii care, de obicei, acoperă o zonă mult mai mare decât cea acoperită de un țărui. Fiecare misiune este prezidată de un președinte de misiune, asistat de doi consilieri. Președinții de misiune sunt direct răspunzători în fața Autorităților Generale.

La fel cum o ramură este versiunea mai mică a unei episcopii, un district este versiunea mai mică a unui țărui. Un district este organizat atunci când un număr suficient de ramuri

Adopția

se află grupate într-o zonă, fapt care permite comunicare ușoară și transportul fără dificultăți pentru a ajunge la adunările districtului. Pentru a prezida asupra districtului este chemat un președinte de district, având ajutorul a doi consilieri. Președintele de district raportează președintelui misiunii. Un district se poate dezvolta pentru a deveni un țăruș.

Programe pentru membrii necăsătoriți Mulți dintre membrii Bisericii nu au fost niciodată căsătoriți, sunt divorțați sau văduvi. Acești membri sunt cuprinși în două grupuri: tineri adulți necăsătoriți (cu vârste cuprinse între 18 și 30 de ani) și adulți necăsătoriți (de peste 31 de ani).

Nu există un program organizat la nivelul întregii Bisericii pentru tinerii adulți necăsătoriți sau pentru adulții necăsătoriți. În loc de acesta, atunci când un număr suficient de mare de adulți necăsătoriți locuiesc într-o zonă, conducătorii preoției sunt încurajați să cheme reprezentanți ai adulților necăsătoriți care să lucreze sub îndrumarea lor. Reprezentanții adulților necăsătoriți planifică activități cum ar fi serate dansante, proiecte de slujire și seri la gura sobei. Aceste activități dau ocazia membrilor necăsătoriți să se întâlnească unii cu alții și să se întâlnească reciproc. Membrii necăsătoriți sunt, de asemenea, încurajați să se întâlnească periodic cu conducătorii preoției pentru a discuta nevoile lor și ocaziile de a crește și de a sluji.

Referințe suplimentare: D&L 107

Vezi, de asemenea, Preoția, Societatea de Alinare

Adopția

Copiii au dreptul de a fi crescuți de părinți care respectă legămintele căsătoriei și care oferă dragoste și sprijin. Adopția poate fi o mare binecuvântare pentru mulți copii care s-au născut fără ocazia de a se bucura de părinți.

Atunci când un copil este conceput în afara legământului căsătoriei, cea mai bună opțiune este ca mama și tatăl să se căsătorească și să se străduiască să clădească o relație pentru

o familie ce va dura veșnic. Dacă realizarea unei căsătorii reușite nu este posibilă, ei ar trebui să ofere copilul spre adopție, de preferință prin LDS Family Services (Serviciul pentru familii ale sfinților din zilele din urmă). Oferirea copilului spre adopție prin LDS Family Services îi ajută pe părinții care nu sunt căsătoriți să facă ceea ce este mai bine pentru copil. Oferirea spre adopție asigură copilului șansa de a fi pecetluit în templu cu o mamă și cu un tată și sporește posibilitatea ca binecuvântările Evangheliei să influențeze viețile tuturor celor implicați. Adopția este o hotărâre lipsită de egoism și plină de dragoste care îi binecuvântează pe părinții naturali, pe copil și pe familia adoptivă.

Dacă sunteți căsătorit(ă) și dumneavoastră și soția sau soțul doriți să adoptați un copil, trebuie să vă asigurați că știți toate prevederile legale ale țărilor și agențiilor guvernamentale implicate. Sfătuiți-vă cu conducătorii dumneavoastră din preoție și, dacă este cu putință, cu membri ai LDS Family Services. Dacă în zona dumneavoastră nu există o filială a LDS Family Services, colaborați cu conducătorii preoției pentru a găsi instituțiile atestate legal care protejează atât copiii, cât și părinții adoptivi.

A Doua Venire a lui Isus Hristos

Când Isus Hristos s-a ridicat la cer la sfârșitul slujirii Sale muritoare, doi îngeri au declarat apostolilor Săi: „Acest Isus care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer” (Faptele apostolilor 1:11). Când Salvatorul va veni din nou, El va veni în putere și glorie pentru a cere ca pământul să fie împărăția Sa. A Doua Sa Venire va marca începutul mileniului.

A Doua Venire va fi o perioadă de groază și jale pentru necredincioși, dar va fi o zi de pace și triumf pentru cei drepecți. Domnul a declarat:

„Acei care sunt înțelepecți, și au primit adevărul, și au primit Spiritul Sfânt pentru îndrumarea lor, și nu au fost înșelați

– adevărat vă spun vouă, ei nu vor fi doborâți și aruncați în foc, ci vor suporta ziua.

Și pământul le va fi dat lor drept moștenire; ei se vor înmulți și vor deveni puternici și copiii lor vor crește fără păcate în vederea salvării.

Pentru că Domnul va fi în mijlocul lor și slava Lui va fi asupra lor și El va fi Împăratul și Legiuitorul lor” (D&L 45:57–59).

Domnul nu a revelat exact când va veni din nou: „Ceasul și ziua nici un om nu le cunoaște, nici îngerii în cer, nici nu vor ști până când nu vine El” (D&L 49:7). Dar El a revelat profeților Săi evenimentele și semnele care vor preceda A Doua Venire. Printre evenimentele și semnele profețite, sunt:

- apostazia de la adevărul Evangheliei (vezi Matei 24:9–12; 2 Tesaloniceni 2:1–3);
- restaurarea Evangheliei, inclusiv restaurarea Bisericii lui Isus Hristos (vezi Faptele apostolilor 3:19–21; Apocalipsa 14:6–7; D&L 45:28; 133:36);
- restaurarea cheilor preoției (vezi Maleahi 4:5–6; D&L 110:11–16);
- apariția Cărții lui Mormon (vezi Isaia 29:4–18; 3 Nefi 21:1–11);
- predicarea Evangheliei în toată lumea (vezi Matei 24:14);
- o perioadă de imoralitate, război și haos (vezi Matei 24:6–7; 2 Timotei 3:1–7; D&L 29:17; 45:26–33; 88:91);
- semne în cer și pe pământ (vezi Ioel 2:30–31; Matei 24:29–30; D&L 29:14–16; 45:39–42; 49:23; 88:87–90).

Nu vă îngrijorați cu privire la data exactă la care va fi A Doua Venire a Salvatorului. Ci, trăiți în așa fel încât să fiți pregătit oricând va veni. Observând calamitățile acestor ultime zile, amintiți-vă că cel care este drept nu trebuie să se teamă de A Doua Venire sau de semnele care o vor precede. Cuvintele Salvatorului către apostolii Săi vi se aplică dumneavoastră:

„Nu fiți tulburați, pentru că, atunci când toate aceste lucruri se vor întâmpla, veți ști că promisiunile pe care vi le-am făcut vor fi împlinite“ (D&L 45:35).

Referințe suplimentare: Luca 21:34–36; 2 Petru 3:10–14; D&L 133:42–52; Josph Smith – Matei

Vezi, de asemenea, Mileniu, Planul salvării, Semne

Adulterul (*Vezi Castitatea*)

Adunarea de împărtășanie (*Vezi Sabatul, Împărtășania, Sacrificiul*)

Adversitatea

Ca parte a planului de mântuire al Tatălui Ceresc, în timpul vieții muritoare veți întâlni adversitate. Încercările, dezamăgirile, tristețea, boala și suferința sunt toate părți grele ale vieții, dar ele pot duce spre creștere și rafinare spirituală și spre progres, atunci când vă întoarceți către Domnul.

Adversitatea vine din surse diferite. Uneori vă confrunțați cu încercări care sunt consecința propriei dumneavoastră mândrii și nesupuneri. Aceste încercări pot fi evitate printr-o viață neprihănită. Alte încercări sunt pur și simplu o parte naturală a vieții și pot apare uneori și când trăiți în mod drept. De exemplu, puteți trece prin încercări cum ar fi boala, nesiguranța sau moartea celor dragi. Adversitatea poate apare uneori din cauza alegerilor greșite făcute de alții sau din cauza cuvintelor și acțiunilor lor care provoacă suferință.

A răspunde adversității prin credință

Succesul și fericirea dumneavoastră, atât acum, cât și în veșniciei, depind în mare măsură de răspunsul dumneavoastră la greutățile vieții.

O relatare din Cartea lui Mormon ilustrează răspunsuri diferite în fața adversității. Profetul Lehi și familia sa călătoriseră de mai multe zile prin pustietate, folosindu-și arcurile și

săgețile pentru a-și asigura hrana din vânat. Familia lui Lehi s-a confruntat cu dificultăți atunci când arcurile fiilor lui Lehi au devenit nefolositoare. Arcurilor lui Laman și Lemuel li s-au rupt corzile, iar arcul lui Nefi s-a rupt. Obosiți și flămânzi, Laman și Lemuel au început să cârtească împotriva Domnului. Chiar și Lehi a început să murmure. Nefi, însă, a refuzat să se descurajeze. El a început să caute soluții. El a relatat: „Eu, Nefi, am făcut un arc din lemn și o săgeată dintr-o ramură dreaptă; prin urmare m-am înarmat cu un arc și o săgeată, cu o praștie și cu pietre. Și i-am spus tatălui meu: Unde să mă duc să fac rost de hrană?”. Smerit datorită cuvintelor lui Nefi, Lehi l-a întrebat pe Domnul unde să caute hrană. Domnul a răspuns la rugăciunile sale și l-a condus pe Nefi spre un loc unde a putut obține hrană. (Vezi 1 Nephi 16:15–31.)

Când unii oameni se confruntă cu adversitate, ei sunt precum Laman și Lemuel. Se plâng și devin plini de amărăciune. Ei pun întrebări precum: „De ce trebuie să mi se întâmple aceasta mie? De ce trebuie să îndur aceasta acum? Ce am făcut ca să merit aceasta?”. Aceste întrebări au puterea de a pune stăpânire pe mințile lor. Aceste întrebări pot copleși viziunea lor, le pot absorbi energia și îi pot lipsi de experiențele pe care Domnul vrea ca ei să le trăiască. În loc să reacționați în acest fel, dumneavoastră ar trebui să urmați exemplul lui Nefi. Gândiți-vă la întrebări cum ar fi: „Ce trebuie să fac? Ce voi învăța din această experiență? Ce trebuie să schimb? Pe cine trebuie să ajut? Cum pot să îmi aduc aminte în vremurile de încercare de multele mele binecuvântări?”.

Diferitele tipuri de adversitate necesită răspunsuri diferite. De exemplu, dacă sunteți atinși de o boală, poate că este necesar să fiți doar răbdători și credincioși. Dacă suferiți în urma cuvintelor sau acțiunilor unei alte persoane, trebuie să vă străduiți să-i iertați pe cei care v-au ofensat. Dacă sunteți victimă a abuzului, trebuie să solicitați imediat ajutor. Dacă încercările vin din propria dumneavoastră nesupunere, trebuie să vă corectați comportamentul și să căutați cu umilință să obțineți iertarea.

Deși răspunsurile dumneavoastră față de adversitate vor fi diferite, unul dintre răspunsuri trebuie să fie mereu același – încrederea dumneavoastră în Tatăl Ceresc și în Isus Hristos. Profetul Alma ne-a învățat: „Oricine își pune nădejdea în Dumnezeu va fi sprijinit în încercările și în necazurile sale și în suferințele sale; și va fi înălțat în ziua din urmă” (Alma 36:3).

Încrederea în Tatăl Ceresc și în Isus Hristos

Când vă încredeți în Tatăl și în Fiul, aveți încrederea că Ei vă iubesc în mod desăvârșit – Ei doresc ca dumneavoastră să fiți fericiți și Ei vă vor ajuta să creșteți spiritual. Dumneavoastră respectați poruncile. Căutați să cunoașteți voia Lor și să faceți ceea ce Ei cer, chiar și atunci când dumneavoastră ați dori altceva. Rugăciunile dumneavoastră care cer alinare sunt însoțite de înțelegerea că Tatăl Ceresc nu va rezolva problemele imediat – ci că El vă va lăsa să așteptați, pentru ca dumneavoastră să continuați să învățați și să progresați. Trecând prin toate acestea, veți găsi alinare în asigurarea că Salvatorul înțelege perfect încercările dumneavoastră. Ca parte a ispășirii Sale nesfârșite, El a luat asupra Sa „durerile și bolile poporului Său”. El a luat asupra Lui „infirmitățile lor, ca inima Lui să fie inundată de milă, în ce privește trupul, ca El să știe, în ce privește trupul, cum să-i ajute pe oameni după infirmitățile lor” (Alma 7:11–12). Deoarece El a trăit durerea dumneavoastră, El știe cum să vă ajute. Dacă Îl căutați cu credință, El vă va întări pentru a rezista oricărei încercări prin care veți trece.

Atunci când vă străduiți să vă încredeți în Domnul în vreme de încercări, amintiți-vă de următorul sfat, dat prin intermediul profetului Joseph Smith:

„Binecuvântat este acela care ține poruncile Mele, fie în viață, fie în moarte; și răsplata aceluia care este credincios în necazuri este mai mare în împărăția cerului.

Voi nu puteți vedea, în prezent, cu ochii voștri naturali, planul Dumnezeului vostru cu privire la acele lucruri care vor veni mai târziu și slava care va urma după multă suferință.

Pentru că, după multă suferință, vin binecuvântările“ (D&L 58:2–4).

Cum să găsiți pace și bucurie în vreme de adversitate

Puteți găsi pace și bucurie chiar și atunci când vă confrunțați cu încercări și cu tristețe. Cartea lui Mormon cuprinde o relatare despre oameni neprihăniți care au aflat acest adevăr. Suferind în sclavie sub un stăpânitor crud, ei și-au deschis inimile față de Dumnezeu (vezi Mosia 24: 8–12). Domnul le-a răspuns:

„Ridicați-vă capul și fiți mângâiați, căci Eu cunosc legământul pe care voi l-ați făcut cu Mine; și Eu voi face un legământ cu poporul Meu și îi voi elibera pe ei din sclavie.

Și Eu, de asemenea, voi ușura poverile care sunt puse pe umerii voștri pentru ca nici măcar să nu le simțiți pe spinări-le voastre, chiar când sunteți în sclavie; și aceasta o voi face eu pentru ca voi să fiți martori pentru Mine de acum încolo și pentru ca voi să știți cu siguranță că Eu, Domnul Dumnezeu, vizitez poporul Meu în suferințele lui“ (Mosia 24:13–14).

Oamenii au răspuns cu credință, iar „poverile care erau puse [asupra lor] s-au făcut ușoare; da, Domnul i-a întărit pe ei pentru ca să-și poată purta poverile cu ușurință, iar ei s-au supus cu bucurie și cu răbdare voinței Domnului“ (Mosia 24:15).

Precum acești oameni neprihăniți și dumneavoastră „[puteți să vă supuneți] cu bucurie și cu răbdare voinței Domnului“, știind că El vă va întări în încercările dumneavoastră. El a promis: „și toate lucrurile pe care le-ați suferit vor lucra împreună pentru binele vostru și pentru slava numelui Meu, spune Domnul“ (D&C 98:3).

Referințe suplimentare: Evrei 4:15–16; 2 Nefi 2:11–24; Mosia 23:21–22; D&L 105:6; 121:7–9; 122

Vezi, de asemenea, Iertarea, Nădejdea, Pacea, Planul salvării, Pocăința

Alcoolul (*Vezi Cuvântul de înțelepciune*)

Apostazia

Când persoane individuale sau grupuri de persoane se îndepărtează de principiile Evangheliei, ele se găsesc în starea de apostazie.

Au existat perioade de apostazie generală de-a lungul întregii istorii a lumii. După vremuri de neprihănire, oamenii s-au întors adesea către răutate. Un exemplu este marea apostazie, care a avut loc după ce Salvatorul a întemeiat Biserica Sa. După moartea Salvatorului și a apostolilor Săi, oamenii au modificat principiile Evangheliei și au făcut schimbări neautorizate în organizarea Bisericii și în rânduielele preoției. Datorită acestei răutăți foarte întinse, Domnul a retras autoritatea preoției de pe pământ.

În timpul marii apostazii, oamenii erau lipsiți de îndrumarea divină prin profeții în viață. Au fost întemeiate multe Biserici, dar ele nu aveau puterea preoției pentru a-i conduce pe oameni către adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu Tatăl și a lui Isus Hristos. O parte din scripturile sfinte au fost schimbate sau pierdute și nimeni nu avea autoritatea de a conferi darul Duhului Sfânt sau de a îndeplini alte rânduieli ale preoției. Această apostazie a durat până când Tatăl Ceresc și Fiul Său Preaiubit au apărut în fața lui Joseph Smith în anul 1820 și au început restaurarea plinătății Evangheliei.

Noi trăim acum într-o perioadă în care Evanghelia lui Isus Hristos a fost restaurată. Dar, spre deosebire de trecut, Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă nu va fi copleșită de o apostazie generală. Scripturile ne învață că Biserica nu va mai fi distrusă niciodată (vezi D&L 138:44; vezi, de asemenea, Daniel 2:44).

Deși nu va mai exista o altă apostazie generală prin care adevărul să fie părăsit, fiecare dintre noi trebuie să se păzească de apostazia personală. Dumneavoastră vă puteți feri de apostazia personală respectând legămintele, supunându-vă poruncilor, urmându-i pe conducătorii Bisericii, luând din

împărtășanie și întărindu-vă permanent mărturia prin studiul zilnic al scripturilor, rugăciune și slujire.

Referințe suplimentare: Isaia 24:5; Amos 8:11–12; Matei 24:4–14; Faptele apostolilor 20:28–30; 2 Timotei 3:1–5, 14–15; 4:3–4; 1 Nefi 13:24–29; Mormon 1:13–14; D&L 1:15–17; Joseph Smith – Istorie 1:17–19

Vezi, de asemenea, Administrarea Bisericii, Preoția, Restaurarea Evangheliei

Apostol (*Vezi Administrarea Bisericii, Profeți*)

Articolele de credință

Articolele de credință conturează 13 puncte fundamentale ale credinței membrilor Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Profetul Joseph Smith le-a enunțat întâi în cadrul unei scrisori adresate lui John Wentworth, un redactor de ziar, ca răspuns la cererea domnului Wentworth de a afla în ce credeau membrii Bisericii. Ulterior, ele au fost publicate în periodicele Bisericii. În prezent, ele sunt considerate ca fiind scripturi și constituie o parte din Perla de Mare Preț.

Așezarea mâinilor

Așezarea mâinilor este o procedură revelată de Domnul pentru a efectua multe rânduieli ale preoției, cum sunt confirmarea, rânduirea, punerea membrilor deoparte pentru a sluji în chemări, slujirea bolnavilor, precum și pentru alte binecuvântări ale preoției (vezi D&L 42:44; Articolele de credință 1:4–5). Cei care dețin autoritatea necesară își așează mâinile pe capul persoanei care primește rânduiala. Făcând astfel, ei slujesc ca instrumente prin care Domnul îi binecuvântează pe copiii Săi (vezi D&L 36:2).

Acest procedeu a fost folosit întotdeauna de către deținătorii preoției. Adam i-a rânduit pe descendenții săi de parte masculină care erau drepecți, prin așezarea mâinilor (vezi D&L 107:40–50). Atunci când Iacov a rostit binecuvântări asupra lui Efraim și a lui Manase, el și-a așezat mâinile pe capetele lor

(vezi Genesa 48:14–19). Alma „a rânduit preoți și vârstnici prin așezarea mâinilor sale conform rânduielii lui Dumnezeu” (Alma 6:1). Apostolii Petru și Ioan au conferit darul Duhului Sfânt prin așezarea mâinilor (vezi Faptele apostolilor 8:14–17). În această dispensație, Ioan Botezătorul le-a conferit Preoția aaronică lui Joseph Smith și lui Oliver Cowdery prin așezarea mâinilor (vezi Joseph Smith – Istorie 1:68–69).

Referințe suplimentare: Numeri 27:18–23; Faptele apostolilor 19:1–6; 1 Timotei 4:14; D&L 33:15; 35:6

Vezi, de asemenea, Duhul Sfânt, Preoția

Autoritatea Zonei – Cei Șaptezeci (*Vezi Administrarea Bisericii*)

Autorități Generale (*Vezi Administrarea Bisericii*)

Avortul

În societatea actuală, avortul a devenit o practică obișnuită, apărută de multe argumente înșelătoare. Dacă aveți îndoieli privind această problemă, puteți căpăta siguranță urmând voința revelată a Domnului. Profeții din zilele din urmă au denunțat avortul, făcând referire la declarația Domnului: „Să nu omori și nici să nu faci nimic asemănător” (D&L 59:6). Sfatul lor în această problemă este clar: membrii Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă nu trebuie să accepte să li se facă avort, nu trebuie să facă altcuiva avort, nu trebuie să încurajeze avortul, nu trebuie să achite costul acestuia și nu trebuie să facă aranjamente pentru realizarea unui avort. Dacă încurajați avortul în orice fel, puteți fi supus măsurilor disciplinare ale Bisericii.

Conducătorii Bisericii au spus că, în unele circumstanțe, avortul poate fi justificat, cum ar fi atunci când sarcina este rezultatul incestului sau al violului, când viața sau sănătatea mamei sunt apreciate ca fiind în pericol de către o autoritate

medicală competentă sau dacă fătul este apreciat de către o autoritate medicală competentă ca având deficiențe severe care nu ar permite copilului să supraviețuiască după naștere. Dar nici măcar aceste circumstanțe nu justifică în mod automat un avort. Persoanele care se află în astfel de împrejurări trebuie să ia avortul în considerare numai după ce s-au consultat cu conducătorii locali ai preoției și după ce au primit confirmare printr-o rugăciune sinceră.

Atunci când un copil este conceput în afara legământului căsătoriei, cea mai bună opțiune este ca mama și tatăl să se căsătorească și să se străduiască să clădească o relație pentru o familie ce va dura veșnic. Dacă realizarea unei căsătorii reușite nu este posibilă, ei ar trebui să ofere copilul spre adopție, de preferință prin LDS Family Services (Serviciul pentru familii al sfinților din zilele din urmă) (vezi Adopția, pag. 7–8).

Băuturile fierbinți (Vezi Cuvântul de înțelepciune)

Biblia (Vezi Scripturile)

Binecuvântările patriarhale

Binecuvântările patriarhale sunt date membrilor demni ai Bisericii de către patriarhi rândușiți. În binecuvântarea patriarhală vi se spune despre seminția casei lui Israel din care faceți parte și vi se dau sfaturi personale de la Domnul pentru dumneavoastră.

Pe măsură ce vă veți studia binecuvântarea patriarhală și veți urma sfaturile ce le conține, aceasta vă va oferi îndrumare, alinare și protecție. Pentru a afla cum puteți primi binecuvântarea patriarhală, discutați cu episcopul sau cu președintele ramurii dumneavoastră.

Declararea seminției

Binecuvântarea dumneavoastră patriarhală include declararea seminției dumneavoastră, care atestă că sunteți din

casa lui Israel – un descendent al lui Avraam, aparținând unui anumit trib al lui Iacov. Mulți sfinți din zilele din urmă sunt din tribul lui Efraim, tribul căruia i s-a dat în primul rând, repsonsabilitatea de a conduce munca Domnului în zilele din urmă.

Pentru că mulți dintre noi avem strămoși din mai multe țări, doi membri ai aceleiași familii pot fi din triburi ale lui Israel diferite.

Nu are importanță dacă seminția dumneavoastră din casa lui Israel este prin legătura de sânge sau prin adopție. În calitate de membru al Bisericii, sunteți numărat ca descendent al lui Avraam și moștenitor al tuturor promisiunilor și binecuvântărilor cuprinse în legământul lui Avraam (vezi „Legământul lui Avraam”, paginile 5–6).

A învăța din binecuvântarea dumneavoastră patriarhală

Din momentul în care ați primit binecuvântarea dumneavoastră patriarhală, trebuie să o citiți des, cu umilință, rugându-vă. Este o revelație personală de la Tatăl dumneavoastră Ceresc, care vă cunoaște punctele forte, slăbiciunile și potențialul dumneavoastră veșnic. Prin binecuvântarea dumneavoastră patriarhală, El vă va ajuta să aflați ce așteaptă de la dumneavoastră. Binecuvântarea dumneavoastră poate conține promisiuni, îndemnuri și avertizări. Odată cu trecera timpului, veți observa puterea revelației pe care o conține.

Pe măsură ce urmați sfatul din binecuvântarea dumneavoastră, veți fi mai puțin predispuși să vă poticniți sau să fiți înșelați. Dacă nu urmați sfatul, nu veți putea primi binecuvântările promise.

Deși binecuvântarea dumneavoastră cuprinde sfaturi și promisiuni pline de inspirație, nu trebuie să vă așteptați să vă răspundă la toate întrebările sau să vă descrie în detaliu ce se va întâmpla în viața dumneavoastră. Dacă binecuvântarea dumneavoastră nu menționează un eveniment important, cum ar fi slujirea într-o misiune cu timp deplin sau căsătoria, nu trebuie să presupuneți că nu veți primi această oportunitate.

În mod similar, nu trebuie să presupuneți că tot ce este menționat în binecuvântarea dumneavoastră patriarhală se va împlini în această viață. O binecuvântare patriarhală este eternă și promisiunile ei pot să se extindă în eternitate. Fiți siguri că, dacă sunteți demni, toate promisiunile vor fi împlinite în timpul ales de Dumnezeu. Cele care nu s-au realizat în această viață se vor realiza în cea următoare.

Binecuvântarea dumneavoastră patriarhală este sacră și personală. O puteți împărtăși cu membrii apropiați ai familiei, dar nu trebuie să o citiți cu voce tare în public sau să îi lăsați pe alții să o citească sau să o interpreteze. Nici chiar patriarhul sau președintele de ramură ori episcopul nu trebuie să o interpreteze.

Păstrați în inimă cuvintele prețioase din binecuvântarea dumneavoastră patriarhală. Meditați asupra lor și trăiți în așa fel încât să fiți demn să primiți binecuvântările promise în aceasta viață și în viața ce va urma.

Botezul

Cartea lui Mormon ne relatează despre un grup de oameni care au aflat despre Evanghelie și care au fost botezați într-un loc numit Mormon. Din vremea botezului lor, ei au considerat acel loc denumit Mormon un loc minunat, pentru că, pe când se aflau acolo, „au ajuns la cunoașterea Mântuitorului lor” (Mosia 18:30). Întăriți de mărturiile lor și de legămintele lor de la botez, ei au rămas credincioși Domnului, chiar în vremuri de mari încercări (vezi Mosia 23–24).

Ca și oamenii din Cartea lui Mormon, și dumneavoastră vă puteți bucura atunci când vă aduceți aminte de legămintele de la botez și de promisiunile pe care Domnul vi le-a făcut. Puteți găsi tărie în rânduiala botezului, fie că ați fost botezat recent, fie cu mulți ani în urmă.

Intrând pe drumul vieții veșnice

Botezul este cea dintâi dintre rânduielile salvatoare ale Evangheliei (vezi Articolele de credință 1:4). Prin botez și prin

confirmarea de către autoritatea preoției, dumneavoastră ați devenit membri ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.

Când ați fost botezați v-ați arătat dornici să urmați exemplul Salvatorului. Și El a fost botezat, chiar dacă El a fost fără de păcat. Așa cum i-a explicat lui Ioan Botezătorul, El trebuia să fie botezat pentru „a [împlini] tot ce trebuie împlinit“ (vezi Matei 3:13–17).

Toți cei care caută viața veșnică trebuie să urmeze exemplul Salvatorului, să fie botezați și să primească darul Duhului Sfânt. Profetul Nefi a spus că Salvatorul ne-a arătat „poarta prin care [vom] intra. Căci poarta prin care [noi vom] intra este pocăirea și botezul prin apă; și apoi vine iertarea păcatelor [noastre] prin foc și prin Duhul Sfânt. Și atunci [suntem] pe această cale strâmtă și îngustă care duce până la viața veșnică“ (2 Nefi 31:17–18). Noi vom primi viața veșnică dacă îndurăm până la sfârșit, respectând legămintele noastre și primind și alte rânduieli ale salvării.

Botezul după rânduiala Domnului

Salvatorul i-a revelat profetului Joseph Smiht adevărata modalitate de a boteza, spunând clar că această rânduială trebuie îndeplinită de cineva care are autoritatea preoției și că ea trebuie îndeplinită prin scufundare.

„Persoana care este chemată de către Dumnezeu și are autoritate de la Isus Hristos să boteze va coborî în apă cu persoana care s-a prezentat pentru botez și va spune, chemându-o pe nume: Fiind împuternicit de Isus Hristos, eu te botez în numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt. Amin.

Apoi va scufunda persoana în apă și o va scoate din nou din apă“ (D&L 20:73–74).

Scufundarea reprezintă un simbol al morții vieții trăite în păcat de către persoana respectivă și al renașterii la o viață spirituală, dedicată slujirii Domnului și a copiilor Săi. Ea constituie, de asemenea, un simbol al morții și al învierii (vezi Romani 6:3–6).

Copiii mici și botezul

Prin revelația din zilele din urmă, noi știm despre copiii mici că sunt mântuiți prin mila lui Isus Hristos. Domnul a spus: „Ei nu pot păcătui, pentru că Satana nu are puterea de a ispiti copiii mici până când ei nu încep să devină răspunzători în fața Mea” (D&L 29:46–47). Ei nu sunt botezați decât când ating vârsta la care sunt responsabili, pe care Domnul a revelat-o ca fiind de opt ani (vezi D&L 68:27; Traducerea lui Joseph Smith, Genesa 17:11). Oricine susține că și copiii mici au nevoie de botez „tăgăduie îndurările lui Hristos și socotește ca pe nimic Ispășirea Lui și puterea mântuirii Lui” (Moroni 8:20; vezi, de asemenea, versetele 8–19, 21–24).

Legământul făcut la botez

Când ați fost botezați, ați făcut un legământ cu Dumnezeu. Ați promis să luați asupra dumneavoastră numele lui Isus Hristos, să respectați poruncile Sale și să-L slujiți până la capăt (vezi Mosia 18:8–10; D&L 20:37). Vă reînnoiți acest legământ de fiecare dată când luați din împărtășanie (vezi D&L 20:77, 79).

Luați asupra dumneavoastră numele lui Isus Hristos. Când luați asupra dumneavoastră numele lui Isus Hristos, vă considerați ca aparținând Lui. Îl așezați pe El și munca Lui pe primul plan în viețile dumneavoastră. Căutați ceea ce El dorește și nu ceea ce dumneavoastră doriți sau ceea ce lumea vă învață să doriți.

În Cartea lui Mormon, regele Beniamin explică de ce este important să luăm asupra noastră numele Salvatorului:

„Nu este nici un alt nume dat prin care vine salvarea; de aceea, doresc ca să luați asupra voastră numele lui Hristos, toți aceia care ați intrat într-un legământ cu Dumnezeu, că veți fi supuși până la sfârșitul vieților voastre.

Și se va întâmpla că oricine va face aceasta va fi găsit la dreapta lui Dumnezeu, căci el va cunoaște numele prin care este chemat; căci el va fi chemat prin numele lui Hristos.

Și acum se va întâmpla că oricine care nu va lua numele lui Hristos asupra sa va trebui să fie chemat printr-un alt nume; de aceea, el se va găsi la stânga lui Dumnezeu" (Mosia 5:8-10).

Ținerea poruncilor Legământul dumnezeoasă de botez este un angajament de a veni spre împărăția lui Dumnezeu, separându-vă de lume și fiind un martor al lui Dumnezeu „în toate timpurile și în toate lucrurile și în toate locurile" (Mosia 18:9). Eforturile dumnezeoasă de a fi un martor al lui Dumnezeu se referă la tot ceea ce faceți și ceea ce spuneți. Străduiți-vă ca să vă amintiți și să respectați întotdeauna poruncile Domnului. Păstrați-vă pure gândurile, limbajul și acțiunile. Când căutați să vă distrați cu filme, la televizor, pe Internet, prin muzică, cu cărți, reviste și ziare fiți atenți pentru a privi, asculta și citi numai acele lucruri care sunt înălțătoare. Îmbrăcați-vă cu modestie. Alegeți-vă prieteni care vă vor încuraja să vă atingeți scopurile veșnice. Țineți-vă departe de imoralitate, pornografie, jocuri de noroc, tutun, alcool și de drogurile ilicite. Păstrați-vă demni pentru a intra în templu.

Slujind Domnului Porunca de a vă ține departe de lucrurile lumești nu înseamnă că trebuie să vă izolați de ceilalți oameni. O parte a legământului botezului este de a-L sluji pe Domnul și Îl puteți sluji cel mai bine atunci când sluiți semenilor dumnezeoasă. Când profetul Alma a propovăduit despre legământul botezului, el a spus că noi trebuie să „[fim] dornici să [purtăm] greutatea unul altuia, pentru ca ele să fie ușoare" și să „[jelim] împreună cu cei care jelesc... și să-i [mângâiem] pe aceia care au nevoie să fie mângâiați" (Mosia 18:8-9). Fiți buni și respectuoși cu toți oamenii, urmând exemplul lui Isus Hristos în felul în care vă purtați cu ceilalți.

Binecuvântări promise ale botezului

Atunci când respectați legămintele făcute la botez, Domnul vă va binecuvânta pentru credința dumnezeoasă. Unele din binecuvântările pe care le primiți sunt însoțirea

permanentă de către Duhul Sfânt, iertarea păcatelor și privilegiul de a fi renăscut spiritual.

Însoțirea constantă a Duhului Sfânt După ce ați fost botezați, unul sau mai mulți deținători ai Preoției lui Melhisedec și-au așezat mâinile pe capul fiecăruia dintre dumneavoastră și v-au acordat Darul Duhului Sfânt. Acest dar vă îndreptățește să aveți în mod constant însoțirea Duhului Sfânt, atât timp cât sunteți demni. Însoțirea constantă a Spiritului este una dintre cele mai importante binecuvântări pe care le puteți primi în timpul vieții muritoare. Spiritul vă va conduce pe cărrile neprihănirii și ale păcii către viața veșnică.

Iertarea păcatelor Deoarece ați fost botezați, ați primit iertarea păcatelor dumneavoastră. Cu alte cuvinte, puteți fi iertați prin mila Salvatorului. Având această binecuvântare, vi se va îngădui, în final, să trăiți în prezența Tatălui Ceresc.

Pentru a primi iertarea păcatelor, trebuie să vă exercitați credința în Isus Hristos, să vă pocăiți sincer și să vă străduiți întotdeauna să respectați poruncile. Profetul Moroni ne-a învățat: „Primele roade ale pocăinței sunt botezul; iar botezul vine prin credință în îndeplinirea poruncilor; iar îndeplinirea poruncilor aduce iertarea păcatelor” (Moroni 8:25). Vă veți „[păstra] iertarea păcatelor” atunci când perseverați în smerirea în fața lui Dumnezeu, când Îl chemați în rugăciune zilnică, când rămâneți statornici în credință și când slujiți celorlalți (Mosia 4:11–12; 26).

Nașterea din nou Prin rânduielele botezului și ale confirmării, dumneavoastră ați renăscut la o viață nouă. Salvatorul i-a spus lui Nicodim: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:5). Întocmai ca un copil care intră în viață prin naștere, tot așa și dumneavoastră ați început o nouă viață atunci când ați făcut legământul botezului. Puteți crește în spiritualitate și deveni mai asemănători Salvatorului ținând legămintele făcute la botez, luând din împărtășanie pentru a vă

reînnoi legămintele și pocăindu-vă de păcatele dumneavoastră. Apostolul Pavel ne-a învățat ca după ce suntem botezați, „noi să trăim o viață nouă” (Romani 6:4).

A îndura până la sfârșit

Acum, după ce ați fost botezați, trebuie să continuați în neprihănire, pentru că aceste rânduieli marchează numai începutul călătoriei pentru a vă întoarce în prezența Tatălui dumneavoastră Ceresc. Profetul Nefi ne-a învățat:

„După ce ați intrat pe această cale strâmtă și îngustă, v-aș întreba dacă totul este împlinit? Iată, vă spun: Nu; căci voi nu ați fi ajuns atât de departe, decât dacă ar fi fost prin cuvântul lui Hristos, cu credință nestrămutată în El, bazându-vă cu totul pe meritele Lui care are puterea de a salva.

Prin urmare, trebuie să înaintați cu fermitate în Hristos, având o strălucire perfectă a speranței și o iubire de Dumnezeu și de toți oamenii. Prin urmare, dacă înaintați ospătându-vă din cuvântul lui Hristos și îndurați până la sfârșit, iată, astfel a spus Tatăl: Voi veți avea viață veșnică” (2 Nefi 31:19–20).

Referințe suplimentare: Faptele apostolilor 2:37–38; 2 Nefi 31:4–13; Alma 7:14–16; 3 Nefi 11:18–41; 27:13–22; D&L 39:5–6, 10; 76:50–53

Vezi, de asemenea, Credința, Duhul Sfânt, Supunerea, Preoția, Pocăința, Împărtășania

Bunăstarea

Fiecare membru al Bisericii are două responsabilități de bază referitoare la bunăstare: să se poată întreține singur și să aibă grijă de cei săraci și nevoiași.

Părinții au o responsabilitate sacră de a se îngriji de bunăstarea fizică și spirituală a copiilor lor. Pe măsură ce copiii cresc, ei devin mai responsabili pentru propria lor bunăstare. Părinții trebuie să-i învețe principiile de bază ale bunăstării, ajutându-i să se pregătească să se poată întreține singuri și să

se îngrijească de familiile lor în viitor. Părinții pot, de asemenea, să le dea copiilor prilejul de a avea grijă de oamenii săraci și de cei aflați în nevoie.

Dacă sunteți un membru adult al Bisericii, toate sfaturile de mai jos vi se aplică în mod direct. Dacă sunteți un tânăr sau o tânără, majoritatea sfaturilor vi se aplică și dumneavoastră, chiar dacă depindeți în mare parte de părinții dumneavoastră.

A se putea întreține singur

Responsabilitatea pentru bunăstarea socială, emoțională, spirituală, fizică și economică vă revine în primul rând dumneavoastră, în al doilea rând familiei și în al treilea rând Bisericii. Sub inspirația Domnului și prin munca personală, trebuie să vă asigurați dumneavoastră înșivă și familiei dumneavoastră necesitățile spirituale și temporale ale vieții.

Sunteți capabili într-o mai mare măsură să aveți grijă de dumneavoastră înșivă și de familia dumneavoastră când vă puteți întreține singur. Sunteți pregătit să îndurați vremuri neprielnice fără a depinde de alții.

Dumneavoastră puteți să vă întrețineți singur dacă (1) folosiți oportunitățile de a primi educație; (2) practicați principiile sănătoase de nutriție și igienă; (3) vă pregătiți pentru a obține o angajare potrivită; (4) stocați proviziile de mâncare, îmbrăcăminte în măsura permisă de lege; (5) gestionați prudent resursele, inclusiv plățirea zecuielii și a darului de post și evitarea datoriilor; și (6) prin dezvoltarea puterii spirituale, emoționale și sociale.

Pentru a vă putea întreține singur, trebuie să fiți dornic să lucrați. Domnul ne-a dat porunca de a munci (vezi Genesa 3:19; D&L 42:42). Munca onorabilă este o sursă de bază a fericirii, a prețuirii de sine și a prosperității.

Dacă sunteți vreodată în imposibilitatea de a face față nevoilor de bază prin eforturile dumneavoastră proprii sau prin eforturile membrilor familiei dumneavoastră, Biserica vă poate ajuta. În aceste situații, Biserica oferă deseori resurse pentru

supraviețuire care să vă ajute pe dumneavoastră și familia dumneavoastră să vă puteți întreține singur din nou.

Grija față de cei săraci și nevoiași

Domnul a poruncit întodeauna poporului Său să aibă grijă de cei săraci și nevoiași. El a spus: „Trebuie să-i vizitați pe săraci și pe cei nevoiași și să le aduceți alinare” (D&L 44:6). El, de asemenea, a poruncit: „Amintiți-vă în toate lucrurile de cei săraci și de cei nevoiași, de cei bolnavi și de cei chinuiți, pentru că acela care nu face aceste lucruri nu este ucenicul Meu” (D&L 52:40).

Dumneavoastră puteți avea grijă de cei săraci și de cei nevoiași în mai multe moduri. Un mod important este ca prin post și darul de post, pe care episcopul sau președintele de ramură îl folosește pentru a-i ajuta pe membrii episcopiei sau ai ramurii care sunt săraci, sunt bolnavi sau au alte încercări grele. Puteți da, de asemenea, din timpul dumneavoastră și puteți împărtăși din talentele dumneavoastră. Îi puteți sluji pe cei fără adăpost, pe cei cu dizabilități și pe alții din vecinătatea și comunitatea dumneavoastră.

Pe lângă grija față de cei aflați în nevoie, Biserica întinde o mână de ajutor oamenilor, indiferent de credință, care suferă de pe urma dezastrelor naturale, sărăciei, bolii și a altor calamități. Biserica oferă resurse pentru supraviețuire pentru a ajuta familii și indivizi să își revină și să lucreze pentru a se putea baza pe propriile forțe. Donațiile făcute la Fondul Permanent de Educație oferă sfinților din zilele din urmă care sunt dezavantajați mijloace pentru a-și continua studiile. Misionarii care slujesc în Biserică oferă voluntar timpul și resursele lor pentru a îmbogăți cultura generală, pentru a promova sănătatea și pentru a instrui.

Referințe suplimentare: Iacov 1:27; Iacov 2:17–19; D&L 42:31; 104:15–18

Vezi, de asemenea, Post și Darul de post, Slujire

Cafeaua (*Vezi Cuvântul de înțelepciune*)

Caritatea

Caritatea „este dragostea pură a lui Hristos” sau „iubirea veșnică” (Moroni 7:47; 8:17). Profetul Mormon ne-a învățat: „Caritatea suferă îndelung și este binevoitoare și nu invidiază și nu este îngâmfată și nu caută nimic pentru sine, nu este provocată cu ușurință, nu se gândește la rău și nu se bucură în nedreptate, ci se bucură în adevăr, suportă toate lucrurile, crede toate lucrurile, nădăjduiește toate lucrurile, rabdă toate lucrurile” (Moroni 7:45; vezi, de asemenea, 1 Corinteni 13:4–7).

Isus Hristos este exemplul desăvârșit de milostenie. În slujirea Sa din timpul vieții muritoare El „umbla din loc în loc, făcând bine”, propovăduind Evanghelia și arătând compasiune față de cei săraci, bolnavi și în suferință (vezi Matei 4:23; Marcu 6:6; Faptele apostolilor 10:38). Expresia cea mai înaltă a milosteniei Sale a fost Ispășirea Sa nesfârșită. El a spus „Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi” (Ioan 15:13). Aceasta a fost cea mai marea faptă de răbdare îndelungată, de bunătate, de lipsă de egoism pe care o vom cunoaște vreodată. Înțelegând dragostea ce dăinuie a Salvatorului, dumnezevoastră vă puteți exercita credința și vă puteți pocăi de păcatele dumnezevoastră, având încredere că El vă va ierta și vă va întări în eforturile dumnezevoastră de a trăi conform Evangheliei.

Salvatorul dorește ca dumnezevoastră să primiți dragostea Sa și mai dorește ca dumnezevoastră să o împărtășiți cu alți oameni. El le-a spus discipolilor Săi: „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții (Ioan 13:34–35). În relațiile de familie și în relațiile cu ceilalți oameni, căutați să-L aveți pe Salvator ca exemplu. Străduiți-vă să iubiți așa cum iubește El, cu compasiune ce nu piere, cu răbdare și milă.

Atunci când continuați să primiți dragostea desăvârșită a Salvatorului și manifestați față de ceilalți o dragoste precum cea a lui Hristos, veți descoperi că dragostea dumnezevoastră

sporește. Veți trăi bucuria de a fi în slujba Domnului. Duhul Sfânt va fi însoțitorul dumneavoastră permanent, îndrumându-vă în slujirea dumneavoastră și în relațiile dumneavoastră cu ceilalți oameni. Veți fi pregătiți să-L întâlniți pe Domnul la judecată, când El vă va răsplăti în acord cu devotamentul dumneavoastră față de munca Sa. Mormon ne-a învățat:

„Dacă voi nu aveți caritate, atunci voi sunteți de nimic, căci caritatea niciodată nu piere. De aceea, agățați-vă de milostenie, care este cea mai mare dintre toate, căci toate lucrurile trebuie să piară –

Dar milostenia este dragostea pură a lui Hristos și ea rabdă în vecii vecilor; și acela care este găsit că o are în ziua din urmă bine va fi de el.

De aceea, frații mei preaiubiți, rugați-vă la Tatăl cu toată puterea inimii, pentru ca voi să fiți plini de dragostea Lui pe care El a dăruit-o tuturor aceluia care Îl urmează cu adevărat pe Fiul Său, Isus Hristos; pentru ca voi să deveniți fiii lui Dumnezeu; pentru ca atunci când El va veni, noi să fim la fel ca El, căci noi Îl vom vedea pe El așa cum El este; pentru ca noi să putem să avem această nădejde; pentru ca noi să fim purificați tot așa cum El este pur“ (Moroni 7:46–48).

Referințe suplimentare: Matei 25:31–46; 1 Ioan 4:18; Eter 12:33–34; D&L 12:8; 34:3; 121:45

Vezi, de asemenea, Dragostea, Slujirea

Cartea lui Mormon *(Vezi Scripturile)*

Castitatea

Castitatea este puritatea sexuală, o stare care „este [plăcută] lui Dumnezeu“ (Iacov 2:7). Pentru a fi caști, trebuie să fiți curați din punct de vedere moral în gândurile, cuvintele și acțiunile dumneavoastră. Nu trebuie să aveți relații sexuale înainte de a fi căsătoriți legal. Când sunteți căsătoriți, trebuie să fiți pe deplin credincioși soțului sau soției dumneavoastră.

Intimitatea fizică între soț și soție este frumoasă și sacră. Ea este rânduită de către Dumnezeu pentru crearea copiilor și pentru exprimarea sentimentelor de dragoste în cadrul căsătoriei.

În lumea de azi, Satana i-a făcut pe mulți oameni să creadă că intimitatea sexuală în afara căsătoriei este acceptabilă. Dar, în ochii lui Dumnezeu, acesta este un păcat grav. Este un abuz al puterii date de El pentru a crea viața. Profetul Alma ne-a învățat că păcatele sexuale sunt mai grave decât orice alte păcate în afară de crimă și de tăgăduirea Duhului Sfânt (vezi Alma 39:3-5).

Uneori, oamenii încearcă să se convingă singuri că relațiile sexuale în afara căsătoriei sunt acceptabile dacă partenerii se iubesc unul pe celălalt. Acest lucru nu este adevărat. Încălcarea legii castității și încurajarea unei alte persoane să facă același lucru nu este o expresie a dragostei. Oamenii care se iubesc nu-și vor primejdui niciodată unul altuia fericirea și siguranța în schimbul dobândirii plăcerii fizice temporare.

Când oamenii țin unul la celălalt și respectă legea castității, dragostea lor, încrederea și angajamentul sporesc, având drept urmare o mai mare fericire și unitate. Spre deosebire de aceasta, relațiile construite pe imoralitate sexuală se degradează repede. Cei care sunt implicați în relații sexuale imorale resimt adesea frică, vină și rușine. Amărăciunea, gelozia și ura înlocuiesc repede orice sentimente pozitive care au existat cândva în relația lor.

Tatăl nostru Ceresc ne-a dat legea castității pentru protecția noastră. Supunerea față de această lege este esențială pentru pacea personală, pentru tăria de caracter și pentru fericirea din cadrul căminului. Atunci când vă păstrați puri din punct de vedere sexual, veți evita suferința emoțională și fizică ce vine întotdeauna în urma relațiilor fizice intime cu cineva în afara căsătoriei. Veți fi sensibili la îndrumările, întărirea, alinarea și protecția Duhului Sfânt și veți îndeplini cerințele importante pentru a primi o recomandare pentru templu și pentru a participa la rânduielile templului.

Păcatele sexuale

Domnul și profeții Săi condamnă imoralitatea sexuală. Toate relațiile sexuale în afara căsătoriei încalcă legea castității și sunt primejdioase fizic și spiritual pentru cei care întrețin astfel de relații.

Printre cele zece porunci este și cea de a nu comite adulter, cuvânt care înseamnă relații sexuale între un bărbat căsătorit și o femeie, alta decât soția lui sau între o femeie căsătorită și un bărbat, altul decât soțul ei (vezi Exodul 20:14). Apostolul Pavel a spus că „voia lui Dumnezeu” este „să [ne ferim] de curvie”, care înseamnă relațiile sexuale între o persoană necăsătorită și o altă persoană (1 Tesaloniceni 4:3). Profeții din zilele din urmă condamnă aceste păcate, ca și abuzul sexual.

Ca și celelalte încălcări ale legii castității, activitatea homosexuală este un păcat grav. Ea este contrară scopului sexualității umane (vezi Romani 1:24–32). Această activitate deformează relațiile de dragoste dintre oameni și îi împiedică să primească binecuvântările ce pot fi găsite în viața de familie și în rânduielile salvatoare ale Evangheliei.

Numai abținerea de la relațiile sexuale în afara căsătoriei nu este suficientă pentru ‘standardul Domnului de puritate personală. Domnul cere un înalt standard moral din partea discipolilor Săi, standard ce cuprinde fidelitate desăvârșită față de soț sau soție, în gândire și în comportament. În predica de pe munte, El a spus: „Ați auzit că s-a zis celor din vechime: ‘Să nu preacurvești’. Dar Eu vă spun că ori și cine se uită la o femeie, ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui” (Matei 5:27–28). În zilele din urmă El a spus: „Să nu... comiți adulter... și nici să nu faci nimic asemănător” (D&L 59:6). Iar El a rostit din nou răspicat principiul propovăduit în predica de pe munte: „Și, adevărat vă spun vouă, așa cum v-am spus mai înainte, acela care se uită la o femeie și pofteste la ea sau comite adulter în inima lui nu va avea Spiritul, ci va nega credința și se va teme” (D&L 63:16). Aceste avertismente se aplică tuturor oamenilor, fie că sunt căsătoriți sau nu.

Dacă ați comis un păcat sexual, vorbiți cu episcopul sau cu președintele dumneavoastră de ramură, astfel încât el să vă poată ajuta în procesul de pocăire (vezi „Pocăința”, pag. 132–135).

Dacă vă confrunțați cu ispite sexuale, inclusiv cu sentimente de atracție față de persoane de același sex, nu cedați acestor ispite. Fiți siguri că puteți alege să evitați un asemenea comportament. Atunci când vă rugați să aveți tărie și să treceți peste această problemă puteți primi ajutorul Domnului. Ca parte a acestui proces, trebuie să căutați să vă sfătuiți cu episcopul dumneavoastră sau cu președintele de ramură. El vă va ajuta.

Respectarea legii castității

Oricât de puternică ar fi ispita, Domnul vă va ajuta să îi rezistați, dacă veți alege să-L urmați. Apostolul Pavel a declarat: „Nu v-a ajuns nici o ispită, care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda” (1 Corinteni 10:13). Sfaturile următoare vă vor ajuta să depășiți ispitele frecvente și puternice ale lumii de astăzi.

Hotărâți acum să fiți caști Trebuie să luați hotărârea aceasta o singură dată. Luați hotărârea aceasta acum, înainte ca ispita să se ivească și faceți ca hotărârea dumneavoastră să fie atât de fermă și cu un angajament atât de profund încât să nu poată fi zdruncinată. Hotărâți că nu veți face niciodată în afara căsătoriei ceva care să trezească puternicele emoții care trebuie exprimate numai în cadrul căsniciei. Nu treziți aceste emoții în corpul unei alte persoane sau în propriul dumneavoastră corp. Stabiliți că veți fi fidele(li) cu desăvârșire soțului sau soției dumneavoastră.

Controlați-vă gândurile Nimeni nu comite păcatul sexual într-o clipă. Faptele imorale încep întotdeauna cu gânduri impure. Dacă îngăduiți gândurilor dumneavoastră să zăbovească asupra unor lucruri obscene sau imorale, ați făcut deja primul

pas către imoralitate. Fugiți imediat de situațiile care vă pot duce către păcat. Rugați-vă să aveți în mod constant tăria de a rezista ispitelor și de a vă controla gândurile. Faceți din aceasta o parte a rugăciunilor dumneavoastră zilnice.

Țineți-vă departe de pornografie Nu priviți, nu citiți și nu ascultați nici un material care descrie corpul uman sau comportamentul sexual într-un fel care poate trezi sentimente sexuale. Materialele pornografice creează dependență și sunt distrugătoare. Ele vă pot răpi sentimentul respectului de sine precum și sentimentul frumuseții vieții. Ele vă pot trage în jos și vă pot îndrepta către gânduri rele și către un comportament abuziv.

Dacă sunteți singur(ă) sau în proces de curtare, tratați partenerul sau partenera cu respect Nu tratați partenerul sau partenera niciodată ca un obiect de folosit pentru plăceri pline de patimă. Plănuți cu grijă activități pozitive și constructive, astfel încât dumneavoastră și partenerul sau partenera să aveți întotdeauna ceva de făcut. Rămâneți în zonele sigure în care să vă puteți controla cu ușurință. Nu participați la conversații sau la activități care trezesc simțăminte sexuale. Nu participați la sărutări pasionale, nu vă întindeți pe cealaltă persoană, nu atingeți părțile intime, sacre ale corpului unei alte persoane, fie că acestea sunt acoperite sau nu de îmbrăcăminte. Nu permiteți nimănui să facă aceste lucruri cu dumneavoastră.

Dacă sunteți căsătoriți, fiți credincioși soțului sau soției în gândurile, cuvintele și acțiunile dumneavoastră Domnul a spus: „Iubește-ți nevasta cu toată inima ta și lipește-te de ea și de nimeni altul. Și acela care se uită la o femeie și pofteste la ea va nega credința și nu va avea Spiritul; și, dacă nu se pocăiește, va fi alungat“ (D&L 42:22–23). Nu flirtați niciodată în nici un fel. Pe cât este cu putință, evitați să rămâneți singuri cu o persoană de sex opus. Întrebați-vă dacă soțul sau soția dumneavoastră ar fi mulțumit(ă) de cuvintele și de acțiunile dumneavoastră. Amintiți-vă că apostolul Pavel ne-a sfătuit: „Feriți-vă de orice se pare rău“ (1 Tesaloniceni 5:22). Când vă țineți departe de astfel de împrejurări ispita nu are nici o șansă să se dezvolte.

Iertarea pentru cel care se pocăiește

Cea mai bună cale de urmat este curățenia morală desăvârșită. Este greșit să comiteți păcate sexuale cu gândul că pur și simplu vă veți pocăi mai târziu. Această atitudine constituie un păcat în sine, arătând lipsă de respect față de Domnul și de legămintele pe care le faceți cu El. Totuși, dacă ați comis păcate sexuale, Domnul vă oferă iertare dacă vă pocăiți.

Iertarea este dificilă, dar posibilă. Puteți fi curați din nou (vezi Isaia 1:18). Disperarea păcatului poate fi înlocuită de pacea cea dulce a iertării. Pentru a afla ce trebuie să faceți pentru a vă pocăi, citiți „Pocăința”, la paginile 132–135.

Îndreptați-vă strădaniile către ziua în care veți fi demni să intrați în templu, îndrumați de către cuvintele psalmistului:

„Cine va putea să se suie la muntele Domnului? Cine se va ridica până la locul Lui cel Sfânt?

Cel ce are mâinile nevinovate și o inimă curată” (Psalmii 24:3–4).

Referințe suplimentare: Exodul 20:14; 1 Corinteni 6:18–20; Alma 38:12; 3 Nefi 12:27–30

Vezi, de asemenea, Căsătoria, Pornografia

Căderea

În Grădina Edenului, Dumnezeu a poruncit: „Din orice pom din grădină ești liber să mănânci. Dar, din pomul cunoașterii binelui și a răului să nu mănânci; totuși, poți alege tu însuși, pentru că aceasta ți-a fost dat; dar, amintește-ți că Eu îți interzic, pentru că în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit” (Moise 3:16–17). Pentru că Adam și Eva au încălcat această poruncă și au luat din rodul pomului cunoașterii binelui și răului, ei au fost alungați din prezența Domnului (vezi D&L 29:40–41). Cu alte cuvinte, ei au cunoscut moartea spirituală. De asemenea, ei au devenit muritori – supuși morții fizice. Această moarte spirituală și fizică se numește cădere.

Starea noastră de cădere

Ca urmași ai lui Adam și ai Evei, noi moștenim o stare de cădere în timpul vieții muritoare (vezi Alma 42:5–9, 14). Noi suntem separați de prezența Domnului și supuși morții fizice. De asemenea, suntem plasați într-o stare de opoziție, în care suntem încercați de greutățile vieții și de ispitele adversarului (vezi 2 Nefi 2:11–14; D&L 29:39; Moise 6:48–49).

În această stare de cădere, se dă o luptă în noi înșine. Noi suntem copii de spirit ai lui Dumnezeu, cu potențialul de a fi „părtași firii dumnezeiești” (2 Petru 1:4). Totuși, „noi suntem nevrednici în fața [lui Dumnezeu]; din cauza căderii, firile noastre au devenit rele fără întrerupere” (Eter 3:2). Trebuie să ne străduim permanent să depășim pasiunile și dorințele păcătoase.

Repetând cuvintele unui înger, regele Beniamin a spus: „Omul prin firea lui este un dușman al lui Dumnezeu și a fost de la căderea lui Adam”. Regele Beniamin a avertizat că în această fire sau stare de cădere, fiecare om va fi un dușman al lui Dumnezeu pentru totdeauna „dacă el nu se supune chemărilor Spiritului Sfânt și înlătură omul firesc și devine un sfânt prin ispășirea lui Hristos Domnul și devine ca un copil, ascultător, blând, umil, răbdător, plin de dragoste, dornic să se supună tuturor lucrurilor pe care Domnul are grijă să i le trimită, tot așa cum un copil se supune tatălui său” (Mosia 3:19).

Beneficiile Căderii

Căderea face parte integrantă din planul salvării al Tatălui Ceresc (vezi 2 Nefi 2:15–16; 9:6). Aceasta are o dublă direcție – în jos și totuși înainte. Pe lângă faptul că a adus moartea fizică și spirituală, ea ne-a dat prilejul de a ne naște pe pământ, a învăța și a progresa. Prin exercitarea dreaptă a libertății de a alege și pocăință sinceră când păcătuim, putem veni la Hristos și, prin ispășirea Sa, ne putem pregăti să primim darul vieții veșnice. Profetul Lehi a spus:

„Dacă Adam n-ar fi păcătuit, nu ar fi căzut, ci ar fi rămas în grădina Edenului. Iar toate lucrurile care au fost create ar fi rămas în aceeași stare în care au fost, după ce au fost create; și ele ar fi rămas așa în vecii vecilor și nu ar fi avut nici un scop.

„Și [Adam și Eva] nu ar fi avut copii; prin urmare, ar fi rămas într-o stare de nevinovăție, neavând nici o bucurie, întrucât ei n-ar fi cunoscut nici o suferință; nefăcând nici un bine, căci nu cunoșteau păcatul.

Dar iată, toate lucrurile au fost făcute potrivit înțelepciunii Aceluia care cunoaște toate lucrurile.

Adam a căzut, ca oamenii să poată fi; iar oamenii sunt ca să poată avea bucurie.

Iar Mesia vine la timpul potrivit, pentru ca El să poată mântui pe copiii oamenilor de la cădere” (2 Nefi 2:22–26; vezi, de asemenea, versetele 19–21, 27).

Adam și Eva și-au exprimat recunoștința pentru binecuvântările care au venit ca urmare a căderii:

„Adam L-a preamărit pe Dumnezeu și a fost plin și a început să profetizeze cu privire la toate familiile de pe pământ, spunând: Binecuvântat fie numele lui Dumnezeu, pentru că, datorită încălcării mele, ochii mei s-au deschis și în viața aceasta voi avea bucurii și, din nou, Îl voi vedea pe Dumnezeu în carne.

Și Eva, nevasta lui, a auzit toate aceste lucruri și a fost fericită, spunând: Dacă n-ar fi fost încălcarea noastră, niciodată nu am fi avut seminție și niciodată nu am fi cunoscut binele și răul, și bucuria mântuirii noastre, și viața veșnică pe care Dumnezeu o dă tuturor supușilor” (Moise 5:10–11).

Mântuirea de la cădere

Din cauza căderii noastre, a firii noastre muritoare și a păcatelor individuale, singura noastră speranță este în Isus Hristos și în planul mântuirii.

Prin ispășirea lui Isus Hristos, întreaga lume va fi mântuită de la efectele căderii. Noi vom fi înviați și vom fi duși

înapoi în prezența Domnului pentru a fi judecați (vezi 2 Nefi 2:5–10; Alma 11:42–45; Helaman 14:15–17).

Pe lângă mântuirea noastră de efectele universale ale căderii, Salvatorul ne poate mântui de propriile noastre păcate. În starea noastră de cădere, noi păcătuim și ne depărtăm de Domnul, aducând asupra noastră moartea spirituală. Așa cum a spus apostolul Pavel: „Toți au păcătuțit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3:23). Dacă rămânem la păcatele noastre, nu putem locui în prezența lui Dumnezeu, pentru că „nici un lucru care nu este curat nu poate locui... în prezența Sa” (Moise 6:57). Din fericire, ispășirea „face ca să aibă loc condiția pocăinței” (Helaman 14:18), făcând posibil ca noi să primim iertarea pentru păcatele noastre și să locuim în prezența lui Dumnezeu pentru totdeauna. Alma ne-a spus: „A existat un spațiu oferit omului, în care el se poate pocăi; de aceea, această viață a devenit o stare de încercare; un timp de pregătire pentru a-L întâlni pe Dumnezeu; un timp de pregătire pentru acea stare fără de sfârșit despre care noi am vorbit, care vine după învierea morților” (Alma 12:24).

Recunoștința pentru sacrificiul ispășitor al Salvatorului

Așa cum nu dorim cu adevărat hrană până când nu ne este foame, noi nu vom dori cu adevărat salvarea veșnică până când nu vom recunoaște că avem nevoie de Salvator. Această recunoaștere vine pe măsură ce înțelegerea noastră despre cădere va crește. Așa cum a propovăduit profetul Lehi: „Toată omenirea era într-o stare de pierzanie și decădere și așa ar fi pentru totdeauna, dacă nu ar avea nădejde în acest Mântuitor” (1 Nefi 10:6).

Referințe suplimentare: Genesa 3; Mormon 9:12–14; Moise 4

Vezi, de asemenea, Libertatea de a alege, Ispășirea lui Isus Hristos, Păcatul originar, Planul salvării, Păcatul

Căsătoria

În lumea de astăzi, mulți oameni ignoră sau chiar iau în derâdere căsătoria și familia. În mijlocul unei asemenea confuzii și a glasurilor distructive, Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece Apostoli reprezintă glasul consecvent al adevărului. Ei declară „cu solemnitate căsătoria dintre un bărbat și o femeie ca fiind rânduită de Dumnezeu, familia fiind esențială pentru planul Creatorului cu privire la destinul etern al copiilor Lui” (vezi „Familia: o declarația oficială către lume”, pagina 59 din acest manual).

Cele mai mari bucurii ale vieții se găsesc în sânul familiei. Relațiile strânse de familie, necesită efort, dar un astfel de efort aduce multă fericire în această viață și în eternitate. Chiar dacă nu ați avut o viață fericită de familie în trecut, puteți încerca să aveți o căsnicie eternă fericită și o relație de iubire cu membrii familiei.

Noul și nepieritorul legământ al căsătoriei

În planul de fericire al Tatălui Ceresc, un bărbat și o femeie pot fi pecetluiți unul cu altul pentru timp și eternitate. Aceia care sunt pecetluiți în templu au asigurarea că relația lor va continua pentru totdeauna dacă sunt credincioși legămintelor lor. Ei știu că nimic, nici măcar moartea, nu-i poate despărți pentru totdeauna.

Legământul căsătoriei eterne este necesar pentru exaltare. Domnul a revelat prin Joseph Smith: „În gloria celestă sunt trei ceruri sau grade; și, pentru a-l obține pe cel mai înalt, un om trebuie să intre în acest ordin al preoției (însemnând noul și nepieritorul legământ al căsătoriei); și dacă nu o face, el nu poate să îl obțină. El poate intra în celălalt, dar aceasta înseamnă sfârșitul împărăției sale; el nu poate avea o creștere” (D&L 131:1-4).

După primirea rânduielii de pecetluire și după relizarea legămintelor sfinte din templu, un cuplu trebuie să continue în dreptate pentru a primi binecuvântările căsătoriei eterne și exaltarea. Domnul a spus:

„Dacă un bărbat se căsătorește cu o femeie prin cuvântul Meu, care este legea Mea, și prin noul și nepieritorul legământ și el le este pecetluit lor prin Spiritul Sfânt al făgăduinței, de către acela care este uns, căruia i-am conferit puterea și cheile preoției;... și dacă [ei] rămân în legământul Meu... li se vor împlini toate lucrurile pe care slujitorul Meu le-a dat lor, în timp și în toată eternitatea; și vor fi în întregime valabile când ei nu vor mai fi în lume“ (D&L 132:19; pentru o explicație despre Spiritului Sfânt al făgăduinței, vezi pagina 82).

Pregătirea pentru căsătorie

Dacă sunteți necăsătorit, pregătiți-vă cu grijă pentru căsătorie. Nu uitați că nu există un substitut pentru căsătoria în templu. Pregătiți-vă să vă căsătoriți cu persoana potrivită, în locul potrivit și la momentul potrivit. Trăiți, acum, demn de tipul de persoană cu care sperați să vă căsătoriți.

Dați-vă întâlniri numai cu cei care au standarde înalte și în compania cărora vă puteți menține dumneavoastră standardele înalte. Planuiți cu atenție activități pozitive și constructive, astfel încât dumneavoastră și persoana cu care vă întâlniți să nu rămâneți singuri fără să aveți ceva de făcut. Stați în locuri în care să fiți în siguranță, unde puteți să vă controlați cu ușurință. Nu luați parte la conversații sau activități care implică simțiri sexuale.

Căutați-vă partener de aceeași credință ca a dumneavoastră. Căutați pe cineva pe care puteți să onorați și respectați întotdeauna, cineva care să vă completeze în viață. Înainte de a vă căsători, asigurați-vă că găsiți pe cineva căruia îi puteți oferi întreaga inimă, întreaga iubire, întreaga supunere, totală loialitate.

Sfat pentru cei care nu se căsătoresc

Unii membri ai Bisericii rămân, fără vina lor, necăsătoriți, chiar dacă vor să se căsătorească. Dacă și dumneavoastră vă aflați în această situație, fiți siguri că „toate lucrurile lucrează

împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu” (Romani 8:28). Dacă rămâneți demni, într-o zi, în această viață sau în cealaltă, veți primi toate binecuvântările unei relații veșnice de familie. Domnul a făcut această promisiune în repetate rânduri prin profeții Săi din zilele din urmă.

Dacă sunteți singur și doriți să vă căsătoriți, nu renunțați să sperați. În același timp, nu vă lăsați copleșiți de acest scop. În schimb, implicați-vă în activități constructive. Căutați modalități de a sluji în cadrul familiei dumneavoastră lărgite și comunității dumneavoastră. Acceptați și slujiți cu toată inima în chemările Bisericii. Păstrați-vă curați, atât fizic, cât și spiritual. Continuați să învățați, să vă dezvoltați și să progresați în viața personală.

Realizarea unei căsnicii fericite

Dacă sunteți căsătorit, nu uitați că prietenia și dragostea dintre dumneavoastră și partenerul dumneavoastră trebuie să fie cea mai prețioasă relație a dumneavoastră de pe pământ. Partenerul dumneavoastră este singura persoană în afară de Domnul pe care vi s-a poruncit să o iubiți cu toată inima (vezi D&L 42:22).

Nu uitați că, în adevărata sa esență, căsătoria este un parteneriat al unor persoane egale, fără ca o persoană să o domine pe cealaltă, ci cu fiecare persoană încurajând, alinând și ajutând-o pe cealaltă.

Din moment ce căsătoria este o relație atât de importantă în viață, necesită și merită să-i acordați timp. Nu acordați o mai mare prioritate altor angajamente mai puțin importante. Faceți-vă timp pentru a discuta împreună și pentru a vă asculta unul pe celălalt. Luați în considerare sentimentele celuilalt și respectați-l. Exprimați-vă des tandrețea și afecțiunea.

Stabiliți că între dumneavoastră și partenerul dumneavoastră nu va interveni niciodată nimic ce vă poate distruge căsnicia. Decideți că veți face să meargă bine căsnicia dumneavoastră, în ciuda greutăților ce pot apărea.

Fiți loiali unul altuia. Fiți credincioși legămintelor dumneavoastră de căsătorie în gânduri, cuvinte și fapte. Amintiți-vă că Domnul a spus: „Iubește-ți nevasta cu toată inima ta și lipește-te de ea și de nimeni altul” (D&L 42:22). Expresia „nimeni altul” ne învață că nici o altă persoană, activitate sau posesiune nu ar trebui să aibă întâietate asupra relației cu partenerul dumneavoastră.

Feriți-vă de orice ar putea să vă facă să nu fiți loiali în vreun fel. Pornografia, gândurile necurate și flirtul vor eroda caracterul dumneavoastră și vor zdrobi fundația căsniciei dumneavoastră.

Administrați împreună finanțele dumneavoastră. Cooperati la stabilirea și încadrarea într-un buget. Limitați-vă cheltuielile și evitați povara datoriilor. Administrarea înțeleaptă și independentă față de datorii contribuie la pacea din familie.

Aveți ca scop central al vieților dumneavoastră Evanghelia lui Isus Hristos. Ajutați-vă unul pe altul să țineți legămintele pe care le-ați făcut. Participați la adunările Bisericii și mergeți la templu împreună. Studiați scripturile împreună. Îngenuncheați împreună în rugăciune la începutul și sfârșitul fiecărei zile pentru a-I mulțumi Tatălui Ceresc unul pentru altul și uniți-vă în a cere binecuvântările Sale asupra vieților dumneavoastră, caselor, celor dragi și dorințelor drepte. Dumnezeu vă va îndruma atunci și conversațiile dumneavoastră zilnice cu El vor aduce pacea și bucuria care nu pot veni din nici o altă sursă. Prietenia dumneavoastră va deveni mai dulce cu anii; dragostea dumneavoastră se va mări. Aprecierea unuia față de celălalt va crește.

Referințe suplimentare: Genesa 1:27–28; 2:18, 21–24; 1 Corinteni 11:11; Efeseni 5:22–23; Moise 2:27–28; 3:18, 21–24

Vezi, de asemenea, Castitatea, Divorțul, Familia, Templele, Unitatea

Ceai (*Vezi Cuvântul de înțelepciune*)

Cei Șaptezeci (*Vezi Administrarea Bisericii*)

Cerul

În scripturi, cuvântul *cer* este folosit cu două sensuri principale. Primul se referă la locul în care trăiește Dumnezeu, care este casa celor credincioși (vezi Mosia 2:41). Al doilea se referă la spațiul din jurul pământului (vezi Genesa 1:1).

Referințe suplimentare: Psalmii 11:4; Matei 6:9; 1 Nefi 1:8; Mosia 3:8; D&L 20:17

Vezi, de asemenea, Împărății de glorie

Cheile preoției (Vezi Preoția)

Cinstea

Al treisprezecelea articol de credință spune: „Noi credem că trebuie să fim cinstiți”. A fi cinstit înseamnă a fi întotdeauna sincer, demn de încredere și lipsit de șiretenie.

Când sunteți cinstiți vă puteți bucura de liniște interioară și vă puteți păstra respectul de sine. Vă clădiți tăria de caracter care vă permite să slujiți lui Dumnezeu și altora. Sunteți demni de încredere în ochii lui Dumnezeu și în ai celor din jurul dumneavoastră.

Pe de altă parte, dacă sunteți necinstiți în cuvinte și fapte, vă provocați suferință singuri și, deseori, provocați suferință și altora. Dacă mințiți, furați, înșelați sau neglijați să munciți pentru plata pe care o primiți, vă pierdeți respectul de sine. Pierdeți îndrumarea Duhului Sfânt. Puteți constata că ați stricat relația cu membrii familiei și cu prietenii și că ei nu mai au încredere în dumneavoastră.

Pentru a fi cinstit este deseori nevoie de curaj și sacrificiu, mai ales când alții încearcă să vă convingă să justificați comportamentul necinstit. Dacă vă aflați într-o astfel de situație, aduceți-vă aminte că pacea durabilă care rezidă din cinste este mult mai prețioasă decât sentimentul vremelnice de ușurare pe care îl aveți atunci când urmați mulțimea.

Referințe suplimentare: Exodul 20:16; 2 Nefi 9:34; D&L 97:8

Confirmarea (Vezi Duhul Sfânt, Așezarea mâinilor)

Consiliile disciplinare ale Bisericii

Episcopii și președinții de ramură ca și președinții de țară, de misiune și de district au responsabilitatea de a-i ajuta pe membri să-și depășească păcatele prin pocăință. Cele mai severe păcate, cum ar fi încălcările dreptului civil, abuzul împotriva soției sau a soțului, abuzul față de copii, adulterul, încălcarea legii castității, violul și incestul necesită adesea manifestarea oficială a măsurilor disciplinare ale Bisericii. Măsurile disciplinare oficiale ale Bisericii pot cuprinde restricționarea unor privilegii de membru al Bisericii sau pierderea calității de membru al Bisericii.

Procesul măsurilor disciplinare oficiale începe atunci când un conducător al preoției care prezidează solicită convocarea unui consiliu disciplinar. Scopurile consiliilor disciplinare sunt salvarea sufletului celui care a păcătuit, protejarea celui nevinovat și păstrarea purității, integrității și a bunului renume al Bisericii.

Măsurile disciplinare în Biserică reprezintă un proces inspirat, și care are loc de-a lungul unei perioade de timp. Prin acest proces și prin Ispășirea lui Isus Hristos, un membru poate primi iertarea păcatelor, își poate redobândi pacea spiritului și poate dobândi puterea de a evita să mai păcătuiască în viitor. Măsurile disciplinare în cadrul Bisericii nu au menirea de a fi încheierea procesului. Ele sunt concepute pentru a-i ajuta pe copiii Tatălui Ceresc să-și continue eforturile pentru a se întoarce la o înfrățire deplină și a se bucura de binecuvântările depline ale Bisericii. Rezultatul dorit este acela ca persoana respectivă să întreprindă schimbările necesare pentru a se pocăi complet.

Vezi, de asemenea, Iertarea, Pocăința

Consiliul din cer (Vezi Planul salvării)

Conștiința

Toți oamenii sunt născuți cu capacitatea de a distinge între bine și rău. Această capacitate, numită conștiință, este o manifestare a Luminii lui Hristos (vezi Moroni 7:15–19).

Conștiința dumneavoastră este o modalitate de apărare care vă ajută să evitați situațiile dăunătoare din punct de vedere spiritual. Atunci când vă supuneți poruncilor și luați hotărâri drepte, aveți un sentiment de pace a conștiinței.

Când păcătuieți, simțiți remușcare sau vină, întocmai cum simțiți durere fizică atunci când vă răniți. Acesta este răspunsul natural al conștiinței dumneavoastră față de rău, iar acest răspuns vă poate duce către pocăință.

Pocăința și iertarea înnoiesc pacea conștiinței dumneavoastră. Pe de altă parte, dacă vă ignorați conștiința și nu vă pocăiți, conștiința dumneavoastră va fi tulburată de parcă ar fi „[însemnată] cu ferul roșu” (1 Timotei 4:2).

Învățați să vă urmați conștiința. Aceasta constituie o parte importantă a exercitării libertății de a alege. Cu cât vă veți urma mai mult conștiința, cu atât ea va deveni mai puternică. O conștiință sensibilă este semnul unui spirit sănătos.

Referințe suplimentare: Mosia 4:1–3; D&L 84:45–47

Contribuțiile (Vezi Postul și Darurile de Post; Zeciuiala)

Controlul nașterilor

Atunci când cuplurile căsătorite sunt apte din punct de vedere fizic, ele au privilegiul de a oferi trupuri muritoare copiilor spirituali ai Tatălui Ceresc. Cuplurile joacă un rol important în marele plan al fericirii, care permite copiilor lui Dumnezeu să primească trupuri fizice și să aibă experiența vieții muritoare.

Dacă sunteți căsătoriți, dumneavoastră și partenerul dumneavoastră trebuie să discutați despre responsabilitatea sacră de a aduce copii pe lume și de a-i crește în dreptate. Când faceți acest lucru, gândiți-vă la caracterul sacru și la semnificația vieții. Cugetați la bucuria care vine atunci când

în casă există copii. Gândiți-vă la binecuvântările veșnice care vin în urma existenței unor descendenți buni. Având o mărturie despre aceste principii, dumneavoastră și soția(soțul) dumneavoastră veți fi în stare să stabiliți prin intermediul rugăciunii câți copii veți avea și când îi veți avea. Asemenea decizii sunt între dumneavoastră și Domnul.

Atunci când discutați această problemă sfântă, amintiți-vă că relațiile sexuale în cadrul căsniciei au aprobare divină. În timp ce unul dintre scopurile acestor relații este de a oferi trupuri fizice copiilor lui Dumnezeu, un alt scop este de a exprima dragoste unul față de celălalt – pentru a face ca soțul și soția să fie legați prin loialitate, fidelitate, considerație și un scop comun.

Convertirea

„Umblarea după lucrurile firii pământești, este moarte”, a declarat apostolul Pavel, „pe când umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace” (Romani 8:6; vezi, de asemenea, 2 Nefi 9:39). În starea noastră după cădere, ne luptăm adesea cu ispita și adesea cedăm „potrivit voinței trupului” și a „[răutății] care este în el” (2 Nefi 2:29; vezi, de asemenea, „Căderea” paginile 56–59 din această carte). Pentru a fi în stare să primim binecuvântările vieții veșnice, trebuie să „[umblăm] după lucrurile Duhului” și să biruim dorințele noastre care nu sunt drepte. Avem nevoie de schimbare. Mai exact spus, avem nevoie să fim schimbați sau convertiți, prin puterea ispășirii Salvatorului și prin puterea Duhului Sfânt. Acest proces este numit convertire.

Convertirea cuprinde schimbări de comportament, dar ea merge dincolo de comportament; ea schimbă însăși natura noastră. Această schimbare este atât de importantă încât Domnul și profeții Săi vorbesc despre ea ca despre o renaștere, o schimbare a inimii și un botez cu foc. Domnul a spus:

„Nu te minuna că toată omenirea, da, bărbați și femei, toate națiunile, neamurile, limbile și popoarele trebuie să se nască din nou; da, să se nască din Dumnezeu, să se schimbe

din starea lor carnală și decăzută la o stare de dreptate, fiind mântuiți de Dumnezeu, devenind fiii și fiicele Lui;

Și astfel ei devin ființe noi; și dacă ei nu fac aceasta, atunci nu pot în nici un fel să moștenească Împărăția lui Dumnezeu“ (Mosia 27:25–26).

Procesul convertirii

Convertirea este un proces, nu un eveniment. Deveniți convertiți în urma eforturilor drepte de a-L urma pe Salvator. Aceste eforturi cuprind exercitarea credinței în Isus Hristos, pocăirea de păcate, primirea botezului, primirea darului Duhului Sfânt și îndurarea până la sfârșit în credință.

Deși convertirea este miraculoasă și schimbă viața, ea este un miracol tăcut. Vizitele îngerilor și alte evenimente spectaculoase nu aduc convertirea. Chiar și Alma, care a văzut un înger, a devenit convertit după ce „[a] postit și [s-a] rugat multe zile“ pentru a primi mărturia adevărului (Alma 5:46). Iar Pavel, care L-a văzut pe Salvatorul înviat, a spus că „nimeni nu poate zice: ‘Isus este Domnul’, decât prin Duhul Sfânt“ (1 Corinteni 12:3).

Deoarece convertirea este un proces desfășurat în tăcere, continuu puteți să fiți convertiți în acest moment, fără să vă dați seama. Puteți fi precum lamaniții care „datorită credinței lor în [Hristos] la timpul convertirii lor, au fost botezați cu foc și cu Duhul Sfânt, iar ei nu au știut aceasta“ (3 Nefi 9:20). Eforturile dumneavoastră continue de a vă exercita credința și de a-L urma pe Salvator vor duce la o convertire mai profundă.

Caracteristicile oamenilor care sunt convertiți

Cartea lui Mormon ne oferă descrieri ale oamenilor care sunt convertiți întru Domnul.

Ei doresc să facă bine. Poporul regelui Beniamin a declarat: „Spiritul Domnului cel Atotputernic... a lucrat o schimbare mare în noi sau în inimile noastre, pentru că nu mai avem înclinare să facem rău, ci să facem bine neîncetat“ (Mosia 5:2).

Alma a vorbit despre oameni care „nu puteau să se uite la păcat decât cu groază” (Alma 13:12).

Ei nu se răscoală împotriva Domnului. Mormon relatează despre un grup de lamaniți care fuseseră răi și însetați de sânge, dar care au fost „converțiți întru Domnul” (Alma 23:6). Acești oameni și-au schimbat numele în anti-nefi-lehiți, și au „devenit un popor drept; ei și-au pus jos armele răzvrătirii pentru ca să nu se mai lupte împotriva lui Dumnezeu și nici împotriva fraților lor” (Alma 23:7).

Ei propovăduiesc Evanghelia. Enos, Alma cel Vârstnic, Alma cel Tânăr, precum și fiii lui Mosia, Amulek și Zeezrom și-au dedicat viețile propovăduirii Evangheliei după ce au devenit converțiți întru Domnul (vezi Enos 1:26; Mosia 18:1; Mosia 27:32–37; Alma 10:1–12; 15:12).

Ei sunt plini de dragoste. După ce Salvatorul înviat i-a vizitat pe oamenii din America, „oamenii erau cu toții converțiți la Domnul, pe toată fața țării, atât nefiții, cât și lamaniții; și nu erau nici un fel de conflicte și certuri între ei, iar fiecare om se purta cu dreptate față de celălalt...

Și s-a întâmplat că nu era nici un conflict în țară datorită dragostei lui Dumnezeu care trăiește în inimile oamenilor.

Și nu erau nici invidie, nici certuri, nici tumulturi, nici curvii, nici minciuni, nici crime sau alte feluri de necurățenii; și cu siguranță nu a putut să fie nici un popor mai fericit printre toate popoarele care au fost făcute de către mâna lui Dumnezeu.

Nu era nici un tâlhar sau ucigaș; și, de asemenea, nu era nici un lamanit sau vreun fel de – iți; ci ei cu toții erau ca unul singur, copiii lui Hristos și moștenitorii împărăției lui Dumnezeu” (4 Nefi 1:2; 15–17).

Străduința spre o convertire mai mare

Dumneavoastră vă revine în primul rând responsabilitatea pentru convertirea personală. Nimeni nu poate deveni convertit în locul dumneavoastră și nimeni nu vă poate forța să vă converțiți. Totuși, ceilalți oameni vă pot ajuta în proce-

Creația

sul de convertire. Învățați din exemplele drepte ale membrilor familiei, ale conducătorilor Bisericii și ale învățătorilor, ca și din cele ale bărbaților și femeilor din scripturi.

Capacitatea dumneavoastră de a simți o mare schimbare în inimă va spori atunci când vă străduiți să urmați exemplul perfect al Salvatorului. Studiați scripturile, rugați-vă cu credință, respectați poruncile și căutați însoțirea constantă a Duhului Sfânt. Când perseverați în procesul de convertire, vă veți „[bucura] foarte mult”, așa cum s-a bucurat poporul regelui Beniamin când Spiritul „a lucrat o mare schimbare în inimile [lor]” (vezi Mosia 5:2, 4). Veți putea să urmați sfatul regelui Beniamin de a fi „neclintiți și nestrămutați, făcând întotdeauna lucruri bune din abundență pentru ca Hristos, Domnul Dumnezeu cel Atotputernic, să vă poată pecetlui ca ai Săi, pentru ca să puteți fi aduși în cer, ca să aveți salvare și viață veșnică” (Mosia 5:15).

Referințe suplimentare: Matei 18:3; Luca 22:32; Alma 5:7–14

Vezi, de asemenea, Ispășirea lui Isus Hristos, Botezul, Duhul Sfânt, Salvarea

Creația

Sub îndrumarea Tatălui Ceresc, Isus Hristos a creat cerul și pământul (vezi Mosia 3:8; Moise 2:1). Din scriptura revelată prin profetul Joseph Smith, noi știm că în cursul muncii creației, Domnul a organizat elemente ce existau dinainte (vezi Avraam 3:24). El nu a creat lumea „din nimic”, așa cum cred unii oameni.

Scriptura ne învață, de asemenea, că Adam a fost „primul dintre toți oamenii” (Moise 1:34). Dumnezeu i-a creat pe Adam și Eva după chipul Său și cel al Singurului Său Născut (vezi Moise 2:26–27).

Creația este o parte integrantă a planului salvării al Tatălui Ceresc. Ea oferă fiecăruia dintre noi șansa de a veni pe pământ, unde primim un corp fizic și ne exercităm libertatea de a alege. În Consiliul Dumnezeilor din viața premuitoare, a fost făcută următoarea declarație: „Vom merge jos,

pentru că este loc acolo, și vom lua din aceste materiale și vom face un pământ pe care aceștia să poată locui; și îi vom pune la probă prin aceasta pentru a vedea dacă ei vor face toate lucrurile pe care Domnul, Dumnezeuul lor, le va porunci lor” (Avraam 3:24–25).

Dumneavoastră sunteți un copil spiritual al lui Dumnezeu și corpul dumneavoastră este creat după imaginea Sa. Pentru a vă manifesta recunoștința pentru aceste binecuvântări, dumneavoastră puteți să vă îngrijiți de trupul dumneavoastră supunându-vă Cuvântului de înțelepciune și celorlalte porunci care se referă la sănătatea dumneavoastră spirituală și fizică (vezi D&L 89; vezi, de asemenea, D&L 88:124). De asemenea, îi puteți respecta pe alți oameni ca pe copiii lui Dumnezeu.

Ca beneficiar al tuturor frumuseților creației, dumneavoastră vă puteți îngriji de pământ și puteți ajuta la păstrarea lui pentru generațiile viitoare.

Referințe suplimentare: Genesa 1–2; Evrei 1:1–2; 1 Nefi 17:36; D&L 38:1–3; 59:16–20; Moise 1–3; Avraam 4–5

Vezi, de asemenea, Dumnezeu Tatăl, Planul Salvării

Credința

Apostolul Pavel ne-a învățat: „credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile cari nu se văd” (Evrei 11:1; vezi nota de subsol *b*). Alma a făcut o declarație similară: „Dacă voi aveți credință, voi aveți speranță în lucruri care nu se văd, care sunt adevărate” (Alma 32:21).

Credința este un principiu al acțiunii și al puterii. Ori de câte ori vă străduiți să atingeți un scop, vă exercitați credința. Dumneavoastră manifestați credință în ceva ce nu puteți încă vedea.

Credința în Domnul Isus Hristos

Pentru ca credința dumneavoastră să vă conducă spre salvare, ea trebuie să fie concentrată asupra Domnului Isus

Hristos (vezi Faptele apostolilor 4:10–12; Mosia 3:17; Moroni 7:24–26; Articolele de credință 1:4). Dumneavoastră vă puteți exercita credința în Isus Hristos atunci când sunteți siguri că El există, când aveți o înțelegere corectă a caracterului Său și o cunoaștere a faptului că vă străduiți să trăiți conform voinței Sale.

A avea credință în Isus Hristos înseamnă a ne pune întreaga nădejde în El – având încredere în puterea, inteligența și dragostea Sa infinite. Înseamnă să credem în învățăturile Sale. Înseamnă să credem că deși noi nu înțelegem toate lucrurile, El le înțelege. Amintiți-vă că deoarece El a trăit toate durerile, suferințele și bolile dumneavoastră, El știe cum să vă ajute să vă ridicați deasupra dificultăților zilnice (vezi Alma 7:11–12; D&L 122:8). El a „biruit lumea” (Ioan 16:33) și a pregătit o cale pentru ca dumneavoastră să primiți viața veșnică. El este întotdeauna gata să vă ajute atunci când vă aduceți aminte de îndemnul Său: „Întoarce-te către Mine în fiecare gând; nu te îndoii, nu te teme” (D&L 6:36).

Să trăim prin credință

Credința este mai mult decât a crede în mod pasiv. Dumneavoastră exprimați credință prin acțiunile dumneavoastră – prin felul în care trăiți.

Salvatorul a promis: „Dacă voi veți avea credință în Mine, atunci veți avea puterea să faceți orice lucru care este potrivit cu Mine” (Moroni 7:33). Credința în Isus Hristos vă poate motiva să urmați exemplul Său perfect (vezi Ioan 14:12). Credința dumneavoastră vă poate îndemna să faceți lucruri bune, să vă supuneți poruncilor și să vă pocăiți de păcatele dumneavoastră (vezi Iacov 2:18; 1 Nefi 3:7; Alma 34:17). Credința dumneavoastră vă poate ajuta să învingeți ispita. Alma l-a sfătuit pe fiul său Helaman: „Învață-i pe ei să reziste la orice ispită a diavolului, cu credință în Domnul Isus Hristos” (Alma 37:33).

Domnul va îndeplini mari miracole în viețile dumneavoastră, în acord cu credința pe care o aveți (vezi 2 Nefi

26:13). Credința în Isus Hristos vă ajută să primiți vindecare spirituală și fizică prin Ispășirea Sa (vezi 3 Nefi 9:13–14). Când vin vremurile de încercare, credința vă poate da puterea de a înainta și a face față cu demnitate dificultăților. Chiar când viitorul pare nesigur, credința dumneavoastră în Salvator vă poate da pace (vezi Romani 5:1; Helaman 5:47).

Sporirea credinței dumneavoastră

Credința este un dar de la Dumnezeu, dar dumneavoastră trebuie să hrăniți credința pentru a o menține puternică. Credința este ca mușchiul brațului dumneavoastră. Dacă îl folosiți, mușchiul devine puternic. Dacă puneți brațul într-un bandaj și îl lăsați așa, mușchiul devine slab.

Dumnezeu vă poate hrăni darul credinței rugându-vă Tatălui Ceresc în numele lui Isus Hristos. Pe măsură ce vă exprimați recunoștința față de Tatăl dumneavoastră și Îi cereți binecuvântări de care aveți nevoie atât dumneavoastră, cât și ceilalți oameni, vă veți apropia de El. Vă veți apropia de Salvator, a cărui Ispășire face posibil ca dumneavoastră să puteți cere îndurare (vezi Alma 33:11). De asemenea, dumneavoastră veți fi receptivi la îndrumarea Duhului Sfânt.

Puteți să vă întăriți credința prin respectarea poruncilor. Ca toate binecuvântările de la Dumnezeu, credința se obține și se sporește prin supunerea individuală și prin fapta dreaptă. Dacă doriți să vă îmbogățiți credința în cel mai înalt mod cu putință, trebuie să respectați legămintele pe care le-ați făcut.

Puteți să vă dezvoltați credința studiind scripturile și cuvintele profeților din zilele din urmă. Profetul Alma ne-a învățat că acest Cuvânt al lui Dumnezeu ajută la întărirea credinței. Comparând cuvântul cu o sămânță, el a spus că dacă „doriți să credeți”, aceasta „[face] loc” astfel încât, cuvântul să fie „[plantat] în inima voastră”. Atunci veți simți că cuvântul este bun, pentru că el va începe să vă lărgească sufletul și să lumineze înțelegerea dumneavoastră. Acest lucru vă va întări credința. Atunci când sporiți cuvântul în inima dumneavoastră „cu mare sânguință și cu răbdare,

Crucea

așteptând fructul lui, atunci el va face rădăcini; și iată, el va fi un pom crescând pentru viață nepieritoare” (vezi Alma 32:26–43).

Referințe suplimentare: Evrei 11; Iacov 1:5–6; 2:14–26; Eter 12:4–27; Moroni 7:20–48; D&L 63:7–11; 90:24

Vezi, de asemenea, Botezul, Dumnezeu Tatăl, Isus Hristos, Pocăința

Crucea

Crucea este folosită în multe biserici creștine ca un simbol al morții Salvatorului și al învierii sale și ca o expresie sinceră a credinței. Ca membri ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, noi ne aducem aminte cu evlavie de suferințele Salvatorului. Dar pentru că Salvatorul trăiește, noi nu folosim simbolul morții Sale ca simbol al credinței noastre.

Viața dumneavoastră trebuie să fie expresia credinței dumneavoastră. Amintiți-vă că atunci când ați fost botezat și confirmat, ați făcut legământul de a lua asupra dumneavoastră numele lui Isus Hristos. Atunci când cei din jurul dumneavoastră vă privesc, ei ar trebui să poată să simtă dragostea dumneavoastră pentru Salvator și pentru lucrarea Sa.

Singurii membri ai Bisericii care poartă simbolul crucii sunt acei sfinți ai zilelor din urmă care poartă crucea pe uniforma lor militară pentru a arăta că sunt slujitori creștini.

Vezi, de asemenea, Ispășirea lui Isus Hristos, Isus Hristos, Învierea

Cuvântul de înțelepciune

Cuvântul de înțelepciune este legea sănătății care a fost revelată de Domnul pentru beneficiul nostru fizic și spiritual. În această revelație, care este redată în secțiunea 89 din Doctrină și legăminte, Domnul ne spune ce alimente sunt bune să le consumăm și ce substanțe nu sunt bune pentru trupurile noastre. El promite binecuvântări spirituale și fizice dacă ne supunem Cuvântului de Înțelepciune.

În Cuvântul de înțelepciune, Domnul ne poruncește să nu introducem următoarele substanțe în trupurile noastre:

- băuturi alcoolice (vezi D&L 89:5–7);
- tutun (vezi D&L 89:8);
- ceai și cafea (vezi D&L 89:9; profeții din zilele din urmă ne-au învățat despre aceasta, folosind termenul de „băuturi tari” referitor la ceai și cafea).

Orice lucru dăunător pe care oamenii îl introduc intenționat în trupurile lor, nu este în armonie cu Cuvântul de înțelepciune. Aceasta se referă în special la drogurile ilegale, care pot să-i distrugă pe cei care devin dependenți de ele. Stați cu totul departe de ele. Nu faceți experimente cu ele. Consumul abuziv de droguri prescrise duce, de asemenea, la o dependență distructivă.

Domnul a declarat că următoarele alimente sunt de folos pentru corpurile noastre:

- legume și fructe, care trebuie să fie folosite „cu prudență și cu recunoștință” (vezi D&L 89:10–11);
- carnea „animalelor și a păsărilor aerului”, care „trebuie folosită moderat” (vezi D&L 89:12–13);
- cerealele precum grâul, orezul și ovăzul, care sunt un „mijloc de trai” (vezi D&L 89:14–17).

Binecuvântări pe care le aduce ținerea Cuvântului de înțelepciune

Celor care țin Cuvântul de înțelepciune, Domnul le-a promis:

„Toți sfinții care își amintesc să țină și să pună în practică aceste cuvinte, umblând în supunere față de porunci, vor primi sănătate în trupurile lor și măduvă în oasele lor;

Și vor găsi înțelepciune și mari comori de cunoștințe, chiar comori ascunse;

Cvorum

Și vor alerga și nu vor oboși, și vor umbla și nu vor osteni.

Și, Eu, Domnul, le fac promisiunea că îngerul nimicitor va trece pe lângă ei, la fel ca pe lângă fiii lui Israel, și nu-i va omorî. Amin" (D&L 89:18–21).

Învingerea dependenței

Cea mai bună soluție este de a evita complet substanțele pe care Domnul le interzice în Cuvântul de înțelepciune. Dar, dacă ați devenit dependent de oricare din acele substanțe, puteți să vă eliberați de dependența dumneavoastră. Puteți să învingeți dependența prin efortul personal, prin capacitatea puterii milei Domnului, prin ajutor de la membrii familiei și prieteni și îndrumări de la conducătorii Bisericii.

Rugați-vă pentru ajutor și faceți toți ce vă stă în puteri ca să rezistați ispitelor care vin din cauza dependenței. Tatăl Ceresc dorește ca dumneavoastră să primiți binecuvântările care vin prin ținerea Cuvântului de înțelepciune și El vă va întări în eforturile dumneavoastră sincere de a face aceasta.

Referințe suplimentare: D&L 49:19–21; 59:15–20; 88:124; 89:1–4

Vezi, de asemenea, Supunerea, Ispita

Cvorum (*Vezi* Preoția)

Cvorumul celor Șaptezeci (*Vezi* Administrarea Bisericii)

Darul Duhului Sfânt (*Vezi* Duhul Sfânt)

Daruri spirituale

Darurile spirituale sunt binecuvântări sau abilități care sunt date prin puterea Duhului Sfânt. Dumnezeu oferă cel puțin unul din aceste daruri fiecărui membru credincios al Bisericii. Când primiți aceste daruri, ele vă vor întări și vă vor binecuvânta individual și vă vor ajuta să slujiți altora. (vezi D&L 46:8–12). Scripturile ne învață despre multe daruri ale Spiritului:

- cunoștința „că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu și că El a fost răstignit pentru păcatele lumii” (D&L 46:13);
- capacitatea de a crede cuvintele celor care mărturisesc despre Isus Hristos (vezi D&L 46:14);
- cunoașterea „diferitelor moduri de administrare” (D&L 46:15; vezi, de asemenea, 1 Corinteni 12:5). Acest dar este folosit în administrarea și conducerea Bisericii;
- cunoașterea a „multe lucrări,” care ne ajută să discernem dacă o învățătură sau o influență vine de la Dumnezeu sau din altă sursă (D&L 46:16; vezi, de asemenea, 1 Corinteni 12:6–7);
- darul „cuvântului de înțelepciune” (1 Corinteni 12:8; D&L 46:17). Aceasta nu se referă la legea pe care o cunoaștem sub numele de Cuvântul de înțelepciune. Mai degrabă, acesta este darul înțelepciunii – abilitatea de a folosi cunoștința în moduri corecte;
- darul „cunoașterii cuvântului” (1 Corinteni 12:8; D&L 46:18);
- capacitatea de a predica prin puterea Duhului Sfânt (vezi Moroni 10:9–10; vezi, de asemenea, D&L 46:18);
- darul credinței (vezi 1 Corinteni 12:9; Moroni 10:11);
- darul de a „avea credință pentru a fi vindecați” (D&L 46:19);
- darul de „a avea credință pentru a vindeca” (D&L 46:20; vezi, de asemenea, 1 Corinteni 12:9; Moroni 10:11);
- „de a face miracole” (1 Corinteni 12:10; D&L 46:21; vezi, de asemenea, Moroni 10:12);
- darul profeției (vezi 1 Corinteni 12:10; Moroni 10:13; D&L 46:22). Ioan cel preaiubit a predicat că „mărturia lui Isus este duhul proorociei” (Apocalipsa 19:10);

Darurile Spiritului

- „să vadă îngerii și spiritele care îi slujesc” (Moroni 10:14);
- „să discearnă spiritele” (1 Corinteni 12:10; D&L 46:23);
- darul de a vorbi în alte limbi (vezi 1 Corinteni 12:10; Moroni 10:15; D&L 46:24);
- darul „interpretării limbilor” (1 Corinteni 12:10; D&L 46:25; vezi, de asemenea, Moroni 10:16).

Aceste daruri spirituale și altele enumerate în scripturi sunt doar câteva exemple ale multelor daruri ale Spiritului. Domnul vă binecuvântează în alte moduri în funcție de credințioșia dumneavoastră și de nevoile dumneavoastră și ale celor pe care îi slujiți. El ne-a poruncit să lucrăm cu sârguință pentru ca să putem primi daruri spirituale.

„Aveți grijă să nu fiți înșelați; și ca să nu fiți înșelați căutați cu sinceritate darurile cele mai bune, amintindu-vă, totdeauna, pentru ce sunt date ele;

Pentru că, adevărat vă spun vouă, ele sunt date în folosul celor care Mă iubesc și țin toate poruncile Mele și celui care încearcă să facă astfel; pentru ca să fie în folosul tuturor aceluia care caută sau care Îmi cer” (D&L 46:8–9; vezi, de asemenea, versetul 26).

Referințe suplimentare: 1 Corinteni 13; 14:1–33; Moroni 10:17–25; D&L 46:27–33; Articolele de credință 1:7

Vezi, de asemenea, Duhul Sfânt, Revelație

Darurile Spiritului (*Vezi Daruri spirituale*)

Datoria

Prin profetul Joseph Smith, Domnul a spus cândva unui grup de sfinți: „Voința Mea este ca voi să plătiți toate datoriile voastre” (D&L 104:78). Din zilele de început ale Bisericii, profeții Domnului ne-au avertizat în repetate rânduri să evităm sclavia datoriei.

Una din marile primejdii ale datoriei o constituie dobânda ce o însoțește. Unele forme de credit, cum ar fi cărțile de credit, au rate ale dobânzii foarte mari. Odată ce ați contractat datoria, veți descoperi că dobânda este nemiloasă. Ea continuă să se acumuleze indiferent de situația dumneavoastră – dacă aveți sau nu serviciu, dacă sunteți bolnavi sau sănătoși. Ea nu dispare niciodată până când datoria nu este plătită. Nu vă lăsați înșelați de ofertele de credit, chiar dacă ele fac ca datoria să pară mai atrăgătoare prin promisiunea unor dobânzi scăzute sau prin absența dobânzii pentru o perioadă de timp.

Cercetați care este starea finanțelor dumneavoastră. Disciplinați-vă modul de a cumpăra, evitând datoria pe cât vă stă în putință. În cele mai multe cazuri, puteți evita datoria printr-o gospodărire înțeleaptă a resurselor dumneavoastră. Dacă contractați o datorie, în limitele unei sume rezonabile, pentru a cumpăra o casă modestă sau pentru a vă desăvârși educația, munciți pentru a plăti această datorie cât mai repede cu putință și a vă elibera de această servitute. După ce v-ați plătit datoriile și ați acumulat niște economii, veți fi pregătiți pentru furtunile financiare pe care poate va trebui să le înfrunțați. Veți avea un adăpost pentru familia dumneavoastră și pace în inima dumneavoastră.

Referințe suplimentare: Luca 16:10–11; D&L 19:35

Dependența (*Vezi* Jocurile de noroc, Pornografia, Cuvântul de înțelepciune)

Diacon (*Vezi* Preoția lui Aaron, Preoția)

Diavolul (*Vezi* Satana)

Divorțul

În „Familia: o declarație oficială către lume”, Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece Apostoli declară „cu solemnitate căsătoria dintre un bărbat și o femeie ca fiind

rânduită de Dumnezeu, familia fiind esențială pentru planul Creatorului cu privire la destinul veșnic al copiilor Lui” (vezi pagina 59 din această carte). În ciuda acestor adevăruri, divorțul a devenit obișnuit în multe societăți, iar frecvența sa a crescut și printre membrii Bisericii. Acest flagel nu vine de la Dumnezeu, ci mai degrabă de la cel potrivnic.

Membrii fiecărui cuplu căsătorit trebuie să lucreze împreună pentru a fi demni de binecuvântarea căsătoriei veșnice. Dacă sunteți căsătorit(ă), iar dumneavoastră și soțul(soția) dumneavoastră treceți prin dificultăți, amintiți-vă că soluția pentru cele mai multe stresuri generate de căsnicie nu este divorțul sau separarea. Remediu se găsește în Evanghelia lui Isus Hristos – în pocăință, iertare, integritate și dragoste. Găsiți remediu purtându-vă cu soțul(soția) așa cum ați vrea ca oamenii să se poarte cu dumneavoastră (vezi Matei 7:12). Pe măsură ce vă străduiți să rezolvați dificultățile, este posibil să doriți să vă sfătuiți cu episcopul sau cu președintele de ramură.

Vezi, de asemenea, Milostenia, Familia, Dragostea, Căsătoria, Templele

Doctrină și legăminte (Vezi Scripturile)

Dragostea

Dragostea este un sentiment de profund devotament, grijă și afecțiune. Dragostea pentru Dumnezeu și pentru aproape este o caracteristică a discipolilor lui Isus Hristos (vezi Matei 22:35–40; Ioan 13:34–35; 2 Nefi 31:20). Noi ne manifestăm dragostea pentru Tatăl Ceresc ținând poruncile Sale și slujind copiilor Săi. Ne exprimăm dragostea pentru alții fiind amabili cu ei, ascultându-i, plângând împreună cu ei, alinându-i, slujindu-le, rugându-ne pentru ei, împărtășindu-le Evanghelia și fiind prieteni cu ei.

Dragostea noastră pentru cei din jurul nostru se mărește atunci când ne aducem aminte că suntem cu toții copii ai lui Dumnezeu – că suntem frați și surori în spirit. Dragostea care

rezultă din această înțelegere are puterea de a depăși toate granițele naționalității, ale crezurilor religioase sau ale culorii.

Referințe suplimentare: Leviticul 19:18, 34; Deuteronom 6:5; Luca 6:31–36; Ioan 15:9–15; 1 Ioan 4:7–21, inclusiv nota de subsol 12a; Mosia 4:14–15; D&L 4:5; 12:8; 112:11; 121:41–45

Vezi, de asemenea, Caritatea, Mila, Supunerea, Slujirea

Dreptatea

Dreptatea este legea neschimbătoare prin care se fac simțite consecințele faptelor. Datorită legii dreptății, primiți binecuvântări când vă supuneți poruncilor lui Dumnezeu (vezi D&L 130:21–22). Legea dreptății cere, de asemenea, o pedeapsă pentru fiecare păcat pe care îl comiteți. Cere ca nici unui lucru necurat să nu i se permită sălocuiască alături de Dumnezeu (vezi 1 Nefi 10:21).

Când Salvatorul a dus la îndeplinire ispășirea, El a luat asupra Lui păcatele noastre. El a fost capabil să „răspundă la cerințele legii” (2 Nefi 2:7) pentru că El S-a supus pedepsei pe care legea o cere pentru păcatele noastre. Făcând astfel, El a „satisfăcut cerințele legii” și a oferit milă tuturor aceluia care se pocăiesc și Îl urmează (vezi Mosia 15:9; Alma 34:14–16). Pentru că El a plătit pentru păcatele dumneavoastră, nu va trebui să suportați pedeapsa dacă vă pocăiți (vezi D&L 19:15–20).

Referințe suplimentare: 2 Nefi 9:26; Alma 42

Vezi, de asemenea, Ispășirea lui Isus Hristos, Mila, Pocăința

Drogurile (Vezi Cuvântul de înțelepciune)

Duhul Sfânt

Duhul Sfânt este al treilea membru al Dumnezeirii. El este un personaj de spirit, fără trup din carne și oase (vezi D&L 130:22). El este deseori denumit Spiritul, Spiritul Sfânt, Spiritul lui Dumnezeu, Spiritul Domnului sau Mângâietorul.

Rolurile Duhului Sfânt

Duhul Sfânt lucrează în unitate perfectă cu Tatăl Ceresc și Isus Hristos, îndeplinind mai multe roluri pentru a vă ajuta să trăiți drept și să primiți binecuvântările Evangheliei.

El „depune mărturie despre Tatăl și Fiul” (2 Nefi 31:18) și revelează și învață „adevărul tuturor lucrurilor” (Moroni 10:5). Puteți primi o mărturie sigură despre Tatăl Ceresc și despre Isus Hristos numai prin puterea Duhului Sfânt. Comunicarea Sa cu spiritul dumneavoastră este mult mai sigură decât oricare altă comunicare de care puteți beneficia prin simțurile dumneavoastră fizice.

Pe măsură ce vă străduiți să rămâneți pe calea care duce la viața veșnică, Duhul Sfânt „vă va arăta toate lucrurile pe care trebuie să le faceți” (vezi 2 Nefi 32:1–5). El vă poate îndruma în hotărârile pe care le luați și vă poate proteja împotriva pericolelor fizice și spirituale.

Prin El, puteți primi darurile Spiritului spre binele dumneavoastră și spre binele acelor pe care îi iubiți și pe care îi slujiți (vezi D&L 46:9–11).

El este Mângâietorul (Ioan 14:26). Așa cum glasul domol al unui părinte iubitor poate liniști un copil care plânge, șoaptele Spiritului vă pot calma temerile, vă pot liniști îngrijorările din viață și vă pot alina când sunteți îndurerăți. Duhul Sfânt vă poate umple „cu nădejde și cu iubire perfectă” și „învăța lucrurile pașnice ale împărăției” (Moroni 8:26; D&L 36:2).

Prin puterea Sa, dumneavoastră sunteți sfințiți pe măsură ce vă pocăiți, primiți rânduielile botezului și ale confirmării și rămâneți credincioși legămintelor pe care le-ați făcut (vezi Mosia 5:1–6; 3 Nefi 27:20; Moise 6:64–68).

El este Spiritul Sfânt al făgăduinței (vezi Efeseni 1:13; D&L 132:7, 18–19, 26). În acest rol, El confirmă că rânduielile preoției pe care le-ați primit și legămintele pe care le-ați făcut sunt acceptate de Dumnezeu. Această aprobare depinde de credința dumneavoastră continuă.

Darul Duhului Sfânt

Toți cei care caută, în mod onest, adevărul pot simți influența Duhului Sfânt, care îi conduce la Isus Hristos și Evanghelia Sa. Totuși, de deplinătatea binecuvântărilor date prin Duhul Sfânt pot beneficia numai aceia care primesc darul Duhului Sfânt și rămân demni.

După ce ați fost botezat în Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, unul sau mai mulți deținători ai Preoției lui Melhisedec și-au așezat mâinile pe capul dumneavoastră și, într-o rânduială sacră a preoției, v-au confirmat membru al Bisericii. În cadrul acestei rânduieli, numită confirmare, v-a fost dat darul Duhului Sfânt.

Darul Duhului Sfânt este diferit de influența Duhului Sfânt. Înainte de botez, ați putut simți, din când în când, influența Duhului Sfânt și, prin acea influență, ați putut primi mărturie despre adevăr. Acum, când aveți darul Duhului Sfânt, aveți dreptul să fiți însoțiți permanent de acest membru al Dumnezeirii dacă țineți poruncile.

A te bucura pe deplin de darul Duhului Sfânt înseamnă a primi revelație și alinare, a-i sluji și binecuvânta pe alții prin darurile spirituale, a fi purificat de păcat și a fi făcut demn de exaltare în împărăția celestială. Aceste binecuvântări depind de demnitatea dumneavoastră; ele vin câte puțin, pe rând, pe măsură ce sunteți pregătiți pentru ele. Pe măsură ce vă puneți viața în armonie cu voința lui Dumnezeu, primiți treptat Duhul Sfânt în măsură mare. Profetul Joseph Smith a declarat că misterele împărăției lui Dumnezeu „pot fi văzute și înțelese doar prin puterea Spiritului Sfânt, pe care Dumnezeu îl conferă acelor care Îl iubesc și se purifică înaintea Lui” (vezi D&L 76:114–116).

Aduceți-vă aminte că „Spiritul Domnului nu trăiește în temple nesfințite” (Helaman 4:24). Chiar dacă ați primit Darul Duhului Sfânt, Spiritul va locui cu dumneavoastră numai atunci când veți ține poruncile. El se va retrage dacă Îl veți ofensa prin blasfemie, necurățenie, nesupunere, răzvrățire

Duminică

sau alte păcate. Păstrați-vă curați. Umpleți-vă viața cu bună-tate așa încât să puteți fi demni de tovărășia permanentă a Duhului Sfânt.

Referințe suplimentare: Matei 3:11; Ioan 15:26; 16:13; Faptele apostolilor 2:38; 8:12-17; 19:1-6; 1 Corinteni 2:9-14; 12:3; Galateni 5:22-23; 1 Nefi 10:17-19; 2 Nefi 31:17; D&L 8:2-3; 39:20-24; 68:25-28; 121:46; Articolele de credință 1:4

Vezi, de asemenea, Botezul, Dumnezeirea, Așezarea mâinilor, Revelația, Darurile spirituale

Duminică (*Vezi* Sabatul, Preaslăvirea)

Dumnezeire

În primul articol de credință se spune: „Noi credem în Dumnezeu, Tatăl Veșnic, în Fiul Său, Isus Hristos, și în Duhul Sfânt”. Aceste trei personaje formează Dumnezeirea. Ele prezidează această lume și toate celelalte creații ale Tatălui nostru din Cer.

Adevărata doctrină a Dumnezeirii s-a pierdut în timpul apostaziei care a urmat slujirii ca muritor a Salvatorului și morții apostolilor Săi. Această doctrină a început să fie restaurată când Joseph Smith, în vârstă de 14 ani, a primit Prima Viziune (*vezi* Joseph Smith – Istorie 1:17). Din relatarea profetului despre Prima Viziune și din alte învățături ale sale, știm că membrii Dumnezeirii sunt trei personaje distincte. Tatăl și Fiul au trupuri din carne și oase iar Duhul Sfânt este un personaj de spirit (*vezi* D&L 130:22).

Deși membrii Dumnezeirii sunt personaje distincte cu roluri distincte, ei sunt unul ca scop și doctrină. Ei sunt perfect uniți în a face să se realizeze planul divin al salvării al Tatălui Ceresc.

Referințe suplimentare: Matei 3:13-17; Ioan 14:6-10; 17:6-23; Faptele apostolilor 7:55-56; 2 Nefi 31:18; Mormon 7:5-7; D&L 76:20-24

Vezi, de asemenea, Dumnezeu Tatăl, Duhul Sfânt, Isus Hristos

Dumnezeu Tatăl

Dumnezeu Tatăl este Ființa Supremă în care credem și pe care o preaslăvim. El este Creatorul, Stăpânul și Păstrătorul tuturor lucrurilor. El este perfect, are întreaga putere și cunoaște toate lucrurile. El „are un trup din carne și oase tot atât de tangibil ca și cel al omului” (D&L 130:22).

Tatăl nostru Ceresc este un Dumnezeu al judecății, tăriei, cunoașterii și puterii, dar El este și un Dumnezeu al milei perfecte, al bunătății și carității. Chiar dacă „nu [cunoaștem] înțelesul tuturor lucrurilor”, noi putem găsi pace în cunoașterea cu certitudine a faptului că El ne iubește (vezi 1 Nefi 11:17).

Tatăl spiritelor noastre

Una dintre marile întrebări ale vieții este „Cine sunt eu?”. Un plăcut cântec al Societății Primare îi ajută chiar și pe cei mici să răspundă la această întrebare. Noi intonăm „Copil al Domnului,/El m-a trimis aici”. Cunoașterea faptului că suntem copii ai lui Dumnezeu ne dă tărie, alinare și speranță.

Sunteți cu adevărat un copil al lui Dumnezeu, născut spiritual în viața premuritoare. În calitate de copil al Său, puteți fi sigur că aveți potențial divin, veșnic și că El vă va ajuta să vă ridicați la înălțimea acestui potențial dacă depuneți eforturi sincere.

Creatorul Suprem

Tatăl Ceresc este Creatorul Suprem. El a creat, prin Isus Hristos, cerul și pământul și toate lucrurile de pe ele (vezi Moise 2:1). Alma a spus: „Toate lucrurile arată că este un Dumnezeu; da, chiar și pământul și toate lucrurile care sunt pe fața lui, da, și mișcarea lui, da, și, de asemenea, toate planetele care se mișcă în felul lor regulat mărturisesc că este un Creator Suprem” (Alma 30:44).

Meditați, din când în când, la frumusețile creației: pomi, flori, animale, munți, valurile oceanului, un copil nou născut. Faceți-vă timp să priviți cerurile, unde traiectoriile stelelor și

planetelor sunt dovezi despre „Dumnezeu mișcându-se în măreția și puterea Sa” (vezi D&L 88:41–47).

Autorul planului salvării

Tatăl nostru din Cer dorește ca noi să locuim veșnic alături de El. Lucrarea și slava Sa sunt „să [realizeze] nemurirea și viața veșnică a omului” (Moise 1:39). Pentru ca acest lucru să fie posibil, El a pregătit planul salvării. El L-a trimis pe Preaiubitul Său Fiu, Isus Hristos, pentru a rupe legăturile morții și a ispăși pentru păcatele lumii: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16). Acest sacrificiu este cea mai măreață expresie a dragostei Tatălui nostru pentru noi.

Să ajungem să-L cunoaștem pe Dumnezeu Tatăl

În calitate de copii ai lui Dumnezeu, noi avem o relație specială cu El, care ne deosebește de toate celelalte creații ale Sale. Căutați să-L cunoașteți pe Tatăl dumnezevoastră din Cer. El vă iubește și v-a dat prețioasa posibilitate de a vă apropia de El prin rugăciune. Rugăciunile dumnezevoastră, rostite cu umilință și sinceritate, sunt auzite și li se răspunde.

Puteți ajunge să-L cunoașteți pe Tatăl dumnezevoastră învățând despre Fiul Său Preaiubit și aplicând Evanghelia în viața dumnezevoastră. Salvatorul i-a învățat pe ucenicii Săi: „Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, ați fi cunoscut și pe Tatăl Meu... Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl” (Ioan 14:7, 9).

Pe măsură ce studiați scripturile și cuvintele profeților din zilele din urmă și pe măsură ce slujiți, vă apropiați de Dumnezeu Tatăl. Când faceți voința lui Dumnezeu și trăiți așa cum dorește El să trăiți, deveniți mai asemănători Lui și Fiului Lui. Vă pregătiți pentru a vă întoarce să trăiți în prezența Lor.

Referințe suplimentare: Ioan 14:6, 21–24; 17:3 Mosia 4:9; D&L 132:22–24; Articolele de credință 1:1

Vezi, de asemenea, Creația, Dumnezeuirea, Planul salvării

Educația

Domnul a poruncit: „căutați să învățați, chiar prin studiu și, de asemenea, prin credință” (D&L 88:118). El ne-a poruncit să învățăm Evanghelia și să dobândim înțelegerea „despre lucruri care sunt atât în cer, cât și pe pământ și sub pământ; lucruri care au fost, lucruri care sunt, lucruri care trebuie să se întâmple curând; lucruri care sunt acasă, lucruri care sunt în străinătate; războaie și nedumeriri ale națiunilor și judecățile care sunt în țară; și, de asemenea, o cunoaștere a țărilor și a împărățiilor – pentru ca [noi] să [fim] pregătiți în toate lucrurile” (D&L 88:78–80).

Școala și instruirea profesională

Trebuie să vă străduiți întotdeauna să vă dezvoltați mintea și îndemânările astfel încât să aveți succes în domeniul pe care vi l-ați ales. Folosiți-vă educația pentru a vă exercita influența spre a face bine. Făcând aceasta, veți fi cunoscut ca o persoană cu integritate. Veți fi pregătit pentru ocaziile care se vor ivi și veți reprezenta o valoare pentru familia dumneavoastră, pentru Biserică și pentru comunitatea dumneavoastră.

Căutați cele mai bune școli care vă stau la dispoziție. Unele dintre aceste posibilități sunt reprezentate de colegii universitare și universități, școli tehnice, cursuri pe care să le urmați de acasă, educația în cadrul comunității, ca și instruirea în mod particular.

Seminarul și Institutul

În întreaga lume, sfinții din zilele din urmă cu vârste cuprinse între 14 și 18 ani participă la seminare, care le oferă instruire pe tema scripturilor în zilele de lucru ale săptămânii. Institutele de religie oferă sfinților din zilele din urmă cu vârste cuprinse între 18 și 30 de ani cursuri, desfășurate în

timpul zilelor de lucru, abordând o varietate de teme legate de Evanghelie.

Aceste programe oferă un climat spiritual și social în care studenții pot intra în contact unii cu alții în timp ce învață mai mult despre Evanghelie.

Pentru informații referitoare la Seminar și Institut, luați legătura cu conducătorii locali ai preoției.

Studiul care durează o viață

De-a lungul întregii vieți, continuați să căutați ocazii de a vă îmbunătăți educația. Aceasta vă va ajuta să vă mențineți la curent în domeniul profesiei pe care ați ales-o, ca și în ceea ce privește celelalte aptitudini și zone de interes. În această lume aflată în schimbare rapidă, trebuie să vă faceți timp pentru a vă educa pentru prezent și pentru viitor.

În plus față de sporirea nivelului de educație prin învățământul organizat, puteți continua să învățați citind, participând la evenimente culturale înălțătoare, vizitând muzee și locuri istorice, precum și observând lumea din jurul dumneavoastră.

Referințe suplimentare: Proverbele 1:5; D&L 130:18–19

Elder, vârstnic (*Vezi* Preoția lui Melhisedec; Preoția)

Episcop (*Vezi* Administrarea Bisericii)

Episcopie (*Vezi* Administrația Bisericii)

Evanghelie

Evanghelia este planul de fericire al Tatălui nostru Ceresc. Doctrina centrală a Evangheliei este ispășirea lui Isus Hristos.

Profetul Joseph Smith a spus: „Primele principii și rânduieli ale Evangheliei sunt: primul, credința în Domnul Isus Hristos; al doilea, pocăința; al treilea, botezul prin scufundare

pentru iertarea păcatelor; al patrulea, așezarea mâinilor pentru darul Duhului Sfânt” (Articolele de credință 1:4). În plinătate ei, Evanghelia cuprinde toate doctrinele, principiile, legile, rânduielile și legămintele necesare pentru ca noi să fim exaltați în împărăția celestă. Salvatorul a promis că, dacă îndurăm până la sfârșit, trăind în credință potrivit Evangheliei, El ne va susține nevinovăția în fața Tatălui la judecata finală (Vezi 3 Nefi 27:16).

Plenitudinea Evangheliei a fost propovăduită în toate epocile în care copiii lui Dumnezeu au fost pregătiți să o primească. În zilele din urmă sau în dispensația plenitudinii timpurilor, Evanghelia a fost restaurată prin profetul Joseph Smith.

Referințe suplimentare: Romani 1:16–17; 3 Nefi 27:13–22; D&L 11:24; 39:5–6

Vezi, de asemenea, Ispășirea lui Isus Hristos, Botez, Credință, Duhul Sfânt, Isus Hristos, Planul salvării, Pocăința, Restaurarea Evangheliei

Exaltarea (*Vezi, Viața veșnică*)

Existența premuritoare (*Vezi Planul salvării*)

Familia

La 23 septembrie 1995, președintele Gordon B. Hinckley, al 15-lea președinte al Bisericii, a citit următoarea declarație oficială în cadrul unei adunări generale a Societății de Alinare. Această declarație oficială inspirată, intitulată „Familia: o declarație oficială către lume”, a devenit declarația definitivă a Bisericii despre familie.

„Noi, Prima Președinție și Consiliul celor Doisprezece Apostoli ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urma, declarăm cu solemnitate căsătoria dintre un bărbat și o femeie ca fiind rânduită de Dumnezeu, familia fiind esențială pentru planul Creatorului cu privire la destinul etern al copiilor Lui.

Toate ființele umane – bărbat și femeie – sunt făcute după chipul lui Dumnezeu. Fiecare este în spirit un fiu sau o fiică iubită ai unor părinți cerești și, datorită acestui lucru, fiecare are o natură și un destin divin. Faptul că o persoană este bărbat sau femeie reprezintă o caracteristică fundamentală pentru scopul și identitatea individului în existența lui premuritoare, muritoare și veșnică.

În existența lor premuritoare, fiii și fiicele de spirit L-au cunoscut și L-au venerat pe Dumnezeu ca Tatăl lor Etern și au acceptat planul Lui prin care copiii Lui puteau obține un trup fizic ca să câștige experiență pământească pentru a progresa către perfecțiune și, în final, pentru a împlini destinul lor divin ca moștenitori ai vieții veșnice. Planul divin al fericirii face posibil ca relațiile de familie să continue și după moarte. Rânduielele sacre și legămintele ce se fac în sfintele temple dau posibilitatea fiecărei persoane să se întoarcă în prezența lui Dumnezeu, iar familiile lor să fie unite pentru eternitate.

Prima poruncă pe care Dumnezeu a dat-o lui Adam și Eva, a fost cu privire la capacitatea lor de a deveni părinți ca soț și soție. Noi declarăm că porunca lui Dumnezeu către copiii Lui de a se înmulți și de a umple pământul, este încă valabilă. Declarăm în continuare că Dumnezeu a poruncit ca sacrele puteri de procreare să fie întrebuințate numai între bărbat și femeie, căsătoriți legal ca soț și soție.

Declarăm că viața pe pământ este creată prin îndrumare divină. Noi afirmăm că viața este sfântă și afirmăm despre importanța ei în planul etern al lui Dumnezeu.

Soțul și soția au o responsabilitate sacră, aceea de a se iubi și de a se îngriji unul de celălalt și de copiii lor. 'Fiii, sunt o moștenire de la Domnul' (Psalmii 127:3). Părinții au datoria sacră de a-și crește copiii cu dragoste și dreptate, de a satisface nevoile lor fizice și spirituale, de a-i învăța să se iubească și să se slujească unul pe altul, să respecte poruncile lui Dumnezeu și să respecte legile țării în care sunt cetățeni, oriunde ar trăi. Soții și soțiile – mamele și tații – vor fi făcuți

răspunzători în fața lui Dumnezeu pentru neîmplinirea acestor responsabilități.

Familia este rânduită de Dumnezeu. Căsătoria dintre un bărbat și o femeie este esențială pentru planul Lui etern. Copiii au dreptul de a se naște din părinți căsătoriți și au dreptul de a fi crescuți de un tată și o mamă care-și onorează jurămintele căsătoriei cu toată fidelitatea. Fericirea în viața de familie pate fi obținută cel mai bine atunci când aceasta se bazează pe învățăturile Domnului Isus Hristos. Căsătoriile și familiile reușite se stabilesc și se mențin pe principiile credinței, rugăciunii, pocăinței, iertării, respectului, dragostei, milei, muncii și ale activităților de recreere sănătoase. Potrivit planului divin, tații trebuie să-și conducă familiile în dragoste și dreptate și ei sunt răspunzători de asigurarea celor necesare vieții și protecției familiilor lor. Mamele sunt, în primul rând, răspunzătoare de îngrijirea copiilor. În aceste responsabilități sacre, tații și mamele sunt obligați să se ajute unii pe ceilalți ca parteneri egali. Invaliditatea, moartea sau alte situații pot duce la adaptarea rolurilor în familie. Rudele trebuie să acorde ajutor, atunci când este nevoie.

Noi avertizăm pe acele persoane care încalcă legămintele castității, care abuzează de partener sau de copii sau care nu reușesc să-și îndeplinească responsabilitățile față de familie, că vor da socoteală într-o bună zi în fața lui Dumnezeu. Mai mult, avertizăm că dezintegrarea familiei va aduce asupra persoanelor, comunităților și națiunilor nenorocirile prevăzute de profeții din vechime, precum și de cei moderni.

Facem un apel către toți cetățenii responsabili și către guvernanții de pretutindeni, să promoveze acele măsuri menite să mențină și să întărească familia ca unitate fundamentală a societății" (*Ensign*, nov. 1995, pag. 102).

Vezi, de asemenea, Seara de familie, Căsătoria, Templele

Fericirea

Mărturisind despre „scopurile... veșnice” ale lui Dumnezeu, profetul Lehi ne-a învățat: „Oamenii sunt ca să poată avea bucurie” (2 Nefi 2:15, 25).

Tatăl Ceresc dorește ca noi să găsim adevărata fericire de durată. Fericirea noastră este țelul tuturor binecuvântărilor pe care ni le dă El – învățăturile Evangheliei, poruncile, rânduielile preoției, relațiile de familie, profeții, templele, frumusețile creației și chiar ocazia de a trăi experiența încercărilor potrivnice. Planul Său pentru salvarea noastră este deseori numit „marele plan al fericirii” (Alma 42:8). El L-a trimis pe Preaiubitul Său Fiu să ducă la îndeplinire ispășirea, așa încât noi să putem fi fericiți în această viață și să primim deplinăta-tea bucuriei în veșnicie.

Mulți oameni încearcă să-și găsească fericirea și împlinirea în activități ce contravin poruncilor Domnului. Ignorând planul lui Dumnezeu pentru ei, aceștia resping singura sursă a fericirii reale. Ei cedează în fața diavolului care „caută ca toți oamenii să fie nenorociți la fel ca și el” (2 Nefi 2:27). În cele din urmă, ei învață adevărul avertismentului dat de Alma fiului său Corianton: „Ticăloșia niciodată nu a fost fericire” (Alma 41:10).

Alții caută numai să se distreze în viață. Acesta fiindu-le scopul principal, ei permit plăcerii temporare să le distragă atenția de la fericirea de durată. Ei se jefuiesc singuri de bucuriile îndelungate ale creșterii spirituale, slujirii și muncii grele.

Când căutați să fiți fericiți, aduceți-vă aminte că singura cale către fericirea adevărată este viața dusă potrivit Evangheliei. Veți afla fericirea veșnică plină de pace pe măsură ce vă veți strădui să țineți poruncile, să vă rugați pentru a primi putere, să vă pocăiți de păcatele dumneavoastră, să participați la activități înălțătoare și să slujiți. Veți învăța să vă distrați în limitele stabilite de un Tată din Cer iubitor.

Fericirea dumneavoastră poate fi contagioasă. Este posibil ca alte persoane care vă văd să dorească să cunoască sursa

bucuriei dumneavoastră. Apoi, și ele ar putea trăi experiența fericirii care vine prin viața dusă potrivit Evangheliei lui Isus Hristos.

Referințe suplimentare: Psalmii 35:9; 2 Nefi 5:27; Mosia 2:41; 3 Nefi 17:18–20; 4 Nefi 1:15–16; D&L 18:10–16

Vezi, de asemenea, Munca misionară, Planul Salvării, Slujirea

Guvernarea (*Vezi Guvernarea civilă și legea*)

Guvernarea civilă și legea

Secțiunea 134 din Doctrină și legăminte descrie „credința noastră [a sfinților din zilele din urmă] cu privire la guvernele pământești și la legi, în general” (D&L 134, titlul secțiunii). Această secțiune cuprinde următoarele declarații:

„Noi credem că guvernele au fost instituite de Dumnezeu în folosul omului; și că El îi ține pe oameni răspunzători de faptele lor în relație cu ele atât în elaborarea legilor cât și în aplicarea lor, pentru binele și siguranța societății...

„Noi credem că toți oamenii sunt obligați să susțină și să aperse respectivele guverne din locurile unde au rezidența, atâta timp cât sunt protejați în drepturile lor naturale și inalienabile prin legile acestor guverne; și că incitarea și revolta sunt improprii tuturor cetățenilor astfel protejați și trebuie pedepsite în consecință; și că toate guvernele au dreptul de a decreta legi care, după judecata lor, sunt cele mai bune pentru a apăra interesul public; în același timp însă menținând sacră libertatea conștiinței.

Noi credem că fiecare om trebuie să fie onorat în poziția sa, conducători și magistrați, potrivit titlului lor, aceștia fiind stabiliți pentru protecția inocenților și pedepsirea vinovaților; și că toți oamenii sunt obligați să respecte legile și să se supună lor, pentru că fără ele pacea și armonia vor fi înlocuite cu anarhie și teroare; legile umane sunt instituite în scopuri exprese de reglementare a intereselor noastre ca persoane și ca națiuni, de la om la om; și legile divine date din

cer prescriu reguli de natură spirituală, pentru credință și preaslăvire, două lucruri de care omul trebuie să răspundă în fața Făcătorului său” (D&L 134:1, 5–6).

Unul din elementele cheie privind separarea bisericii și a statului este responsabilitatea guvernului de a acorda libertatea religiei. Profeții din zilele din urmă susțin acest principiu, după cum este enunțat în al unsprezecelea articol de credință: „Noi afirmăm că avem dreptul de a-L preaslăvi pe Dumnezeu Cel Atotputernic, așa cum ne îndeamnă propria conștiință, și recunoaștem tuturor oamenilor același drept de a preaslăvi cum doresc, unde doresc sau ceea ce doresc”. În concordanță cu separarea bisericii și a statului, Biserica nu susține nici un partid politic și nici un candidat politic. Biserica nu permite folosirea clădirilor și a facilităților sale pentru scopuri politice. Biserica nu participă în politică în afara cazurilor în care sunt discutate probleme morale, caz în care Biserica își enunță frecvent părerea.

Deși Biserica rămâne neutră din punct de vedere politic, conducătorii Bisericii îi încurajează pe membrii individuali să fie implicați în calitate de cetățeni. Ca sfinți ai zilelor din urmă, dumnezevoastră trebuie să vă înțelegeți locul și poziția în țara în care trăiți. Învățați despre istoria țării și despre moștenirea ei, ca și despre legile țării. Dacă aveți ocazia de a vota și de a participa la treburile guvernării, implicați-vă în mod activ în sprijinirea și apărarea principiilor adevărului, dreptății și libertății.

Referințe suplimentare: D&L 98:10; Articolele de credință 1:12

Har

Cuvântul *har*, așa cum este folosit în scriptură, se referă, în primul rând, la ajutorul și puterea divine pe care le primim prin ispășirea Domnului Isus Hristos. Apostolul Petru ne-a învățat că ar trebui să „creșteți în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 3:18).

Salvare prin har

Din cauza căderii, toți oamenii vor trece prin moartea temporală. Prin har, pe care îl avem datorită sacrificiului ispășitor al Salvatorului, toți oamenii vor fi înviați și vor primi nemurirea (vezi 2 Nefi 9:6–13). Dar învierea, singură, nu ne face demni de viața veșnică în prezența lui Dumnezeu. Păcatele noastre ne fac necurați și nepotriviți pentru a locui în prezența lui Dumnezeu și avem nevoie de harul Său pentru a ne purifica și perfecționa „după ce am făcut tot posibilul” (2 Nefi 25:23).

Propoziția „după ce am făcut tot posibilul” ne învață că este necesar să facem eforturi pentru a primi deplinătatea harului Domnului și a fi făcuți demni pentru a locui alături de El. Domnul ne-a poruncit să ne supunem Evangheliei Sale, ceea ce înseamnă și să avem credință în El, să ne pocăim de păcatele noastre, să fim botezați, să primim darul Duhului Sfânt și să îndurăm până la sfârșit (vezi Ioan 3:3–5, 3 Nefi 27:16–20; Articolele de credință 1:3–4). Profetul Moroni a scris despre slava pe care noi o primim pe măsură ce venim la Salvator și ne supunem învățăturilor Sale:

Veniți la Hristos și perfecționați-vă pentru El și lepădați-vă de orice necredință; și dacă voi vă veți lepăda de orice necredință și-L veți iubi pe Dumnezeu cu toată puterea, mintea și tăria voastră, atunci harul Lui este destul pentru voi pentru ca prin harul Lui voi să puteți să fiți perfecți în Hristos; și dacă prin harul lui Dumnezeu voi sunteți perfecți în Hristos, atunci voi în nici un caz nu puteți să tăgăduiți puterea lui Dumnezeu.

Și iarăși, dacă voi prin harul lui Dumnezeu sunteți perfecți în Hristos și nu tăgăduiți puterea Lui, atunci voi sunteți sfințiți în Hristos prin harul lui Dumnezeu, prin vărsarea sângelui lui Hristos, care este în legământul Tatălui pentru iertarea păcatelor voastre, pentru ca voi să deveniți sfinți, fără de pată” (Moroni 10:32–33).

Primirea slavei pe parcursul întregii vieți

Pe lângă faptul că aveți nevoie de slavă pentru salvarea supremă, aveți nevoie de această forță dătătoare de energie în fiecare zi din viața dumneavoastră. Pe măsură ce vă apropiați de Tatăl dumneavoastră Ceresc cu sânguință, umilință și supunere, El vă va înălța și vă va întări prin harul Său (vezi Proverbe 3:34; 1 Petru 5:5; D&L 88:78; 106:7–8). Bizuirea pe slava Sa vă permite să progresați și să creșteți în neprihănire. Isus Însuși „n-a primit plenitudinea de la început, ci a continuat, din har în har, până când a primit plenitudinea” (D&L 93:13). Slava vă dă energia să ajutați la clădirea împărăției lui Dumnezeu, un act de slujire pe care nu-l puteți face numai prin tăria și mijloacele personale (vezi Ioan 15:5; Filipeni 4:13; Evrei 12:28; Iacov 4:6–7).

Dacă veți deveni vreodată descurajați sau vă veți simți prea slabi pentru a continua să trăiți potrivit Evangheliei, aduceți-vă aminte de tăria pe care o puteți primi prin forța dătătoare de energie a harului. Puteți găsi alinare și siguranță în aceste cuvinte ale Domnului: „Harul Meu este destul pentru toți oamenii care se umilesc în fața Mea, căci dacă ei se umilesc în fața Mea și au credință în Mine, atunci Eu voi face ca lucrurile slabe să devină puternice pentru ei” (Eter 12:27).

Referințe suplimentare: Faptele apostolilor 15:11; Romani 5:2; 2 Nefi 10:24; 11:5

Vezi, de asemenea, Ispășirea lui Isus Hristos, Învierea, Salvarea

Homosexualitatea (Vezi Castitatea)

Iad

Revelațiile din zilele din urmă vorbesc despre iad în cel puțin două sensuri. Primul, este un alt nume pentru închisoarea spiritelor, un loc în lumea spiritelor de după moartea fizică pentru aceia care „muriseră în păcatele lor, fără o cunoaștere a adevărului, sau în păcat, după ce i-au respins pe

profeți” (D&L 138:32). Aceasta este o stare temporară în care spiritele vor fi învățate Evanghelia și vor avea prilejul să se pocăiască și să accepte rânduielile salvării, care sunt îndeplinite pentru ei în temple (vezi D&L 138:30:35). Aceia care acceptă Evanghelia ar putea locui în paradis până la înviere. După ce vor fi înviați și judecați, ei vor primi gradele de glorie de care vor fi demni. Aceia care aleg să nu se pocăiască, dar care nu sunt fii ai pierzaniei vor rămâne în închisoarea spiritelor până la sfârșitul Mileniului când ei vor fi eliberați din iad și de pedeapsă și vor fi înviați într-o glorie tețială (vezi D&L 76:81–85).

Al doilea, cuvântul *iad* este folosit pentru a indica întu-nericul din afară, care este sălașul diavolului, al îngerilor săi și al fiilor pierzaniei (vezi D&L 29:36–38; 76:28–33). Fii pierzaniei sunt aceia care nu primesc „iertare în această lume și nici în lumea care va veni – Deoarece ei au negat Spiritul Sfânt după ce l-au primit și l-au negat pe Singurul Fiu Născut al Tatălui, l-au răstignit pentru ei și l-au expus la batjocură (D&L 76:34-35; vezi, de asemenea, versetele 31–33, 36–37). Astfel de persoane nu vor moșteni un loc în nici o împărăție de glorie; pentru ei stările iadului continuă (vezi D&L 76:38; 88:24, 32).

Vezi, de asemenea, Împărății de glorie, Satana

Iertarea

Scripturile se referă la iertare în două moduri. Domnul ne poruncește să ne pocăim de păcatele noastre și să căutăm iertarea Sa. El ne poruncește, de asemenea, să-i iertăm pe aceia care ne jignesc sau ne rănesc. În rugăciunea Domnului, Isus ne sfătuiește să-L rugăm pe Tatăl Ceresc: „Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri” (Matei 6:12).

Să căutăm iertarea Domnului

Păcatul este o povară grea. Aduce tensiunea sentimentului de vinovăție și chinul cunoașterii că am acționat împotriva voinței Tatălui nostru din Cer. Aduce îndelungată muștrare de cuget pe măsură ce înțelegem că este posibil ca, prin faptele noastre, să fi rănit pe cineva și să ne împiedicăm pe noi înșine să primim binecuvântările pe care Tatăl nostru era pregătit să ni le dea.

Datorită ispășirii lui Isus Hristos, noi putem primi iertare pentru păcatele noastre prin pocăință sinceră și totală. Păcătoșenia aduce suferință și durere, dar iertarea Domnului aduce alinare, mângâiere și bucurie. Domnul a promis: .

„Iată, acela care s-a pocăit de păcatele lui este iertat și Eu, Domnul, nu-Mi mai amintesc de ele” (D&L 58:42).

„De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna” (Isaia 1:18).

Puteți trăi acest miracol, dar va trebui să vă pocăiți de păcatele grave sau de slăbiciunile de zi cu zi. Așa cum Salvatorul i-a îndemnat pe oamenii din vechime, El ne îndeamnă pe noi astăzi:

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.

Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.

Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11:28–30).

„Nu vă veți întoarce voi acum către Mine și nu vă veți pocăi voi de păcatele voastre și nu vă veți converti voi pentru ca Eu să vă pot vindeca?

Da, adevărat vă spun Eu vouă că, dacă veți veni la Mine, atunci veți avea viață veșnică. Iată, brațul milei Mele este întins către voi și oricine va veni, pe acela Eu îl voi primi; și binecuvântați sunt aceia care vin la Mine” (3 Nefi 9:13–14).

Pentru explicația pocăinței vezi „Pocăință”, pag. 132–135.

Iertarea altora

Pe lângă faptul că trebuie să căutăm să obținem iertarea pentru păcatele noastre, noi trebuie să fim doritori să-i iertăm pe alții. Domnul a spus: „Trebuie să ierțați unul altuia; pentru că acela care nu iartă fratelui său greșelile lui este condamnat înaintea Domnului; pentru că rămâne în el păcatul mai mare. Eu, Domnul, voi ierta pe cine vreau Eu să iert, dar vouă vi se cere să-i ierțați pe toți oamenii” (D&L 64:9–10).

În viața de zi cu zi, veți fi cu siguranță nedreptățiți de alte persoane – uneori neintenționat, alteori în mod intenționat. În astfel de situații, este ușor să devii sarcastic, furios sau răzbunător, dar nu așa ne cere Domnul să ne purtăm. Salvatorul ne-a sfătuit: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc, și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc” (Matei 5:44). El a dat exemplul perfect de iertare când era pe cruce. El s-a rugat pentru soldații romani care îl răstigniseră: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!” (Luca 23:34; vezi nota de subsol c).

Rugați-vă pentru a avea tăria să-i ierțați pe cei care v-au făcut rău. Renunțați la sentimentele de furie, amărăciune sau răzbunare. Căutați binele în alții și nu vă concentrați atenția asupra defectelor lor și nu le subliniați slăbiciunile. Lăsați-L pe Dumnezeu să fie judecătorul faptelor vătămătoare ale altora. Este, poate, greu să treceți peste faptul că v-au fost rănite sentimentele, dar o puteți face cu ajutorul Domnului. Veți constata că iertarea poate tămădui răni teribile, înlocuind otrava certurilor și a urii cu pacea și dragostea pe care numai Dumnezeu le poate da.

Referințe suplimentare: Matei 6:14–15; 18:21–22; 1 Nefi 7:16–21

Vezi, de asemenea, Ispășirea lui Isus Hristos, Judecarea altora, Pocăința

Imoralitatea sexuală (*Vezi Castitatea*)

Ispășirea lui Isus Hristos

Cuvântul a *ispăși* înseamnă a reconcilia sau a restaura armonia. Prin ispășirea lui Isus Hristos, noi putem fi împăcați cu Tatăl nostru din Ceruri (vezi Romani 5:10–11; 2 Nefi 25:23; Iacov 4:11). În cele din urmă, vom putea locui în prezența Sa, după ce am fost „făcuți desăvârșiți prin Isus” (vezi D&L 76:62, 69).

Isus Hristos a „fost pregătit de la facerea lumii să [mântuiască] poporul [Său]” (Eter 3:14). În lumea spiritelor premuritoare, Tatăl Ceresc a înfățișat planul veșnic al salvării, plan care necesita o ispășire nesfârșită și veșnică. Isus Cel din viața premuritoare, cunoscut pe atunci ca Iehova, a spus cu umilință că va îndeplini voința Tatălui, îndeplinind planul (vezi Moise 4:2). De aceea, El a fost rânduit dinainte pentru a îndeplini ispășirea – pentru a veni pe pământ, a suferi pedeapsa pentru păcatele noastre, a muri pe cruce și a fi înviat. El a devenit „[Mielul], care a fost junheat” „de la întemeierea lumii” (Apocalipsa 13:8; vezi, de asemenea 1 Petru 1:19–20; Moise 7:47).

Ispășirea este expresia supremă a dragostei Tatălui Ceresc pentru noi (vezi Ioan 3:16). Ea este, de asemenea, cea mai măreață expresie a dragostei Salvatorului pentru Tatăl și pentru noi (vezi Ioan 14:28–31; 15:9–13; 1 Ioan 3:16; D&L 34:3; 138:1–4).

Nevoia noastră de ispășire

Ca descendenți ai lui Adam și ai Evei, toți oamenii moștenesc efectele căderii acestora. Cu toții trecem prin moartea spirituală, fiind separați de Dumnezeu, și cu toții suntem supuși morții temporale, care este moartea corpului fizic (vezi Alma 42:6–9; D&C 29:41–42).

În starea noastră de ființe căzute, suntem supuși adversității și ispitelor. Atunci când cedăm ispitei, ne depărtăm de Dumnezeu și suntem lipsiți de slava Sa (vezi Romani 3:23).

Justiția veșnică impune ca efectele căderii să persiste, iar noi să fim pedepsiți pentru propriile noastre greșeli. Fără ispășire, moartea spirituală și temporală ar așeza o barieră de netrecut între noi și Dumnezeu. Deoarece noi nu ne putem salva pe noi înșine de la cădere sau de propriile noastre păcate, noi am fi separați pentru totdeauna de Tatăl nostru Ceresc pentru că „nici un lucru care nu este curat nu poate locui... în prezența Sa” (Moise 6:57).

Singura cale ca noi să fim salvați este ca altcineva să ne salveze. Noi avem nevoie de cineva care să poată îndeplini cerințele dreptății – care să stea în locul nostru, asumându-și povara căderii și plătind prețul pentru păcatele noastre. Isus Hristos a fost întotdeauna singurul în stare de a face un asemenea sacrificiu.

Isus Hristos, singura noastră nădejde

Încă dinainte ca pământul să fi fost creat, Salvatorul a fost singura noastră speranță de a avea „pace în această lume și viață veșnică în lumea care va veni” (D&L 59:23).

Numai El a avut puterea de a renunța la viața Sa și de a o lua înapoi. Din partea mamei Sale muritoare, El a moștenit puțința de a muri. De la Tatăl Său nemuritor, El a moștenit puterea de a învinge moartea. El a spus: „Căci, după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine” (Ioan 5:26).

Numai El ne putea mântui de păcatele noastre. Dumnezeu Tatăl I-a dat această putere (vezi Helaman 5:11). Salvatorul a putut primi această putere și a putut realiza ispășirea deoarece El S-a ținut curat de păcat: „El a suferit ispite, dar nu le-a luat în seamă” (D&L 20:22). După ce trăise o viață desăvârșită, fără de păcat, El nu a fost supus cerințelor dreptății. Deoarece El avea puterea de a mântui și deoarece nu avea datorii față de dreptate, El a putut plăti datoria celor care se pocăiesc. El poate spune:

„Tată, iată suferințele și moartea Celui care nu a păcătuit, de care Tu ești foarte mulțumit; iată sângele Fiului Tău care a

fost vărsat, sângele Celui pe care Tu L-ai dat pentru ca Tu Însuți să fii slăvit;

De aceea, Tată, cruță-i pe acești frați ai Mei care cred în numele Meu, ca să poată veni la Mine și să aibă viață nepieritoare“ (D&L 45:4–5).

Într-adevăr, „nu va exista nici un alt nume dat, precum nici un alt mijloc sau o altă cale prin care Salvarea să poată veni pentru copiii oamenilor, ci numai prin Isus Hristos, Domnul Atotputernic“ (Mosia 3:17).

Sacrificiul ispășitor

Sacrificiul ispășitor al lui Isus a avut loc în grădina Ghetsimani și pe crucea de pe dealul Căpățâna. În Ghetsimani, El S-a supus voinței Tatălui și a început să ia asupra Sa păcatele tuturor oamenilor. El a revelat câteva din lucrurile pe care avea să le îndure plătind prețul pentru păcatele noastre:

„Eu, Dumnezeu, am suferit aceste lucruri pentru toți, pentru ca ei să nu sufere, dacă ei se vor pocăi;

Dar dacă nu se vor pocăi, ei trebuie să sufere la fel ca și Mine; Suferințe care M-au făcut, chiar pe Mine, Cel mai mare dintre toți, să tremur de durere și să sângerez din fiecare por și să sufăr atât în trup, cât și în spirit și aș fi dorit să nu fiu obligat să beau paharul amar și apoi să dau înapoi –

Cu toate acestea, slavă Tatălui, am băut și am terminat tot ce am pregătit pentru copiii oamenilor“ (D&L 19:16–19; vezi, de asemenea, Luca 22:44; Mosia 3:7).

Salvatorul a continuat să sufere pentru păcatele noastre atunci când a îngăduit ca El să fie răstignit – „răstignit pe cruce și ucis pentru păcatele lumii“ (1 Nefi 11:33).

Pe cruce, El a îngăduit ca El să moară. Corpul său a fost așezat într-un mormânt până când El a fost înviat și a devenit „pârgha celor adormiți“ (1 Corinteni 15:20). Prin moartea și învierea Sa, Isus a învins moartea fizică pentru noi toți. El a spus mai târziu:

„Eu am venit pe lume ca să îndeplinesc voința Tatălui Meu, căci Tatăl Meu M-a trimis pe Mine.

Iar Tatăl Meu M-a trimis pe Mine pentru ca Eu să pot fi înălțat pe cruce; iar după ce Eu am fost înălțat pe cruce pentru ca să pot să-i aduc pe toți oamenii la Mine, pentru ca tot așa cum Eu am fost înălțat de către oameni, tot astfel oamenii vor fi înălțați de către Tatăl, pentru ca să stea înaintea Mea ca să fie judecați pentru faptele lor, fie că ele sunt bune sau rele –

Și din cauza aceasta am fost Eu înălțat; de aceea, în acord cu puterea Tatălui, Eu îi voi aduce pe toți oamenii către Mine pentru ca ei să poată fi judecați după faptele lor.

Și se va întâmpla că acela care se pocăiește și este botezat în numele Meu, acela va fi împlinit; și dacă el rabdă până la sfârșit, iată, pe el îl voi ține Eu de nevinovat în fața Tatălui Meu în ziua când Eu voi sta ca să judec lumea“ (3 Nefi 27:13–16).

Mântuirea universală de la cădere

Prin ispășire, Isus Hristos i-a mântuit pe toți oamenii de efectele căderii. Toți oamenii care au trăit vreodată pe pământ sau care vor trăi vreodată pe pământ vor fi înviați și vor fi aduși înapoi în prezența lui Dumnezeu pentru a fi judecați (vezi 2 Nefi 2:5–10; Helaman 14:15–17). Prin darul milei Salvatorului și prin harul Său mântuitor, noi vom primi cu toții darul nemuririi și vom trăi veșnic în corpuri glorioase, înviate.

Salvarea de păcatele noastre

Deși suntem mântuiți necondiționat de urmările universale ale căderii, noi suntem responsabili pentru propriile noastre păcate. Dar noi putem fi iertați și curățați de pata păcatului dacă „[folosim] sângele ispășitor al lui Hristos“ (Mosia 4:2). Noi trebuie să ne exercităm credința în Isus Hristos, să ne pocăim, să fim botezați pentru iertarea păcatelor și să primim darul Duhului Sfânt. Alma ne-a sfătuit:

„Trebuie să vă pocăiți și să vă nașteți din nou; căci Spiritul a spus că dacă voi nu vă nașteți din nou, nu puteți moșteni împărăția cerului; de aceea, veniți și vă botezați spre pocăință

ca voi să fiți spălați de păcatele voastre, ca voi să aveți credință în Mielul lui Dumnezeu, care ia păcatele lumii, care are putere să salveze și să spele toate nedreptățile” (Alma 7:14).

Darul vieții veșnice

Salvatorul a spus că viața veșnică este „cel mai mare dintre toate darurile lui Dumnezeu” (D&L 14:7). A dobândi viața veșnică înseamnă a fi făcut demn de a locui în prezența lui Dumnezeu, moștenind un loc în cel mai înalt grad al împărăției celestiale. Acest dar poate fi dobândit numai prin ispășirea lui Isus Hristos. Mormon spus: „Ce este aceea pentru care voi aveți nădejde? Iată, vă spun eu vouă că voi trebuie să aveți nădejde prin ispășirea lui Hristos și prin puterea învierii Lui ca să fiți înălțați la viață veșnică și aceasta datorită credinței voastre în El în acord cu făgăduința” (Moroni 7:41).

Pentru a primi acest dar, noi trebuie să îndeplinim anumite condiții. Trebuie să manifestăm credință în Isus Hristos, să ne pocăim de păcatele noastre și să îndurăm cu credință până la sfârșit. Trebuie să primim rânduielile salvării: botezul, darul Duhului Sfânt, rânduirea la Preoția lui Melhisedec (pentru bărbați), înzestrarea în templu și pecetluirea căsătoriei. Prin primirea acestor rânduieli și prin respectarea legămintelor acestora, noi venim la Hristos și, în final, primim darul vieții veșnice (vezi Articolele de credință 1:3).

În dreptatea și mila Sa nesfârșite, Domnul dă, de asemenea, viață veșnică la „toți aceia care au murit fără o cunoaștere a acestei Evanghelii, care ar fi primit-o, dacă li s-ar fi permis să rămână în viață” precum și la „toți copiii care mor înainte de a ajunge la vârsta responsabilității” (D&L 137:7, 10).

Salvatorul ne invită pe toți să primim viața veșnică: „El trimite o chemare către toți oamenii, pentru că brațele milosteniei sunt întinse către ei; și El spune: Pocăiți-vă și Eu vă voi primi. Da, El spune: Veniți la Mine și vă veți împărtăși din fructul copacului vieții; da, voi veți mânca și veți bea din abundență din pâinea și din apele vieții, nestingheriți” (Alma 5:33–34).

Găsirea păcii și a vindecării prin ispășire

Binecuvântările ispășirii Salvatorului se extind în întreaga veșnicie, dar ele vin și în această viață. Atunci când veniți la Hristos veți cunoaște bucuria de a fi curați în fața Domnului. Veți fi în măsură să repetați cuvintele lui Alma, care, după multe păcate și multă răzvrătire, a trăit un proces de pocăință dureros, dar care l-a dus spre vindecare. După ce fusese iertat, el a depus mărturie:

„Nu am mai putut să-mi amintesc de durerile mele; da, eu nu am mai fost chinuit de amintirea păcatelor mele.

„Și O, ce bucurie și ce minunată lumină am văzut eu; da, sufletul meu s-a umplut de o bucurie tot atât de mare cât fusese durerea mea!

...Nu ar putea să existe nimic la fel de violent și de amar ca durerile mele... Pe de altă parte, nu poate să existe nimic la fel de minunat și de dulce ca bucuria mea” (Alma 36:19–21).

În plus față de faptul că ne oferă mântuire de durerile păcatelor noastre, Salvatorul ne oferă pace în vreme de încercări. Ca parte a ispășirii Sale, Isus a luat asupra Sa durerile, suferințele și infirmitățile tuturor oamenilor (vezi Alma 7:11–12). El înțelege suferința dumneavoastră pentru că El a trăit-o. Având această înțelegere, El știe cum să vă ajute. Puteți arunca „asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El Însuși îngrijește de voi” (1 Petru 5:7).

Prin credința și neprihănirea dumneavoastră și prin sacrificiul Său ispășitor, toate nedreptățile, insultele și durerile acestei vieți pot fi compensate pe deplin și pot fi îndreptate. Binecuvântările care nu au fost acordate în această viață vor fi date în veșnicie. Și, deși este posibil ca El să nu vă aline suferința acum, El vă va binecuvânta cu alinare și înțelegere, precum și cu tărie pentru a „purta poverile [voastre] cu ușurință” (Mosia 24:15).

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați”, a spus Salvatorul „și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11:28). Cu o altă ocazie, El a promis pacea Sa, spunând: „În lume veți avea necazuri;

dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea” (Ioan 16:33). Acestea sunt promisiunile ispășirii, în această viață și în toată veșnicia.

Referințe suplimentare: Isaia 49:13–16; 53; Matei 26–28; Marcu 14–16; Luca 22–24; Ioan 10:14–15; 11:25–26; 14:6; 15:13; 19–20; 1 Corinteni 15:20–22; Evrei 4:14–16; 1 Ioan 1:7; 1 Nefi 10:6; 2 Nefi 2:1–10; 9; 25:23–26; Iacov 4:12; Mosia 3:1–19; Alma 22:14; 34:5–18; 42; Helaman 5:9–12; 14:13–19; 3 Nefi 9:14–22; 27:13–22; Mormon 9:10–14; Eter 12:27, 41; Moroni 8:5–26; 10:32–33; D&L 18:10–12; 19:15–24; 20:17–34; 45:3–5; 76:40–43; Moise 1:39

Ispita

Precum apostolul Pavel a profețit, ultimele zile sunt „vremuri grele” (2 Timotei 3:1). Influența adversarului este larg răspândită și seducătoare. Dar îl puteți învinge pe Satana și birui ispitele sale. Tatăl Ceresc v-a dat darul libertății de a alege – puterea de a alege binele de rău. Puteți „să [vă] umiliți înaintea Domnului și să strigați numele Lui sfânt și să vegheați și să vă rugați fără răgaz pentru ca [voi] să nu fiți ademeniți mai presus decât ceea ce voi puteți duce” (Alma 13:28). Dacă vă supuneți de bunăvoie poruncilor, Tatăl dumneavoastră Ceresc vă va întări pentru a rezista ispitelor.

Următorul sfat poate să vă ajute să învingeți ispita:

Aveți-L ca punct central al vieții dumneavoastră pe Salvator. Profetul Helaman i-a sfătuit pe fiii săi: „Aduceți-vă aminte, aduceți-vă aminte că pe stânca Mântuitorului nostru, care este Hristos, Fiul lui Dumnezeu, trebuie să vă clădiți voi temelia voastră ca, atunci când diavolul își va trimite vânturile lui puternice, da, săgețile lui în vârtejuri, da, atunci când ploaia lui cu pietre și furtuna lui puternică vă va lovi, aceasta să nu aibă nici o putere asupra voastră ca să vă târască către adâncul nefericirii și al suferinței fără de sfârșit, datorită stâncii pe care voi sunteți zidiți, care este o temelie sigură, o temelie pe care dacă oamenii zidesc, ei nu pot să cadă” (Helaman 5:12).

Rugați-vă pentru putere. Când Salvatorul înviaț a venit la nefiți, El a predicat mulțimii: „Trebuie să vegheați și să vă rugați întotdeauna, ca să nu fiți duși în ispită; căci Satana

dorește să vă aibă pe voi ca să vă cearnă ca pe făină. De aceea, voi trebuie întotdeauna să vă rugați la Tatăl în numele Meu” (3 Nefi 18:18–19). În zilele din urmă El a dat un sfat asemănător: „Roagă-te tot timpul, ca să poți ieși învingător; da, ca să-l poți învinge pe Satana și să poți să scapi din mâinile slujitorilor Satanei, care îi susțin lucrarea lui” (D&L 10:5).

Studiați scripturile zilnic. În timp ce studiați adevărurile Evangheliei și le aplicați în viețile dumneavoastră, Domnul vă va binecuvânta cu puterea să rezistați tentației. Nefi ne-a învățat: „Iar aceia care vor asculta de cuvântul lui Dumnezeu și se vor ține tare de el, aceia nu vor pieri niciodată; și, de asemenea, nici ispitele și nici săgețile de foc ale dușmanilor nu-i vor învinge până la orbire ca să-i ducă la distrugere” (1 Nefi 15:24; vezi, de asemenea, Helaman 3:29–30).

Umpleți viețile dumneavoastră cu bunătate. Dumneavoastră aveți de unde alege atâta bine încât nu aveți nevoie să vă împărtășiți din rău. Când vă umpleți viața cu bunătate, nu mai aveți loc pentru nimic altceva.

Evitați locuri și situații ispitoare. Nu puteți să evitați ispitele pe deplin, dar puteți să evitați locurile sau situațiile unde este posibil să fiți ispitiți. Puteți, de asemenea, evita materialele inadecvate din ziare, cărți, televiziune, filme și muzică, precum și de pe Internet.

Străduiți-vă să-i influențați pe alții în bine. Chiar înainte ca El să sufere în Grădina Ghetsimani, Salvatorul s-a rugat pentru discipolii Săi: „Ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume. Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău. Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume. Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul. Cum M-ai trimis tu pe Mine în lume, așa i-am trimis și Eu pe ei în lume” (Ioan 17:14–18). În calitate de discipol din zilele din urmă a lui Isus Hristos, dumneavoastră puteți fi în lume dar „nu din lume”. Pe lângă a evita să vă lăsați ispitiți, puteți să-i influențați pe alții să trăiască o viață bună și integră. Puteți să stabiliți un exemplu corect, să fiți un bun prieten, să participați în slujba în folosul comunității și dacă este adecvat,

lăsați ca vocea dumneavoastră să fie auzită în apărarea valorilor morale.

Nu ezitați niciodată în deciziile dumneavoastră de a ține piept ispitei. Străduiți-vă să urmați exemplul Salvatorului, care „a suferit ispite, dar nu le-a luat în seamă” (D&L 20:22). Când Satana L-a ispitit pe Isus în pustietate, Domnul nu a șovăit niciodată. Răspunsul Lui a fost scurt și ferm: „Înapoia Mea, Satano!” (Luca 4:8). Prin gândurile, cuvintele și acțiunile drepte, dumneavoastră puteți răspunde ispitelor adversarului cu aceeași convingere. „Împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi. Apropiați-vă de Dumnezeu, și El se va apropia de voi” (Iacov 4:7–8).

Referințe suplimentare: Romani 12:21; Efeseni 6:11–17; Iacov 1:12; nota de subsol b; D&L 23:1; 31:12; Moise 1:12–22

Vezi, de asemenea, Libertatea de a alege, Conștiința, Post și Darul de post, Duhul Sfânt, Lumina lui Hristos, Pocăința, Satana

Isus Hristos

La 1 ianuarie 2000, Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece Apostoli au dat declarația de mai jos. Având titlul „Hristos cel Viu”, această declarație cuprinde mărturia despre Domnul Isus Hristos și prezintă pe scurt identitatea Sa și misiunea Sa divină:

„Acum, când celebrăm nașterea lui Isus Hristos, cu două milenii în urmă, ne oferim mărturia despre realitatea vieții Sale fără de egal și virtutea infinită a marelui Său sacrificiu ispășitor. Nimeni altcineva nu a avut o influență atât de profundă asupra tuturor celor care au trăit și vor mai trăi pe pământ.

El a fost Marele Iehova din Vechiul Testament, Mesia din Noul Testament. Sub îndrumarea Tatălui Său, El a fost Creatorul pământului. ‘Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El’ (Ioan 1:3). Deși fără de păcat, El a fost botezat pentru a împlini tot ce trebuie împlinit. El ‘umbla din loc în loc, făcea bine’ (Faptele apostolilor 10:38), deși a fost disprețuit pentru aceasta. Evanghelia Sa a

fost un mesaj de pace și bucurie. El i-a îndemnat pe toți să urmeze exemplul Său. El a străbătut drumurile Palestinei, vindicându-i pe cei bolnavi, făcându-i pe orbi să vadă și înviindu-i pe morți. El a propovăduit despre adevărurile eternității, despre realitatea existenței noastre premuritoare, despre scopul vieții noastre pe pământ și despre potențialul fiilor și fiicelor lui Dumnezeu în viața viitoare.

El a instituit împărtașania pentru a reaminti de marele Său sacrificiu ispășitor. El a fost arestat și acuzat pe baza unor învinuiri false, condamnat pentru a satisface gloata și trimis la moarte pe cruce în locul numit Căpățâna. Și-a dat viața pentru a ispăși pentru păcatele întregii omeniri. Acesta a fost mărșăl Său dar pentru toți aceia care vor trăi vreodată pe pământ.

Noi mărturisim, solemn, că viața Sa, care este punctul central al istoriei umane, nici nu a început la Betleem, nici nu s-a încheiat pe Căpățâna. El a fost Întâiul Născut al Tatălui, Singurul Fiu Născut în carne, Mântuitorul lumii.

El s-a ridicat din mormânt pentru deveni 'pârșăa celor adormiți' (1 Corinteni 15:20). Ca Domn Înălțat, El i-a vizitat pe aceia pe care i-a iubit pe când era în viață. De asemenea, El a propovăduit printre 'alte oi' ale Sale (Ioan 10:16) de pe teritoriul vechii Americi. În lumea modernă, El și Tatăl Său i-au apărut băiatului Joseph Smith, începând mult promisa dispensație a 'plinirii vremilor' (Efeseni 1:10).

Despre Isus cel Viu, profetul Joseph Smith a scris: 'Ochii Lui erau ca flacăra focului; părul de pe capul Lui era alb ca zăpada curată; înfățișarea Sa era mai strălucitoare decât soarele; și glasul Său era ca sunetul vuietului unor ape mari, chiar glasul lui Iehova spunând:

„ Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă; Eu sunt Acela care trăiește, Eu sunt Acela care a fost ucis; Eu sunt avocatul vostru pe lângă Tatăl' (D&L 110:3-4).

Despre El profetul a declarat, de asemenea: 'Și acum, după numeroasele mărturii care au fost date despre El, aceasta este mărturia, ultima dintre toate, pe care o dăm despre El: Că El trăiește!

Împărăția celestială

„Pentru că L-am văzut, chiar la dreapta lui Dumnezeu; și I-am auzit glasul depunând mărturie că El este Singurul Născut al Tatălui –

„ Că de El, prin El și din El lumile sunt și au fost create și locuitorii din ele sunt născuți ca fii și fiice ale lui Dumnezeu’ (D&L 76:22–24).

Noi declarăm solemn că preoția Sa și Biserica Sa au fost restaurate pe pământ – ‘zidiți pe temelia apostolilor și profeților, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos’ (Efeseni 2:20).

Noi mărturisim că El va reveni, într-o zi, pe pământ. ‘Atunci se va descoperi slava Domnului și în clipa aceea orice făptură o va vedea’ (Isaia 40:5). El va conduce ca Rege al regilor și va domni ca Domn al domnilor și orice genunchi se va pleca și orice limbă va da slavă în fața Lui. Fiecare dintre noi va fi dus să stea în fața Lui pentru a fi judecat după faptele noastre și dorințele inimilor noastre.

Noi depunem mărturie, ca apostoli ai Lui, rânduți așa cum se cuvine – că Isus este Hristosul cel Viu, Fiul nemuritor al lui Dumnezeu. El este marele Rege Emanuel, care stă, astăzi, la dreapta Tatălui Său. El este lumina, viața și speranța lumii. Calea Sa este drumul care duce la fericire în această viață și la viața eternă în lumea viitoare. Să mulțumim lui Dumnezeu pentru darul fără de seamăn care este Fiul Său divin” (*Liahona*, ianuarie 2000, pag. 2–3).

Vezi, de asemenea, Ispășirea lui Isus Hristos

Împărăția celestială (*Vezi Împărății de glorie*)

Împărăția terestrială (*Vezi Împărății de glorie*)

Împărății de glorie

Prin ispășirea lui Isus Hristos, toți oamenii vor fi înviați (vezi Alma 11:42–45). După ce vom fi înviați, vom sta în fața Domnului pentru a fi judecați (vezi Apocalipsa 20:12; 3 Nefi 27:14). Fiecăruia dintre noi i se va repartiza un locaș veșnic

într-o anumită împărăție de glorie. Domnul ne-a învățat următorul principiu când a spus: „În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri” (Ioan 14:2).

Există trei împărății de glorie: împărăția celestială, împărăția terestrială și împărăția telectuală. Gloria pe care o veți moșteni va depinde de profunzimea convertirii dumneavoastră, exprimată prin supunerea dumneavoastră față de poruncile Domnului. Va depinde de felul în care ați „primit mărturia despre Isus” (D&L 76:51; vezi, de asemenea, versetele 74, 79, 101).

Împărăția celestială

Împărăția celestială este cea mai înaltă dintre cele trei împărății de glorie. Cei din această împărăție vor locui pentru întotdeauna în prezența lui Dumnezeu, Tatăl, și a Fiului Său, Isus Hristos. Acesta ar trebui să fie țelul dumneavoastră: să moșteniți gloria celestială și să-i ajutați și pe alții să primească această mare binecuvântare. Un astfel de țel nu se realizează printr-o singură încercare; este rezultatul unei vieți drepte și trăite având mereu în minte acest obiectiv.

Împărăția celestială este locul pregătit pentru aceia care „au primit mărturia despre Isus” și au fost „făcuți desăvârșiți prin Isus, Mijlocitorul noului legământ, care a împlinit această ispășire desăvârșită prin vărsarea sângelui Său” (D&L 76:51, 69). Pentru a moșteni acest dar, noi trebuie să primim rânduilele salvării, să ținem poruncile și să ne pocăim de păcatele noastre. Pentru explicații detaliate referitoare la aceia care vor moșteni gloria celestială, vezi Doctrină și legăminte 76:50–70, 92–96.

În ianuarie 1836, profetul Joseph Smith a primit o revelație care l-a făcut să înțeleagă mai bine condițiile ce trebuie îndeplinite pentru a moșteni gloria celestială. Cerurile s-au deschis pentru el și a văzut împărăția celestială. El s-a minunat când a văzut acolo pe fratele lui mai mare, Alvin, deși Alvin murise înainte de a fi primit rânduiala botezului (vezi D&L 137:1–6). Apoi, glasul Domnului a vorbit profetului Joseph:

„Toți aceia care au murit fără o cunoaștere a acestei Evanghelii, care ar fi primit-o, dacă li s-ar fi permis să rămână în viață, vor fi moștenitorii împărăției celestiale a lui Dumnezeu;

De asemenea, toți aceia care mor de acum înainte, fără să o cunoască, care ar fi primit-o cu toată inima lor, vor fi moștenitorii acestei împărății;

Pentru că, Eu, Domnul, îi voi judeca pe toți oamenii după faptele lor, potrivit dorinței inimii lor” (D&L 137:7-9).

Vorbind despre această revelație, profetul Joseph a spus: „Și, de asemenea, am văzut că toți copiii care mor înainte de a ajunge la vârsta responsabilității sunt salvați în împărăția celestială a cerului” (D&L 137:10).

Dintr-o altă revelație a profetului Joseph, aflăm că în împărăția celestială există trei grade. Pentru a fi exaltat la cel mai înalt grad și a continua în veșnicie relațiile de familie, noi trebuie să intrăm în „noul și nepieritorul legământ al căsătoriei” și să respectăm acest legământ. Cu alte cuvinte, căsătoria în templu este o condiție pentru a obține cel mai înalt grad al gloriei celestiale (vezi D&L 131:1-4). Toți aceia care sunt demni să facă acest legământ nou și nepieritor al căsătoriei vor avea această posibilitate, în această viață sau în cea viitoare.

Împărăția terestrială

Cei care moștenesc gloria terestrială „primesc din prezența Fiului, dar nu din plenitudinea Tatălui. De aceea, ei sunt trupuri terestriale și nu trupuri celestiale și se deosebesc în glorie așa cum luna se deosebește de soare” (D&L 76:77-78). În general, persoanele din împărăția terestrială vor fi oameni onești „care au fost orbiți de viclenia oamenilor” (D&L 76:75). Acest grup va include membri ai Bisericii care “nu sunt curajoși în mărturia despre Isus” (D&L 76:79). Îi va include, de asemenea, pe aceia care au refuzat ocazia de a primi Evanghelia în viața muritoare, dar care au primit-o mai târziu, în lumea spiritelor, de după viața muritoare (D&L 76:73-74). Pentru a învăța mai multe despre aceia care vor moșteni gloria terestrială, vezi Doctrină și legăminte 76:71-80, 91, 97.

Împărăția telectuală

Gloria telectuală va fi rezervată persoanelor care „nu au primit Evanghelia lui Hristos și nici mărturia despre Isus” (D&L 76:82). Aceste persoane vor primi gloria lor după ce vor fi mântuiți din închisoarea spiritelor, care este numită uneori iad (vezi D&L 76:84, 106). O explicație detaliată despre aceia care vor moșteni gloria telectuală se găsește în Doctrină și legăminte 76:81–90, 98–106, 109–112.

Pierzania

Unele persoane nu vor fi demne să locuiască în vreo împărăție de glorie. Ele vor fi chemate „fiii pierzaniei” și vor trebui „să suporte o împărăție care nu este o împărăție a gloriei” (D&L 76:32, 88:24). Aceasta va fi starea acelor care „cunosc puterea [lui Dumnezeu] și au avut parte de ea și care au permis ca prin puterea diavolului să fie biruiți, și să nege adevărul, și să se opună puterii [lui Dumnezeu]” (D&L 76:31; vezi, de asemenea, versetele 30, 32–49).

Referințe suplimentare: 1 Corinteni 15:40–42, inclusiv nota de subsol 40a; D&L 88:20–39; 130:18–19

Vezi, de asemenea, Ispășirea lui Isus Hristos, Viața veșnică, Paradisul, Iadul, Planul salvării

Împărtășanie

În noaptea dinainte de răstignirea Sa, Isus Hristos s-a întâlnit cu apostolii Săi și a instituit împărtășania. „Apoi a luat pâine; și, după ce a mulțămnit lui Dumnezeu, a frânt-o, și le-a dat-o, zicând: ,Acesta este trupul Meu, care se dă pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea.’ Tot astfel, după ce au mâncat, a luat paharul, și li l-a dat, zicând: ,Acest pahar este legământul cel nou, făcut în sângele Meu, care se varsă pentru voi’” (Luca 22:19–20). După Învierea Sa, El a instituit împărtășania printre Nefiți (vezi 3 Nefi 18:1–11).

Astăzi noi luăm din pâine și apă în amintirea sacrificiului ispășitor al lui Isus Hristos. Această rânduială este o parte esențială a preaslăvirii noastre și a dezvoltării noastre spirituale. Cu cât medităm mai mult asupra semnificației acesteia, cu atât ea devine mai sacră pentru noi.

Amintindu-ne de Salvator și ispășirea Sa

Împărtășania vă oferă ocazia de a vă aduce aminte cu recunoștință despre viața, slujirea și ispășirea Fiului lui Dumnezeu.

Prin pâinea frântă, vă aduceți aminte de trupul Său. Dumneavoastră puteți să vă gândiți la suferințele Sale fizice – în special la suferințele Sale de pe cruce. Puteți să vă aduceți aminte că prin mila și îndurarea Lui, toți oamenii vor fi înviați și li se va da șansa vieții veșnice alături de Dumnezeu.

Cu un pahar mic de apă, dumneavoastră puteți să vă aduceți aminte că Salvatorul a vărsat sângele Lui în suferință și agonie spirituală intensă, începând în Grădina Ghetsimani. Acolo El a spus: „Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte” (Matei 26:38). Supunându-se voinței Tatălui, El a suferit mai mult decât putem să înțelegem noi: „Sânge [țâșnește] din fiecare por, atât de mare va fi suferința Lui pentru ticăloșia și lucrurile abominabile poporului Său” (Mosia 3:7). Puteți să vă amintiți că prin vărsarea sângelui Său, Isus Hristos v-a salvat pe dumneavoastră și pe toți ceilalți oameni de ceea ce scripturile numesc „păcatul original”, păcatul lui Adam (Moise 6:54). Vă puteți aminti că El a suferit, de asemenea, pentru păcatele, întristările și durerile tuturor copiilor Tatălui Ceresc, oferind iertarea păcatelor celor care se pocăiesc și trăiesc conform Evangheliei (vezi 2 Nefi 9:21–23).

Legăminte reînnoite și binecuvântări promise

Atunci când luați din împărtășanie, depuneți mărturie lui Dumnezeu că amintirea Fiului Său va dura mai mult decât timpul scurt al acestei rânduiei sacre. Promiteți să vă

amintiți întotdeauna de El. Depuneți mărturie că sunteți dornici să luați numele lui Isus Hristos asupra dumneavoastră și că veți ține poruncile Sale. Când luați din împărtășanie și faceți aceste legăminte, vă reînnoiți legământul de la botez (vezi Mosia 18:8–10; D&L 20:37).

Primiți binecuvântări minunate atunci când țineți legământul făcut la botez. Când îl reînnoiți, Domnul își reînnoiește promisiunea iertării păcatelor dumneavoastră. Curățați de păcat, puteți „avea întotdeauna Spiritul Său cu [dumneavoastră]” (D&L 20:77). Tovărășia constantă a Spiritului este unul dintre cele mai mari daruri pe care le puteți primi în viața muritoare. Spiritul vă va conduce pe cărările neprihănirii și ale păcii, conducându-vă către viața veșnică alături de Tatăl dumneavoastră din Ceruri și de Isus Hristos.

A lua demn din împărtășanie

Când vă pregătiți în fiecare săptămână pentru a lua din împărtășanie, faceți-vă timp pentru a vă examina viața și a vă pocăi de păcatele dumneavoastră. Nu trebuie să fiți perfect pentru a lua din împărtășanie, dar trebuie să aveți în inimă un spirit de umilință și de pocăință. În fiecare săptămână, trebui să vă pregătiți pentru această sacră rânduială având „o inimă frântă și un spirit smerit” (vezi 3 Nefi 9:20).

Dacă priviți împărtășania cu venerația și solemnitatea cuvenite, devine o ocazie săptămânală de a face o introspecție, de a vă pocăi și a vă reafirma dedicarea – o sursă de putere și un lucru care vă amintește în mod constant de ispășirea Salvatorului.

Referințe suplimentare: 1 Corinteni 11:23–29; Moroni 4–5; D&L 20:75–79; 27:2.

Vezi, de asemenea, Ispășirea lui Isus Hristos, Legământ

Închisoarea sufletelor (Vezi Moartea fizică, Iad, Rai)

Înjurături (Vezi Profanarea)

Învățământul de acasă (Vezi Preoția)

Învățământul prin vizite (Vezi Societatea de Alinare)

Învierea

Din cauza căderii lui Adam și a Evei, noi suntem supuși morții fizice, care este o separare a spiritului de trup. Prin ispășirea lui Isus Hristos, toți oamenii vor fi înviați – salvați de la moartea fizică (vezi 1 Corinteni 15:22). Învierea este o reunire a spiritului cu trupul într-un corp perfect, într-o stare nemuritoare, nemaifiind supus morții fizice (vezi Alma 11:42–45).

Salvatorul a fost prima persoană de pe acest pământ care a fost înviată. Noul Testament conține câteva relatări ce mărturisesc că El s-a înălțat din mormânt (vezi Matei 28:1–8; Marcu 16:1–14; Luca 24:1–48; Ioan 20:1–29; 1 Corinteni 15:1–8; 2 Petru 1:16–17).

Când Domnul înviat a apărut apostolilor Săi, El i-a ajutat să înțeleagă că avea un trup din carne și oase. El a spus: „Uitați-vă la mâinile și picioarele Mele, Eu sunt; pipăiți-Mă și vedeți; un duh n-are nici carne, nici oase, cum vedeți că am Eu” (Luca 24:39). El a apărut și nefiților după învierea Lui (vezi 3 Nefi 11:10–17).

În timpul învierii, noi vom „fi judecați după faptele [noastre] ... noi vom fi aduși să stăm înaintea lui Dumnezeu, știind așa cum știm acum și vom avea o amintire vie a tuturor vinovățiilor noastre” (Alma 11:41, 43). Gloria eternă pe care o primim va depinde de credințioșia noastră. Deși toți oamenii vor fi înviați, doar cei care au venit la Hristos și au avut parte de deplinătatea Evangheliei Sale vor moșteni exaltarea în împărăția celestială.

O înțelegere și o mărturie a învierii pot să vă dea speranță și perspectivă în timp ce experimentați provocările, încercările și triumfurile vieții. Puteți să găsiți alinare în asigurarea că Salvatorul trăiește și că prin ispășirea Lui „El va rupe legăturile morții, astfel că mormântul nu va avea nici o victorie;

și înțepătura morții va trebui să fie înghițită în speranțele slăvii” (Alma 22:14).

Referințe suplimentare: Isaia 25:8; 26:19; Ioan 5:25–29; 11:25–26; 1 Corinteni 15; Enos 1:27; Alma 40:23–26; 41; Mormon 9:12–14; D&L 88:15–16; 93:33–34; Moise 1:39

Vezi, de asemenea, Ispășirea lui Isus Hristos, Moartea fizică, Împărățiile gloriei, Planul salvării, Salvarea, Sufletul

Înzestrarea (*Vezi* Templele)

Jocuri de noroc

Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă nu aprobă jocurile de noroc, inclusiv loteriile sponsorizate de guverne.

Jocul de noroc este motivat de dorința de a obține ceva fără nici un efort. Această dorință este distrugătoare din punct de vedere spiritual. Ea îi îndepărtează pe participanți de la învățăturile Salvatorului referitoare la dragoste și slujire și îi mână spre egoismul adversarului. Ea subminează virtutea muncii și cumpătării și dorința de a depune eforturi oneste în tot ceea ce facem.

Aceia care iau parte la jocuri de noroc descoperă, în scurt timp, înșelăciunea care stă în ideea că ei pot da puțin sau nimic pentru a primi ceva de valoare în schimb. Constată că au renunțat la sume mari de bani, la propria onoare și la respectul membrilor familiei și al prietenilor. Înșelați și deveniți dependenți, ei aruncă în joc fonduri pe care ar trebui să le folosească în alte scopuri, cum ar fi satisfacerea necesităților esențiale ale familiilor lor. Jucătorii de noroc devin uneori atât de înrobiți și atât de disperați să-și plătească datoriile făcute prin participarea la jocurile de noroc, încât recurg la furt, renunțând la bunul lor nume.

Prima Președinție ne încurajează să ne unim eforturile în a dezaproba legalizarea și sponsorizarea de către guvern a oricărei forme de joc de noroc în comunitățile noastre.

Vezi, de asemenea, Ispita

Joseph Smith

În primăvara anului 1820, Joseph Smith, în vârstă de 14 ani, căuta adevărata Biserică a lui Isus Hristos când a citit un pasaj din Biblie: „Dacă vreunuia dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată” (Iacov 1:5; vezi, de asemenea, Joseph Smith – Istorie 1:11–12). Cu credință neclintită, tânărul Joseph a urmat sfatul din acest pasaj. El s-a dus singur într-o dumbravă, unde s-a rugat ca să știe căreia dintre biserici trebuia să i se alăture. Ca răspuns la rugăciunea sa, Dumnezeu Tatăl și Fiul Său, Isus Hristos, i s-au arătat. Printre alte lucruri, Ei i-au spus că nu trebuia să se alăture nici uneia dintre bisericile care existau atunci (vezi Joseph Smith—Istorie 1:13–20).

După ce Joseph Smith a dovedit că este demn, i s-a încredințat misiunea divină de profet al lui Dumnezeu. Prin el, Domnul a realizat o mare și minunată lucrare care include scoaterea la lumină a Cărții lui Mormon, restaurarea preoției, dezvăluirea prețioaselor adevăruri ale Evangheliei, organizarea adevăratei Biserici a lui Isus Hristos și instituirea muncii în templu. La 27 iunie 1844, Joseph și fratele lui Hyrum au fost uciși în timpul unui atac al unei gloate înarmate. Ei și-au pecetluit mărturiile cu sângele lor.

Pentru ca mărturia dumneavoastră despre Evanghelia restaurată să fie completă, trebuie să includă mărturia despre misiunea divină a lui Joseph Smith. Adevărul Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă are la bază adevărul Primei Viziuni și al altor revelații pe care Domnul le-a dat profetului Joseph Smith. Președintele John Taylor, al treilea președinte al Bisericii, a scris: „Joseph Smith, profetul și văzătorul Domnului, a făcut pentru salvarea oamenilor din această lume mai mult decât oricare alt om care a trăit în ea, cu excepția unică a lui Isus” (D&L 135:3).

Referințe suplimentare: Isaia 29:13–14; 2 Nefi 3:3–15; D&L 5:9–10; 135; Joseph Smith – Istorie

Vezi, de asemenea, Profeții, Restaurarea Evangheliei

Judecarea altora

Uneori, oamenii simt că este greșit să-i judece în vreun fel pe alții. Deși este adevărat că nu trebuie să-i condamnați sau să-i judecați greșit pe alții, de-a lungul vieții, va fi nevoie să treceți prin propria judecată a ideii, situației și oamenilor. Domnul a dat multe porunci pe care nu le puteți ține fără a face judecăți. De exemplu, El a spus: „Păziți-vă de prooroci mincinoși... Îi veți cunoaște după roadele lor” (Matei 7:15–16) și „ieșiți din mijlocul celor răi” (D&L 38:42). Aveți nevoie să faceți judecăți referitoare la oameni în multe din hotărârile importante pe care le luați, cum ar fi, în alegerea prietenilor, votarea conducătorilor guvernului și alegerea unui soț sau a unei soții pentru veșnicie.

Judecata este o aplicare importantă a capacității de a alege și necesită o atenție deosebită, mai ales atunci când faceți judecăți despre alți oameni. Toate judecățile dumneavoastră trebuie să aibă la bază standarde drepte. Aduceți-vă aminte că numai Dumnezeu, care cunoaște inima fiecărei persoane, poate face judecata finală a indivizilor (vezi Apocalipsa 20:12; 3 Nefi 27:14; D&L 137:9).

Dumnezeu ne-a dat un avertisment care să ne ghideze atunci când îi judecăm pe alții: „Cu judecata cu care voi judecați, tot cu aceea voi veți fi judecați; și cu măsura cu care voi măsurați, tot cu aceea vi se va măsura. Și de ce vedeți voi paiul care este în ochiul fratelui vostru, dar nu vedeți bârna care este în propriul vostru ochi? Sau cum veți spune voi fratelui vostru: Lasă-mă să-ți scot paiul din ochiul tău – și, iată, o bârnă este chiar în ochiul vostru? Tu, ipocritule, aruncă-ți mai întâi bârna din ochiul tău; și apoi vei vedea tu limpede cum să scoți paiul din ochiul fratelui tău” (3 Nefi 14:2–5).

În acest pasaj din scriptură, Domnul ne învață că greșeala pe care o vedem la alții este deseori ca un mic fir de praf în ochiul cuiva în comparație cu propriile greșeli care sunt ca o bârnă enormă în ochiul propriu. Uneori, noi ne concentrăm atenția asupra greșelilor altora în loc să ne străduim să ne perfecționăm pe noi înșine.

Judecățile drepte despre alții le-ar putea oferi îndrumarea de care au nevoie și, în unele situații, ar putea asigura protecția dumneavoastră și a familiei. Faceți cu grijă și compasiune astfel de judecăți. În măsura în care puteți, judecați situațiile în care se află oamenii, nu pe oameni înșiși. Ori de câte ori este posibil, abțineți-vă de la a face judecăți înainte de a cunoaște faptele. Fiți întotdeauna receptiv la Spiritul Sfânt, care vă poate îndruma în hotărârile pe care le luați. Amintiți-vă sfatul pe care Alma l-a dat fiului său, Corianton: „Vezi să fii milos cu frații tăi; acționează just, judecă drept și fă bine tot timpul” (Alma 41:14).

Referințe suplimentare: 1 Samuel 16:7; Moroni 7:14–19; D&L 11:12

Vezi, de asemenea, Caritatea, Iertarea, Dragostea, Mila

Legământul

Un legământ este o înțelegere sacră între Dumnezeu și o persoană sau un grup de persoane. Dumnezeu stabilește anumite condiții și promite să ne binecuvânteze atunci când ne supunem acestor condiții. Când alegem să nu ne supunem legămintelor, noi nu putem primi binecuvântările, iar în unele cazuri suferim o pedeapsă, ca o consecință a nesupunerii noastre.

Toate rânduielile salvatoare ale preoției sunt însoțite de legămintele. De exemplu, dumneavoastră ați făcut un legământ când ați fost botezați și reînnoiți acel legământ de fiecare dată când luați din împărtășanie (vezi Mosia 18:8–10; D&L 20:37, 77, 79). Dacă ați primit Preoția lui Melhisedec, ați depus jurământul și ați făcut legământul preoției (vezi D&L

84:33–44). Rânduiala înzestrării în templu și cea a pecetluirii cuprind și ele legăminte sfinte.

Amintiți-vă întotdeauna și cinstiți legămintele pe care le faceți cu Domnul. Atunci nu va trebui să primiți porunci pentru tot ceea ce trebuie să faceți (D&L 58:26–28). Veți fi inspirați de către Duhul Sfânt, iar comportamentul precum cel al lui Hristos va fi în natura dumneavoastră. Așa cum a promis Domnul veți „primi revelație după revelație, cunoaștere după cunoaștere, pentru ca tu să poți cunoaște lucrurile tainice și pașnice – acelea care aduc bucurie, acelea care aduc viață veșnică” (D&L 42:61). Cea mai mare nădejde a dumneavoastră trebuie să fie aceea de a vă bucura de sfințirea care vine din această îndrumare divină, iar cea mai mare teamă trebuie să fie aceea că veți pierde aceste binecuvântări.

Referințe suplimentare: Ieremia 31:31–34; Mosia 5; Moroni 10:33; D&L 82:10; 97:8; 98:13–15

Vezi, de asemenea, Legământul lui Avraam, Botezul, Căsătoria, Rânduielele, Preoția, Împărtășania, Templele

Legământul lui Avraam

Avraam a primit Evanghelia și a fost rânduit mare preot (vezi D&L 84:14, Avraam 1:2). Mai târziu, el a încheiat o căsătorie celestială, care este legământul exaltării (vezi D&L 131:1–4; 132:19, 29). Datorită legămintelor pe care le-a făcut, el a primit din partea Domnului mari promisiuni referitoare la familia sa. Printre aceste promisiuni se numărau următoarele:

- Descendenții săi vor fi numeroși (vezi Genesa 17:5–6, Avraam 2:9; 3:14).
- Seminția sa sau descendenții săi vor primi Evanghelia și vor deține preoția (vezi Avraam 2:9).
- Prin slujirea seminței sale „toate familiile de pe pământ vor fi binecuvântate, chiar cu binecuvântările Evangheliei, care sunt binecuvântările salvării, chiar ale vieții veșnice” (Avraam 2:11).

Împreună, toate legămintele și toate promisiunile pe care Avraam le-a primit de la Domnul sunt numite legământul lui Avraam. Acesta este un legământ veșnic, care se aplică întregii seminții a lui Avraam (vezi Genesa 17:7). Pentru a fi considerată ca fiind din seminția lui Avraam, o persoană trebuie să se supună rânduielilor Evangheliei. Atunci, acea persoană poate primi binecuvântările legământului lui Avraam, chiar dacă nu se numără printre descendenții direcți ai lui Avraam (vezi Galateni 3:26–29; 4:1–7; D&C 84:33–40).

Ca membru al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, dumneavoastră sunteți un copil al legământului (vezi 3 Nefi 20:25–26). Ați primit Evanghelia veșnică și ați moștenit aceleași promisiuni ca și Avraam, Isaac și Iacov. Aveți dreptul la binecuvântările preoției și la viața veșnică, potrivit credinței cu care primiți rânduielile salvării și cu care respectați legămintele legate de acestea. Popoarele pământului vor fi binecuvântate de eforturile dumneavoastră și de munca descendenților dumneavoastră.

Vezi, de asemenea, Legământul, Viața veșnică, Rânduielile, Binecuvântările patriarhale, Preoția

Libertatea de a alege

Tatăl dumneavoastră Ceresc v-a dat libertatea de a alege, capacitatea de a alege și de a acționa pentru dumneavoastră înșivă. Libertatea de a alege este esențială în cadrul planului salvării. Fără ea, noi nu am putea învăța, nu am putea progresa și nu am putea să-L urmăm pe Salvator. Prin libertatea de a alege, sunteți „liberi să [alegeți] libertatea și viața veșnică, prin intermediul marelui Mijlocitor al tuturor oamenilor, sau să [alegeți] robia și moartea, potrivit robiei și puterii diavolului” (2 Nefi 2:27).

Chiar înainte de a vă naște, dumneavoastră ați avut puterea să alegeți. În Consiliul din Cer din viața premuritoare, Tatăl Ceresc a înfățișat planul Său, care cuprindea principiul

libertății de a alege. Lucifer s-a răsculat și a căutat „să distru-gă libertatea de a alege a omului” (Moise 4:3). Ca urmare, lui Lucifer și tuturor celor care l-au urmat li s-a refuzat privile-giul de a primi un corp muritor. Prezența dumneavoastră pe pământ confirmă faptul că v-ați exercitat libera alegere de a urma planul Tatălui Ceresc.

În viața muritoare, continuați să aveți libertatea de a alege. Modul în care folosiți acest dar determină fericirea sau nefericirea dumneavoastră în această viață și în viața care va urma. Sunteți liber(ă) pentru a alege și a acționa, dar nu sun-teți liber(ă) să alegeți consecințele acțiunilor dumneavoastră. Aceste consecințe pot să nu fie imediate, dar ele vor exista în-totdeauna. Alegerea binelui și a neprihănirii conduce spre fe-ricire, pace și viață veșnică, în timp ce alegerea păcatului și a răului conduce în final către suferință și nefericire.

Sunteți responsabili pentru hotărârile pe care le luați. Nu trebuie să dați vina pe împrejurări, pe familia sau pe priete-nii dumneavoastră dacă alegeți să nu vă supuneți poruncilor lui Dumnezeu. Sunteți un copil al lui Dumnezeu care are ma-re tărie. Aveți capacitatea de a alege neprihănirea și fericirea, indiferent care ar fi împrejurările.

De asemenea, sunteți responsabil(ă) pentru dezvoltarea aptitudinilor și talentelor cu care v-a înzestrat Tatăl Ceresc. Sunteți responsabili în fața Lui pentru felul în care vă utilizați aptitudinile și pentru modul în care vă folosiți timpul. Nu lă-sați timpul să treacă lenevind. Fiți dornic(ă) să munciți din greu. Alegeți să faceți multe lucruri bune din propria dum-neavoastră inițiativă.

Referințe suplimentare: Deuteronom 11:26–28; 30:15–20; Iosua 24:14–15; 2 Nefi 2; Helaman 14:30–31; D&L 58:26–28; 101:78

Vezi, de asemenea, Supunerea, Planul salvării, Ispita

Lucrări canonice (Vezi Scripturi)

Lumina lui Hristos

Lumina lui Hristos „emană din prezența lui Dumnezeu pentru a umple imensitatea spațiului”. Este „lumina care este în toate lucrurile, care dă viață tuturor lucrurilor, care este legea prin care toate lucrurile sunt guvernate” (D&L 88:12–13; vezi, de asemenea, versetele 6–11). Această putere influențează în bine viețile tuturor oamenilor (vezi Ioan 1:9, D&L 93:2). În scripturi, lumina lui Hristos este numită câteodată, Spiritul Domnului, Spiritul lui Dumnezeu, Spiritul lui Hristos sau Lumina Vieții.

Lumina lui Hristos nu trebuie să fie confundată cu Duhul Sfânt. Nu este un personaj, așa cum este Duhul Sfânt. Influența ei îi ajută pe oameni să găsească adevărata Evanghelie, să fie botezați și să primească darul Duhului Sfânt (vezi Ioan 12:46; Alma 26:14–15).

Conștiința este o manifestare a luminii lui Hristos, care ne ajută să distingem binele de rău. Profetul Mormon ne-a învățat: „Spiritul lui Hristos este dat fiecărui om pentru ca el să poată deosebi binele de rău; de aceea, eu vă arăt vouă felul de a judeca; căci fiecare lucru care te invită la a face bine și la a te convinge să crezi în Hristos este trimis de către puterea și darul lui Hristos; prin urmare, voi veți putea cunoaște cu o cunoaștere perfectă că aceasta este de la Dumnezeu... Și acum, frații mei, văzând că voi cunoașteți lumina prin care să judecați, care lumină este lumina lui Hristos, vedeți să nu judecați greșit; căci cu aceeași judecată cu care voi judecați, voi, de asemenea, veți fi judecați” (Moroni 7:16,18).

Referințe suplimentare: Ioan 8:12; Alma 28:14

Vezi, de asemenea, Conștiința, Duhul Sfânt

Mărturie

O mărturie este o dovadă spirituală dată de către Duhul Sfânt. Temelia unei mărturii este cunoștința că Tatăl Ceresc trăiește și ne iubește; că Isus Hristos trăiește, că El este Fiul

lui Dumnezeu și că El a realizat ispășirea eternă; că Joseph Smith este profetul lui Dumnezeu care a fost chemat să restaureze Evanghelia; că noi suntem conduși astăzi de către un profet în viață; și că Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă este Biserica adevărată a Salvatorului pe pământ. Având această temelie, o mărturie crește pentru a include toate principiile Evangheliei.

Obținerea și întărirea unei mărturii

În calitate de membru al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, aveți o oportunitate și o responsabilitate sacră de a vă obține propria mărturie. După ce ați obținut mărturia, aveți datoria de a o hrăni pe tot parcursul vieții dumneavoastră. Fericirea dumneavoastră din această viață și din toată eternitatea depinde în mare măsură de faptul de a fi „curajoși în mărturia despre Isus“ (D&L 76:79; vezi, de asemenea, versetele 51, 74, 101). În timp ce lucrați asupra acestui proces, nu uitați următoarele principii:

Căutarea unei mărturii începe cu o dorință dreaptă și sinceră. Tatăl Ceresc vă va binecuvânta în acord cu dreptatea dorințelor inimii dumneavoastră și eforturilor de a face voia Lui. Vorbind unui grup de oameni care încă nu aveau mărturie despre Evanghelie, Alma a predicat: „Dacă vă veți trezi și vă veți deștepta aptitudinile, chiar pentru a pune la încercare cuvintele mele și dacă dovediți un pic de credință, da, chiar dacă nu faceți nimic mai mult decât să doriți să credeți, lăsați această dorință să lucreze în voi, chiar până când credeți într-un fel în care puteți face loc pentru o parte din cuvintele mele“ (Alma 32:27).

Mărturia vine prin influența calmă a Duhului Sfânt. Rezultatele mărturiei pot fi miraculoase și schimbătoare de viață, dar darul mărturiei vine de multe ori, ca o asigurare calmă, fără o manifestare spectaculoasă a puterii lui Dumnezeu. Chiar și Alma care a fost vizitat de către un înger și L-a văzut pe Dumnezeu stând pe tronul Său, a trebuit să

postează și să se roage în așa fel încât să poată primi mărturia prin puterea Duhului Sfânt (vezi Alma 5:45–46; 36:8, 22).

Mărturia dumneavoastră va crește treptat prin experiențele dumneavoastră. Nimeni nu primește o mărturie completă deodată. Mărturia dumneavoastră va crește mai puternică prin experiențele dumneavoastră. Ea se va mări atunci când manifestați dorință de a sluji în Biserică, oriunde ați fi chemat. Va crește pe măsură ce veți lua decizia de a ține poruncile. Pe măsură ce-i susțineți și-i întăriți pe alții, veți vedea că mărturia dumneavoastră va continua să se dezvolte. Pe măsură ce vă rugați și postiți, studiați scripturile, participați la adunările Bisericii și-i ascultați pe alții depunându-și mărturiile, veți fi binecuvântați cu momente de inspirație care vor susține mărturia dumneavoastră. Astfel de momente vor veni pe parcursul vieții dumneavoastră pe măsură ce vă străduiți să trăiți conform Evangheliei.

Mărturia dumneavoastră se va mări pe măsură ce o împărtășiți. Nu așteptați ca mărturia dumneavoastră să fie dezvoltată complet înainte de a o împărtăși. O parte a dezvoltării mărturiei vine atunci când o împărtășiți. De fapt, dumneavoastră veți vedea că atunci când dați din mărturia pe care o aveți, aceasta se va întoarce la dumneavoastră – mai mare.

Depunerea mărturiei

La adunările de post și mărturii și în conversațiile pe care le aveți cu membrii familiei și prietenii dumneavoastră, v-ați putea simți îndemnat să vă depuneți mărturia. În astfel de situații, țineți minte că nu trebuie să împărtășiți o cuvântare lungă și impresionantă. Mărturia dumneavoastră va fi cea mai puternică când va fi exprimată succint, cu o convingere din inimă despre Salvator, învățăturile Sale și despre restaurare. Rugați-vă pentru îndrumare și Spiritul vă va ajuta să cunoașteți cum să exprimați aceste sentimente aflate în inima dumneavoastră. Veți afla o mare bucurie când îi veți ajuta pe alții să împărtășească din speranța și încrederea pe care Domnul vi le-a dat.

Referințe suplimentare: Ioan 7:17; 1 Corinteni 2:9–14; Iacov 1:5–6; Moroni 10:3–5; D&L 6:22–23; 62:3; 88:81

Vezi, de asemenea, Ispășirea lui Isus Hristos, Post și daruri de post, Dumnezeu Tatăl, Duhul Sfânt, Rugăciune, Revelație, Daruri spirituale

Mângâietorul (*Vezi Duhul Sfânt*)

Mila

Tatăl nostru Ceresc ne cunoaște slăbiciunile și păcatele noastre. El arată îndurare când ne iartă pentru păcatele noastre și ne ajută să ne întoarcem să locuim în prezența Lui.

O astfel de compasiune s-ar părea a fi în conflict cu legea dreptății, care cere ca nici un lucru necurat să nu fie permis să locuiască alături de Dumnezeu (vezi 1 Nefi 10:21). Dar ispășirea lui Isus Hristos a făcut cu puțință ca Dumnezeu „să fie un Dumnezeu perfect, drept și, de asemenea, milos” (Alma 42:15).

Să primim mila lui Dumnezeu

Salvatorul a împlinit cerințele dreptății când a luat locul nostru și a suferit pedeapsa pentru păcatele noastre. Datorită acestei fapte altruiste, Tatăl, plin de milă, poate să nu ne pedepsească, ci să ne primească cu drag în prezența Lui. Pentru a primi iertarea Domnului, trebuie să ne pocăim cu sinceritate de păcatele noastre. După cum ne-a învățat profetul Alma: „Dreptatea își exercită toate cerințele sale și, de asemenea, mila își cere drepturile asupra a tot ceea ce este al său; și astfel, nimeni în afară de cel cu adevărat plin de pocăință, nu este salvat” (Alma 42:24; vezi, de asemenea, versetele 22–23, 25).

Iertarea de păcat nu este singurul dar al milei de la Tatăl Ceresc și Isus Hristos. Fiecare binecuvântare pe care o primiți este un fapt al milei, mai mare decât ați merita vreodată. Mormon ne-a învățat: „toate lucrurile care sunt bune vin de la Hristos; altfel, oamenii sunt căzuți și nici un lucru bun nu poate veni de la ei” (Moroni 7:24). De exemplu, dumneavoastră sunteți beneficiar al milei divine când Tatăl Ceresc aude și

Mileniul

răspunde la rugăciunile dumnevoastră, când dumnevoastră primiți îndrumare de la Duhul Sfânt și când sunteți vindecat de boală prin puterea preoției. Chiar dacă toate aceste binecuvântări vin ca rezultat al supunerii, nu le veți putea primi niciodată doar prin eforturile dumnevoastră. Ele sunt darurile milei de la un Tată iubitor și plin de compasiune.

Arătând milă altora

Vorbind cu discipolii Săi, Salvatorul a poruncit: „Fiți... milostivi, cum și Tatăl vostru este milostiv” (Luca 6:36). Dumnevoastră puteți să urmați exemplul milei Tatălui Ceresc în relațiile dumnevoastră cu alții. Străduiți-vă să alungați din viața dumnevoastră aroganța, mândria și orgoliul. Căutați moduri de a avea compasiune, respect, de a ierta, de a fi binevoitori și răbdători, chiar dacă dumnevoastră sunteți conștient de slăbiciunile altora. Dacă veți face aceasta, exemplul dumnevoastră îi va determina pe alții să fie mai milostivi și veți avea un drept mai mare la mila lui Dumnezeu.

Referințe suplimentare: Matei 5:7; Luca 10:25–37; Alma 34:14–16

Vezi, de asemenea, Caritatea, Iertarea, Harul, Dreptatea

Mileniul

Un mileniu este o perioadă de 1000 de ani. Când vorbim despre „mileniul”, ne referim la cei 1000 de ani care vor urma după A Doua Venire a Salvatorului (vezi Apocalipsa 20:4; D&L 29:11). În timpul mileniului, „Hristos va domni în persoană pe pământ” (Articole de Credință 1:10).

Mileniul va fi o perioadă de timp a dreptății și păcii pe pământ. Domnul a revelat că: „în acea zi, dușmănia dintre oameni și dușmănia dintre animale, da, dușmănia tuturor făpturilor va înceta” (D&L 101:26; vezi, de asemenea, Isaia 11:6–9). Satana va fi „legat, ca să nu aibă loc în inimile copiilor oamenilor” (D&L 45:55, vezi, de asemenea, Apocalipsa 20:1–3).

În timpul mileniului, toți oamenii de pe pământ vor fi buni și corecți, dar mulți nu vor fi primit deplinătatea Evangheliei. Prin urmare, membrii Bisericii vor participa la munca misionară.

Membrii Bisericii vor participa în timpul mileniului și la munca din templu. Sfinții vor continua să construiască temple și să primească rânduielele în numele rudelor lor decedate. Îndrumați prin revelație, ei vor pregăti cronici private la strămoșii lor până la Adam și Eva.

Dreptatea și pacea deplină vor continua până la sfârșitul acestor 1000 de ani, când Satana „va fi dezlegat pentru un scurt timp pentru ca să-și poată aduna armatele lui”. Armatele Satanei vor lupta împotriva oastelor cerești, care vor fi conduse de arhanghelul Mihail sau Adam. Satana și discipolii săi vor fi înfrânți și alungați pentru totdeauna. (Vezi D&L 88:111–115)

Referințe suplimentare: D&L 45:55–59; 101:22–34; 133:25

Vezi, de asemenea, A Doua Venire a lui Isus Hristos

Moartea fizică

Moartea fizică este separarea spiritului de corpul muritor. Căderea lui Adam a adus moartea fizică în această lume (vezi Moise 6:48).

Moartea este o parte esențială a planului salvării al Tatălui Ceresc (vezi 2 Nefi 9:6). Pentru a deveni precum Tatăl nostru Veșnic, noi trebuie să suferim moartea și să primim mai târziu corpuri perfecte, înviate.

Când corpul fizic moare, spiritul continuă să trăiască. În lumea spiritelor, spiritele celor drepți sunt „primite într-o stare de fericire, care este numită paradis, o stare de odihnă, o stare de pace în care se vor odihni de toate necazurile lor și de toate grijile și întristările” (Alma 40:12). Un loc numit închisoarea spiritelor este rezervat „acelora care muriseră în păcatele lor, fără o cunoaștere a adevărului, sau în păcat, după ce i-au respins pe profeți” (D&L 138:32). Spiritelor din

închisoare „li s-a propovăduit credință în Dumnezeu, pocăința de păcat, botezul în numele altora pentru iertarea păcatelor, darul Duhului Sfânt prin așezarea mâinilor și toate celelalte principii ale Evangheliei, care era necesar să le știe“ (D&L 138:33–34). Dacă ei acceptă principiile Evangheliei, dacă se pocăiesc de păcatele lor și acceptă rânduiețile îndeplinite în numele lor în temple, ei vor fi bineveniți în paradis.

Datorită ispășirii și învierii lui Isus Hristos, moartea fizică este numai temporară. „Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos“ (1 Corinteni 15:22). Fiecare om va fi înviat, ceea ce înseamnă că spiritul fiecărei persoane va fi reunit cu corpul acesteia – „la forma lor proprie și perfectă“ și nu vor mai fi supuse morții (Alma 40:23; vezi, de asemenea, Alma 11:44–45).

Probabil că ați trecut prin durerea cauzată de moartea unui membru al familiei sau a unui prieten. Este natural să simți durere în asemenea momente. De fapt, doliul este una dintre cele mai profunde expresii ale dragostei. Domnul a spus: „Veți trăi împreună, în dragoste, astfel încât veți plânge pierderea celor care mor și mai ales a celor care nu au speranța unei învieri glorioase“ (D&L 42:45). Singura cale de a îndepărta durerea în urma unei morți ar fi alungarea dragostei din viață.

Chiar și când jeliți moartea celor dragi, puteți primi alinare prin promisiunea învierii și prin asigurarea că familiile pot fi împreună pentru totdeauna. Puteți vedea „marele motiv de jale și, de asemenea, de bucurie – jale din cauza morții și distrugerii printre oameni, iar bucurie datorită luminii lui Hristos pentru viață“ (Alma 28:14; vezi, de asemenea, versele 9–13).

Pe lângă faptul că primiți alinare atunci când cei dragi mor, puteți să vă împăcați cu gândul că știți că și dumneavoastră veți muri într-o zi. Atunci când trăiți conform principiilor Evangheliei, vă puteți aduce aminte de promisiunea Domnului: „Aceia care mor în Mine, nu vor gusta moartea, pentru că ea va fi dulce pentru ei“ (D&L 42:46).

Referințe suplimentare: Isaia 25:8; 1 Corinteni 15:51–58; 2 Nefi 9:6–15; Mosia 16:6–8

Vezi, de asemenea, Ispășirea lui Isus Hristos, Paradisul, Planul salvării, Învierea

Moartea spirituală

Moartea spirituală este separarea de Dumnezeu. Scripturile ne învață că există două surse ale morții spirituale. Prima sursă este Căderea, iar a doua este propria noastră nesupunere.

În Cartea lui Mormon, profetul Samuel spune: „toată omenirea, prin căderea lui Adam, alungată din prezența Domnului, este considerată ca fiind moartă, atât în ceea ce privește lucrurile vremelnice, cât și cele spirituale” (Helaman 14:16). În timpul vieții noastre pe pământ, noi suntem separați de prezența lui Dumnezeu. Prin ispășirea Sa, Isus Hristos i-a mântuit pe toți oamenii de moartea spirituală. Samuel a mărturisit că învierea Salvatorului „mântuiește toată omenirea de prima moarte – acea moarte spirituală... Iată, învierea lui Hristos mântuiește omenirea, da, și anume toată omenirea și o aduce înapoi în prezența Domnului” (Helaman 14:16–17). Profetul Lehi a propovăduit că, datorită ispășirii, „toți oamenii vor veni la Dumnezeu; prin urmare, ei stau în prezența Lui, pentru ca să fie judecați de El după adevărul și sfințenia care este în El” (2 Nefi 2:10).

Mai departe, moartea spirituală vine ca urmare a nesupunerii noastre. Păcatele noastre ne fac să nu fim curați și să nu putem sălășlui în prezența lui Dumnezeu (vezi Romani 3:23; Alma 12:12–16; 32; Helaman 14:18; Moise 6:57). Prin ispășire, Isus Hristos oferă mântuirea de această moarte spirituală, dar numai când noi ne exercităm credința în El, ne pocăim de păcatele noastre și ne supunem principiilor și rânduielilor Evangheliei (vezi Alma 13:27–30; Helaman 14:19; Articolele de credință 1:3).

Referințe suplimentare: 1 Nefi 15:33–35; Alma 40:26; 42:23

Vezi, de asemenea, Ispășirea lui Isus Hristos, Credința, Căderea, Supunerea, Pocăința, Păcatul

Modestia

Modestia este o atitudine de smerenie și decență în îmbrăcăminte, înfățișare, limbaj și comportament. Dacă sunteți modest, nu atrageți atenția asupra dumneavoastră. În schimb, căutați să „proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru” (1 Corinteni 6:20; vezi, de asemenea, versetul 19).

Dacă nu sunteți siguri dacă îmbrăcăminte sau înfățișarea este modestă, întrebați-vă, „M-aș simți oare confortabil cu aspectul meu exterior dacă aș fi în prezența Domnului?” Puteți să vă puneți o întrebare asemănătoare referitor la limbajul și comportamentul dumneavoastră: „Aș rosti aceste cuvinte sau aș participa la aceste activități dacă Domnul ar fi prezent?” Răspunsurile dumneavoastră sincere la aceste întrebări pot să vă conducă la a face schimbări importante în viața dumneavoastră. Următoarele informații vă vor ajuta în eforturile dumneavoastră de a fi modest.

Îmbrăcăminte și înfățișarea

Profeții ne-au sfătuit mereu să ne îmbrăcăm cu modestie. Acest sfat este bazat pe adevărul că acest corp uman este creația sacră a lui Dumnezeu. Respectați corpul dumneavoastră ca pe un dar de la Dumnezeu. Prin îmbrăcăminte și înfățișarea dumneavoastră, puteți să arătați Domnului că știți cât de valoros este corpul dumneavoastră.

Îmbrăcăminte și înfățișarea dumneavoastră arată cine sunteți dumneavoastră. Ea transmite mesaje despre dumneavoastră și influențează modul în care acționați dumneavoastră și alții. Când aveți o înfățișare plăcută și sunteți îmbrăcați cu modestie, invitați Spiritul să vă fie tovarăș și aveți o influență pozitivă asupra celor din jurul dumneavoastră.

Ideea principală a poruncii de a fi modest este înțelegerea puterii sfinte de procreare, capacitatea de a aduce copii pe lume. Această putere trebuie să se folosească numai între soț și soție. Îmbrăcăminte care lasă corpul mult descoperit și sugerează sexualitate, incluzând aici pantaloni și fuste scurte,

îmbrăcăminte mulată și tricouri care nu acopera burta, poate stimula dorințe și acțiuni care vin în contradicție cu legea Domnului referitoare la castitate.

Pe lângă îmbrăcăminte care lasă trupul descoperit, trebuie să evitați extremele în îmbrăcăminte, înfățișare și coafură. În îmbrăcăminte, înfățișare și purtare, fiți întotdeauna curați, niciodată neglijenți sau având o ținută nepotrivită. Nu vă desfigurați cu tatuaje sau prin perforarea anumitor părți ale trupului. Dacă sunteți femeie și doriți să aveți găuri în urechi, purtați doar o singură pereche de cercei modești.

Mențineți standarde înalte de modestie în toate situațiile. Nu vă coborâți standardele pentru a atrage atenția asupra trupului dumneavoastră sau pentru a căuta aprobarea altora. Adevărații discipoli ai lui Isus Hristos mențin standardele Domnului indiferent de curente de modă sau de presiunea din partea altora.

Limbajul și comportamentul

La fel ca îmbrăcăminte și înfățișarea dumneavoastră, limbajul și comportamentul sunt o exprimare a caracterului dumneavoastră. Cuvintele și faptele dumneavoastră pot avea o influență mare asupra dumneavoastră și a altora. Exprimați-vă printr-un limbaj curat, pozitiv și înălțător și prin fapte care aduc fericire celor din jurul dumneavoastră. Eforturile dumneavoastră de a fi modești în cuvinte și fapte conduc la o îndrumare și alinare mai mare de la Duhul Sfânt.

Evitați limbajul murdar și folosirea numelui Domnului într-un mod neglijent, lipsit de respect, care este atât de obișnuit în lume. Rezistați oricărei tentații de a avea un comportament extrem sau nepotrivit. Natura necuviincioasă a unui asemenea limbaj și comportament diminuează capacitatea dumneavoastră de a primi îndrumări de la Duhul Sfânt.

Referințe suplimentare: D&L 42:40–41; Articolele de credință 1:13

Vezi, de asemenea, Perforarea anumitor părți ale trupului, Castitatea, Profanarea, Tatuarea

Munca misionară

Când trăim conform Evangheliei și avem parte de binecuvântările acesteia, noi dorim firește, să împărtășim aceste binecuvântări cu alții. Dumnezeu a vorbit despre fericirea care vine în viețile noastre când noi împărtășim Evanghelia Lui:

„Și dacă va fi ca voi să lucrați toate zilele propovăduind pocăința către acest popor și veți aduce chiar numai un suflet la Mine, ce mare va fi bucuria voastră cu el în împărăția Tatălui Meu!

„Și acum, dacă bucuria voastră va fi mare cu un singur suflet pe care l-ați adus la mine, în împărăția Tatălui Meu, ce mare va fi bucuria voastră, dacă veți aduce mai multe suflete la Mine!” (D&L 18:15–16).

Datoria fiecărui membru de a fi misionar

Dumnezeu a declarat că munca misionară este o responsabilitate a tuturor sfinților din zilele din urmă (vezi D&L 88:81). În calitate de membru al Bisericii Domnului, dumneavoastră puteți, prin bunătatea vieții și puterea mărturiei dumneavoastră, să ajutați a-i pregăti pe membrii familiei dumneavoastră, pe prieteni și pe alte cunoștințe să se întâlnească cu misionarii cu timp deplin.

Cel mai puternic mesaj misionar pe care îl puteți trimite este propriul dumneavoastră exemplu de trăire a unei vieți fericite de sfânt din zilele din urmă. Nu uitați că oamenii nu se alătură Bisericii numai datorită principiilor Evangheliei pe care le învață. Ei se alătură pentru că simt ceva ce începe să le satisfacă nevoile spirituale. Dacă dumneavoastră sunteți sinceri în relațiile de prietenie cu ei, vor fi capabili să simtă spiritul mărturiei dumneavoastră și fericirea.

Pe lângă stabilirea unui exemplu bun, dumneavoastră puteți să „fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteala de nădejdea care este în voi” (1 Petru 3:15). Dumneavoastră puteți să vă rugați pentru oportunități de a

spune altora despre Evanghelia restaurată. Apoi puteți fi atenți, pentru că mulți oameni tânjesc după adevăr.

Slujirea misiunilor cu timp deplin

După învierea Sa, Domnul le-a poruncit discipolilor Săi: „duceți-vă... și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh” (Matei 28:19). În împlinirea acestei porunci, tinerii bărbați capabili din Biserică au datoria de a se pregăti spiritual, fizic și emoțional pentru a sluji în calitate de misionari cu timp deplin. Femei singure și cupluri mature au, de asemenea, ocazia de a sluji în misiuni cu timp deplin. Dacă dumneavoastră doriți a sluji într-o misiune cu timp deplin, vorbiți cu episcopul sau președintele dumneavoastră de ramură.

Slujirea membrilor noi ai Bisericii

Munca misionară implică ajutor și susținere acordată celor ce s-au alăturat Bisericii. În timp ce reflectați asupra acestei responsabilități, nu uitați că membrii noi pot să întâmpine încercări când se alătură Bisericii. Noile lor angajamente solicită deseori punerea deoparte a vechilor obișnuințe și părăsirea vechilor prieteni și întovărășiri. Pe lângă acesta, Biserica prezintă un mod de viață care poate părea diferit și solicitant.

Fiecare membru nou al Bisericii are nevoie de trei lucruri: un prieten, o responsabilitate și să fie hrănit de „cuvântul cel bun al lui Dumnezeu” (Moroni 6:4). Dumneavoastră puteți fi parte a efortului de a da acest ajutor. Puteți fi oricând un prieten. Chiar dacă nu sunteți în poziția de oferire a chemărilor oficiale sau a responsabilităților în Biserică, puteți lucra aproape de membrii noi în actul de slujire. Și puteți căuta oportunități de a împărtăși cuvântul lui Dumnezeu cu membrii noi.

Referințe suplimentare: Matei 16:15; Alma 26:1–16; D&L 60:2; 84:88; 123:12

Munca pentru întocmirea istoriei familiei și genealogia

La 3 aprilie 1836, profetul Ilie a venit la Joseph Smith și Oliver Cowdery în templul Kirtland. El le-a conferit puterea preoției de a pecetlui, făcând posibil ca, de-a lungul generațiilor, familiile să fie pecetluite. Prin conferirea acestei puteri, el a împlinit profeția în care se spunea că Domnul avea să-l trimită „pentru a întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor” (vezi D&L 110:14–16, vezi, de asemenea, Maleahi 4:5–6).

Prin munca de întocmire a istoriei familiei, puteți participa la împlinirea continuă a acestei profeții. Puteți afla multe lucruri despre strămoșii dumneavoastră și dragostea pentru ei poate crește. Puteți fi inspirați de povestirile despre curajul și credința lor. Puteți lăsa mai departe această moștenire copiilor dumneavoastră.

Acestea sunt beneficiile pe termen lung ale muncii de întocmire a istoriei familiei, dar nu ele sunt motivele principale pentru marele efort făcut de Biserică pentru a aduna consemnările genealogice. Toate preocupările Bisericii legate de istoria familiei sunt orientate către necesitatea de a forma „o legătură sudată... între părinți și copii” (D&L 128:18). Această legătură sudată se creează prin puterea preoției, prin rânduielile sacre din templu pe care le primim în numele strămoșilor noștri.

Mântuirea celor morți

Mulți dintre copiii Tatălui Ceresc au murit fără a avea ocazia să primească deplinătatea Evangheliei. În mila și dragostea Sa infinite, Domnul a pregătit calea pentru ca ei să dobândească o mărturie despre Evanghelie și să primească rânduielile salvatoare ale preoției.

În lumea spiritelor, Evanghelia este „predicată... aceluia care [au murit] în păcatele lor, fără o cunoaștere a adevărului, sau în păcat, după ce i-au respins pe profeți. Lor li s-a propovăduit credința în Dumnezeu, pocăința de păcat, botezul în

numele altora pentru iertarea păcatelor, darul Duhului Sfânt prin așezarea mâinilor, și toate celelalte principii ale Evangheliei, care era necesar să le știe, pentru a se califica ei înșiși pentru ca să poată fi judecați potrivit omului în trup, dar să trăiască potrivit lui Dumnezeu în spirit” (D&L 138:32–34).

Mulți dintre cei din lumea spiritelor îmbrățișează Evanghelia. Totuși, ei nu pot primi rânduielele preoției pentru ei înșiși pentru că nu au trupuri fizice. În templele sfinte, noi avem privilegiul de a primi rânduielele în numele lor. Printre aceste rânduiele se numără botezul, confirmarea, rânduirea la Preoția lui Melhisedec (pentru bărbați), înzestrarea, pecetluirea căsătoriei și pecetluirea copiilor cu părinții. Domnul a revelat această lucrare profetului Joseph Smith, restaurând o practică ce fusese revelată creștinilor la scurt timp după învierea lui Isus Hristos (vezi 1 Corinteni 15:29).

Pe măsură ce primiți rânduielele preoției în numele aceluia care au murit, deveniți un salvator pe Muntele Sion pentru ei (vezi Obadia 1:21). Fapta dumneavoastră vă apropie de spiritul sacrificiului ispășitor al Salvatorului – efectuați o muncă de salvare pentru alții, care nu pot s-o facă pentru ei înșiși.

Responsabilitățile dumneavoastră în munca de întocmire a istoriei familiei

În munca de întocmire a istoriei familiei, aveți trei responsabilități fundamentale:

1. să primiți rânduielele din templu pentru dumneavoastră înșivă și să ajutați pe membrii de gradul I ai familiei să le primească;
2. să dețineți o recomandare pentru templu valabilă și să mergeți la templu cât de des este posibil;
3. să adunați informații despre istoria familiei, astfel încât să îi puteți ajuta pe strămoșii dumneavoastră să primească binecuvântările templului.

Puteți participa la munca în templu și de întocmire a istoriei familiei, cel puțin într-o anumită măsură, oriunde locuiți sau oricare ar fi condițiile de viață. Este posibil să nu puteți face totul, dar puteți face ceva. Următoarele idei vă pot ajuta să începeți:

- consemnați detalii importante despre propria viață. Consemnați data și locul nașterii dumneavoastră și datele botezului și confirmării. Țineți un jurnal personal pentru a consemna evenimentele importante din viața dumneavoastră, inclusiv experiențele personale care vor întări credința copiilor dumneavoastră și a altor generații viitoare;
- aflați informații despre strămoșii dumneavoastră. Începeți prin a consemna informații pe care le aveți în memorie sau în surse din propria casă. Consemnați informațiile vitale pe care vi le amintiți cu exactitate sau pe care le puteți găsi despre frați, părinți, unchi și mătușe, bunici și străbunici. Dacă este posibil, obțineți copii ale certificatelor sau altor documente care cuprind aceste informații. Pe măsură ce adunați mai multe informații, veți dori să cercetați și în alte locuri, cum sunt arhivele publice. Este posibil ca episcopia sau ramura locală să aibă un consultant pentru istoria familiei care să vă poată ajuta. De asemenea, puteți vizita locația Web oficială a Bisericii pentru istoria familiei: www.familysearch.org;
- pe măsură ce vă identificați strămoșii, folosiți schema genealogică și formularele pentru grup de familie pentru a consemna informațiile pe care le găsiți. Aceste formulare există atât pe hârtie, cât și în formă electronică în programele realizate de Biserică, de exemplu Personal Ancestral File (Fișierul strămoșilor personali).

După ce ați adunat informațiile necesare despre strămoșii dumneavoastră care au murit fără a primi Evanghelia,

îngrijiți-vă ca să fie efectuată munca în templu pentru ei. Chiar dacă nu locuiți destul de aproape de un templu pentru ca dumneavoastră și membrii familiei dumneavoastră să poată face munca de rânduire, puteți trimite numele strămoșilor la templu pentru ca alții să facă munca pentru ei. Puteți vizita un centru de istorie a familiei din apropiere sau puteți discuta cu consultantul pentru istoria familiei al episcopiei sau ramurii locale pentru a afla cum să faceți aceasta.

Profetul Joseph Smith a declarat că există „principii cu privire la cei morți și la cei vii peste care nu putem trece cu ușurință, pentru că privesc salvarea noastră. Pentru că salvarea lor este necesară și esențială pentru salvarea noastră... că fără noi ei nu pot ajunge la desăvârșire – și nici noi fără morții noștri nu putem ajunge la desăvârșire” (D&L 128:15). Prin participarea dumneavoastră la munca de întocmire a istoriei familiei, dumneavoastră și strămoșii dumneavoastră progresați spre salvare.

Vezi, de asemenea, Templele

Născut din nou (*Vezi Botezul, Convertirea, Salvarea*)

Pace

Multe persoane înțeleg pacea ca o absență a războiului. Dar noi putem simți pacea chiar și în timpul războaielor și putem simți lipsa păcii atunci când nu este un război distrugător. Doar absența conflictelor nu este de ajuns pentru a aduce pacea în inimile noastre. Pacea vine prin Evanghelie – prin ispășirea lui Isus Hristos, prin slujirea Duhului Sfânt și prin credințioșia noastră, prin pocăirea sinceră și prin slujirea sânguincioasă.

Chiar și când în jurul dumneavoastră lumea este în agitație, puteți să primiți binecuvântarea păcii interioare. Binecuvântarea va avea efect asupra dumneavoastră atât timp cât sunteți fideli mărturiei dumneavoastră și atât timp

cât vă veți aminti că Tatăl Ceresc și Isus Hristos vă iubesc și au grijă de dumneavoastră.

Pe lângă sentimentul de pace, dumneavoastră puteți influența pacea din familia dumneavoastră, din comunitatea dumneavoastră și din lume. Dumneavoastră lucrați pentru pace când țineți poruncile, sluiți, aveți grijă de membrii familiei și de vecini și împărtășiți Evanghelia. Lucrați pentru pace ori de câte ori ajutați la ușurarea suferinței altuia.

Următoarele cuvinte ale Salvatorului ne învață cum putem să trăim pacea pe care ne-o aduce Evanghelia:

„Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu.

Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înșăimânte” (Ioan 14:26–27).

„Nu vă temeți să faceți bine fiii Mei, căci ceea ce semănați, aceea veți culege; de aceea, dacă semănați bine, veți culege, de asemenea, bine, drept răsplata voastră.

De aceea, nu te teme turmă mică; faceți bine; lăsați pământul și iadul să se unească împotriva voastră, pentru că, dacă voi sunteți zidiți pe piatra Mea, ei nu pot birui.

Iată, Eu nu te condamn pe tine; du-te și să nu mai păcătuiești; îndeplinește cu seriozitate lucrarea pe care Eu ți-am poruncit-o.

Întoarce-te către Mine în fiecare gând; nu te îndoii, nu te teme.

Privește rănilor care Mi-au străpuns coasta și, de asemenea, semnele cuielor din mâinile și picioarele Mele; fii credincios, păzește poruncile Mele și vei moșteni împărăția cerurilor” (D&L 6:33–37).

„V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea” (Ioan 16:33).

Atât timp cât vă amintiți de Salvator și Îl urmați, puteți cu adevărat să fiți bucuroși. Puteți experimenta pacea adevărată, durabilă, în toate timpurile. Puteți să găsiți speranță în

primele cuvinte ale Salvatorului adresate ucenicilor Săi după învierea Sa: „Pace vouă!” (Ioan 20:19).

Referințe suplimentare: D&L 59:23

Vezi, de asemenea, Caritate, Duhul Sfânt, Speranță, Isus Hristos, Iubire, Slujire, Război

Paradisul

În scripturi, cuvântul *paradis* este folosit în moduri diferite. Primul, denumește un loc de pace și fericire în lumea spiritelor de după moarte, rezervat celor care au fost botezați și care au rămas credincioși (vezi Alma 40:12; Moroni 10:34). Aceia care se află în închisoarea spiritelor au ocazia de a învăța Evanghelia lui Isus Hristos, de a se pocăi de păcatele lor și de a primi rânduiețile botezului și confirmării datorită muncii pe care o facem noi în temple (vezi D&L 138:30–35). După aceasta, ei pot intra în paradis.

Al doilea sens al cuvântului *paradis* se găsește în relatarea lui Luca despre răstignirea Salvatorului. Când Isus era pe curce, un hoț care era și el răstignit, I-a spus: „Doamne, adu-Ți aminte de mine, când vei intra în împărăția Ta!” (Luca 23:42). Conform cu Luca 23:43, Domnul a răspuns: „Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai”. Profetul Jospeh Smith a explicat că aici a fost o greșeală de traducere; Domnul a spus de fapt, că hoțul va fi cu El în lumea spiritelor.

Cuvântul *paradis* se găsește și în 2 Corinteni 12:4, unde se referă probabil la împărăția celestială. În al zecelea Articol de credință, cuvântul *paradis* descrie gloria pământului în perioada mileniului.

Vezi, de asemenea, Moartea fizică, Planul salvării, Învierea

Păcat

Când noi nu ne supunem benevol poruncilor lui Dumnezeu, păcătuim. Noi păcătuim și când eșuăm să

aționăm în dreptate în ciuda cunoștințelor noastre despre adevăr (vezi Iacov 4:17).

Domnul a spus: „nu pot să tolerez păcatul nici în cel mai mic grad” (D&L 1:31). Rezultatul păcatului este retragerea Duhului Sfânt iar în eternitate, incapacitatea de a trăi în prezența Tatălui nostru Ceresc, pentru că „nici un lucru necurat nu poate locui cu Dumnezeu” (1 Nefi 10:21).

Fiecare dintre noi a încălcat porunci sau a eșuat să acționeze în acord cu înțelegerea noastră despre adevăr. Apostolul Ioan ne-a învățat: „Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:8–9). Prin ispășirea lui Isus Hristos, noi putem să ne pocăim și să fim iertați de păcatele noastre.

Referințe suplimentare: Romani 3:23; 6:23; Alma 5:41–42; 11:37; Helaman 5:10–11; D&L 82:1–3; 88:34–35

Păcatul inițial

Din cauza căderii lui Adam și a Evei, toți oamenii trăiesc într-o stare decăzută, separați de Dumnezeu și supuși morții fizice. Totuși, nu suntem condamnați prin ceea ce numim „păcatul inițial”. Altfel spus, nu suntem răspunzători pentru păcatul lui Adam din Grădina Edenului. Profetul Joseph Smith a spus: „Noi credem că oamenii vor fi pedepsiți pentru propriile lor păcate și nu pentru greșeala lui Adam” (Articolele de credință 1:2).

Prin ispășire, Salvatorul a plătit prețul pentru păcatul din Grădina Edenului (vezi Moise 6:53). El ne-a dat asigurarea învierii și promisiunea că, în baza credințioșiei noastre, ne putem întoarce să trăim pentru totdeauna în prezența Tatălui nostru Ceresc.

Vezi, de asemenea, Căderea

Perforarea diferitelor părți ale trupului

Profeții din zilele din urmă descurajează cu tărie perforarea diferitelor părți ale trupului, cu excepția scopurilor medicale. Dacă fetele sau femeile doresc să își perforze lobul urechii, ele sunt încurajate să poarte doar o singură pereche de cercei modești.

Cei care aleg să nu se supună acestui sfat arată o lipsă de respect față de sine și față de Dumnezeu. Într-o zi, ei vor regreta decizia lor.

Apostolul Pavel ne-a învățat despre importanța trupurilor noastre și despre pericolul ca noi să le pângărim în mod voit: „Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu, și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă nimicește cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci Templul lui Dumnezeu este sfânt: și așa sunteți voi” (1 Corinteni 3:16–17).

Vezi, de asemenea, Modestia, Tatuajele

Perla de Mare Preț *(Vezi Scripturi)*

Planul salvării

În existența premuritoare, Tatăl Ceresc a pregătit un plan pentru a ne permite să devenim asemănători Lui și să primim plinătatea bucuriei. Scripturile se referă la acest plan ca la „planul salvării” (Alma 24:14; Moise 6:62), „marele plan al fericirii” (Alma 42:8), „planul mântuirii” (Iacov 6:8; Alma 12:30) și „planul milei” (Alma 42:15).

Planul salvării reprezintă plinătatea Evangheliei. Cuprinde crearea, căderea, ispășirea lui Isus Hristos și toate legile, rânduielile și doctrinele Evangheliei. Libertatea morală, capacitatea de a alege pentru noi înșine, este, de asemenea, esențială în planul Tatălui Ceresc. Datorită acestui plan, noi putem să devenim perfecți prin ispășire, să primim o plinătate a bucuriei și putem să trăim pentru totdeauna în prezența lui Dumnezeu. Relațiile noastre de familie pot dura pentru eternitate.

Dumneavoastră sunteți parte din planul Tatălui Ceresc și experiența dumneavoastră eternă poate fi divizată în trei părți principale: viața premuritoare, viața muritoare, viața de după moarte. Pe măsură ce înțelegeți planul, găsiți răspunsurile la întrebări adresate de atât de mulți: De unde am venit? De ce suntem aici? Unde mergem după această viață?

Viața premuritoare

Înainte de a fi născut pe pământ, ați trăit în prezența Tatălui Ceresc ca unul dintre copiii Săi de spirit. În această existență premuritoare, ați luat parte la un consiliu împreună cu ceilalți copii de spirit ai Tatălui Ceresc. În cadrul acelui consiliu, Tatăl Ceresc a prezentat marele Său plan al fericirii (vezi Avraam 3:22–26).

Conform planului fericirii, Isus Hristos din viața premuritoare, Întâiul Fiu născut al Tatălui în spirit, a făcut legământ să fie Salvatorul (vezi Moise 4:2; Avraam 3:27). Acelora care l-au urmat pe Tatăl Ceresc și pe Isus Hristos li s-a permis să vină pe pământ pentru a experimenta mortalitatea și progresul spre viața veșnică. Lucifer, un alt copil de spirit al lui Dumnezeu, s-a răzvrătit împotriva planului și „a căutat să distrugă libertatea de a alege a omului” (Moise 4:3). El a devenit Satana, și împreună cu cei care l-au urmat au fost aruncați din cer și li s-au refuzat privilegiile de a primi un trup fizic și de a experimenta mortalitatea (vezi Moise 4:4; Avraam 3:27–28).

De-a lungul vieții premuritoare, v-ați format identitatea și v-ați dezvoltat capacitățile spirituale. Binecuvântat cu darul libertății de a alege, ați luat decizii importante, cum ar fi decizia de a urma planul Tatălui Ceresc. Aceste decizii v-au influențat viața și atunci și acum. V-ați dezvoltat inteligența și ați învățat să iubiți adevărul și v-ați pregătit să veniți pe pământ unde puteți continua să progresați.

Viața muritoare

Acum experimentați viața muritoare. Spiritul dumneavoastră este unit cu trupul dumneavoastră, oferindu-vă ocazii

de a vă dezvolta în moduri care nu erau posibile în viața premuritoare. Această parte a existenței dumneavoastră este o perioadă de învățare în care puteți să dovediți că alegeți să veniți la Hristos și să vă pregătiți să fiți demni de viața veșnică. Este, de asemenea, o perioadă în care îi puteți ajuta pe alții să găsească adevărul și să obțină o mărturie despre planul salvării.

Viața de după moarte

Când muriți, spiritul dumneavoastră va intra în lumea spiritelor și va aștepta învierea. În momentul învierii, spiritul și trupul dumneavoastră se vor reuni, veți fi judecați și primiți într-o împărăție de glorie. Gloria pe care o veți moșteni va depinde de profunzimea convertirii dumneavoastră și de supunerea față de poruncile Domnului (vezi Împărăția de glorie, pag. 92–95). Va depinde de felul în care „ați primit mărturia despre Hristos” (D&L 76:51; vezi, de asemenea, versetele 74, 79, 101).

Binecuvântări prin cunoașterea planului

O mărturie despre planul salvării vă poate da speranță și un scop când vă înfrunțați cu dificultățile vieții. Puteți găsi reasigurarea în cunoașterea faptului că sunteți un copil al lui Dumnezeu și că ați trăit în prezența Sa înainte de a fi născuți pe pământ. Puteți afla sensul vieții dumneavoastră prezente, știind că faptele dumneavoastră din timpul vieții muritoare vor influența destinul dumneavoastră etern. Având această cunoaștere, vă puteți baza deciziile importante mai degrabă pe adevărurile eterne decât pe circumstanțele schimbătoare ale vieții. Vă puteți îmbunătăți continuu relația cu membrii familiei dumneavoastră, bucurându-vă de promisiunea că familia dumneavoastră poate fi veșnică. Puteți găsi bucurie în mărturia dumneavoastră despre ispășire și despre poruncile, rânduielile, legămintele și doctrinele Domnului, știind că „acela care face lucrările dreptății va primi răsplata lui, chiar pace în această lume și viață veșnică în lumea care va veni” (D&L 59:23).

Pocăința

Referințe suplimentare: 2 Nefi 2:5–30; 10:23–25; Alma 12:24–37; 22:12–14; 42; Moise 6:47–62

Vezi, de asemenea, Libertatea de a alege, Ispășirea lui Isus Hristos, Creația, Moartea, fizică, Moartea spirituală, Căderea, Dumnezeu Tatăl, Evanghelia, Rai, Iad, Isus Hristos, Împărății de glorie, Paradis, Învierea

Pocăința

Pocăința este unul din primele principii ale Evangheliei (vezi Articolele de credință 1:4). Este esențială pentru fericirea dumneavoastră în această viață și în toată eternitatea. Pocăința este mai mult decât o recunoaștere a faptelor greșite. Este o schimbare a mentalității și a inimii care vă dă o nouă cunoaștere a lui Dumnezeu, despre dumneavoastră și despre lume. Aceasta include lepădarea de păcat și întoarcerea la Dumnezeu pentru iertare. Este motivată de dragostea față de Dumnezeu și de dorința sinceră de a se supune poruncilor Lui.

Necesitatea pocăinței

Domnul a declarat că „nici un lucru necurat nu poate moșteni împărăția cerului” (Alma 11:37). Păcatele voastre vă fac necurați – nedemni de a vă întoarce și de a trăi în prezența Tatălui dumneavoastră Ceresc. Ele vă chinuie sufletele în această viață.

Prin ispășirea lui Isus Hristos, Tatăl Ceresc v-a oferit singura cale pentru a fi iertați de păcatele dumneavoastră (vezi „Iertare” paginile 70–72). Isus Hristos a suferit pedeapsa pentru păcatele dumneavoastră astfel încât să puteți fi iertați dacă vă pocăiți cu sinceritate. Pe măsură ce vă pocăiți și vă încredeți în îndurarea Sa salvatoare, veți fi curățați de păcatele dumneavoastră. El a declarat:

„Eu îți poruncesc să te pocăiești – pocăiește-te ca nu cumva să te lovesc cu toiagul cuvântului Meu și cu furia Mea și cu mânia Mea și ca nu cumva suferințele tale să fie dureroase –

și tu nu știi cât de dureroase sunt, nu știi cât de cumplite sunt, da, nu știi cât sunt de greu de suportat.

Căci iată, Eu, Dumnezeu, am suferit aceste lucruri pentru toți, pentru ca ei să nu sufere, dacă ei se vor pocăi;

Dar dacă nu se vor pocăi, ei trebuie să sufere la fel ca și Mine;

Suferințe care M-au făcut, chiar pe Mine, Dumnezeu, Cel mai mare dintre toți, să tremur de durere și să sângerez din fiecare por și să sufăr atât în trup, cât și în spirit – și aș fi dorit să nu fiu obligat să beau paharul amar și apoi să dau înapoi –

Cu toate acestea, slavă Tatălui, am băut și am terminat tot ce am pregătit pentru copiii oamenilor“ (D&L 19:15–19).

Pericolul amânării pocăirii

Nu faceți speculații logice despre păcatele dumneavoastră și nu amânați pocăința. Amulec a avertizat: „Această viață este pentru oameni timpul în care să se pregătească să-L întâlnească pe Dumnezeu; da, iată, ziua acestei vieți este ziua în care oamenii trebuie să-și facă muncile lor... Vă implor de aceea, să nu amânați ziua pocăinței voastre până la sfârșit; căci după această zi din viață, care ne este dată nouă ca să ne pregătim pentru veșnicie, iată, dacă noi nu îmbunătățim timpul nostru cât suntem în această viață, atunci va veni noaptea întunecimii, în care nici o muncă nu poate fi înfăptuită“ (Alma 34:32–33).

Elemente ale pocăinței

Pocăința este un proces dureros, dar conduce la iertare și pace de durată. Prin profetul Isaia, Domnul a spus: „De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna“ (Isaia 1:18). În această dispensație Domnul a promis: „Acela care s-a pocăit de păcatele lui este iertat și Eu, Domnul, nu-Mi mai amintesc de ele“ (D&L 58:42). Pocăința include următoarele elemente:

Credința în Tatăl Ceresc și în Isus Hristos Puterea păcatului este mare. Pentru a deveni liberi de el, trebuie să vă întoarceți spre Tatăl Ceresc și să vă rugați cu credință. Satana ar putea încerca să vă convingă asupra faptului că nu sunteți demni de a vă ruga – că Tatăl Ceresc este atât de nemulțumit de dumneavoastră, încât nu va asculta niciodată rugăciunile dumneavoastră. Aceasta este o minciună. Tatăl Ceresc este mereu pregătit să vă ajute, dacă veți veni la El cu o inimă pocăită. El are puterea să vă vindece și să vă ajute să triumfați asupra păcatului.

Pocăința este un fapt al credinței în Isus Hristos – o recunoaștere a puterii ispășirii Sale. Nu uitați că puteți să fiți iertați doar în condițiile Lui. Pe măsură ce înțelegeți cu recunoștință ispășirea Sa și puterea Sa de a vă curăța de păcat, veți fi în stare să „aplicați credința prin pocăință” (Alma 34:17).

Întristarea din cauza păcatului Pentru a fi iertat, dumneavoastră trebuie în primul rând, să recunoașteți în sinea dumneavoastră că ați păcătuit. Dacă vă străduiți să trăiți conform Evangheliei, o astfel de recunoaștere vă va conduce la „întristare după voia lui Dumnezeu”, care „aduce pocăință care duce la mântuire” (2 Corinteni 7:10). Întristarea după voia lui Dumnezeu nu vine datorită consecințelor naturale a păcatului sau datorită temerii de pedeapsă; mai degrabă, aceasta vine din înțelegerea faptului că I-ați nemulțumit pe Tatăl Ceresc și pe Salvatorul dumneavoastră. Când trăiți întristarea după voia lui Dumnezeu, aveți dorința sinceră de schimbare și dorința de a vă supune fiecărei cerințe pentru iertare.

Mărturisirea „Cine își ascunde fărădelegile, nu propășește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele, capătă îndurare” (Proverbe 28:13). Esențial pentru iertare este dorința de a dezvălui Tatălui Ceresc tot ce ați făcut. Îngenuncheați înaintea Lui în rugăciune umilă, recunoscând păcatele dumneavoastră. Mărturișiți rușinea și vinovăția dumneavoastră și după aceea, cereți ajutor.

Păcatele grave, precum încălcarea legii castității, vă pot pune în pericol calitatea de membru al Bisericii. De aceea,

trebuie să mărturisiți aceste păcate Domnului și reprezentanților Săi din Biserică. Aceasta se face prin grija episcopului sau a președintelui dumneavoastră de ramură și probabil a președintelui dumneavoastră de țară sau misiune, care slujesc în calitate de supraveghetori și judecători în Biserică. Deși numai Domnul poate să ierte păcatele noastre, acești conducători ai preoției joacă un rol important în procesul pocăinței. Ei vor păstra confidențialitatea și vă vor ajuta pe parcursul întregului proces al pocăinței. Fiți complet sinceri cu ei. Dacă mărturisiți doar în parte, menționând doar greșelile mai mici, nu veți fi în stare să rezolvați păcatele mult mai serioase și nedescoperite. Cu cât veți începe mai devreme procesul, cu atât mai repede veți găsi pacea și fericirea ce vin împreună cu miracolul iertării.

Abandonarea păcatului Cu toate că mărturisirea este un element esențial al pocăinței, aceasta nu este de ajuns. Domnul a spus: „În acest mod veți cunoaște, dacă un om se pocăiește de păcatele lui – iată, el le va mărturisi și le va abandona” (D&L 58:43).

Mențineți o hotărâre fermă, permanentă, că nu veți repeta niciodată păcatul. Dacă țineți acest legământ, nu veți mai experimenta niciodată durerea aceluia păcat.

Îndepărtați-vă imediat de orice situație periculoasă. Dacă o anumită situație vă face să păcătuți, sau ar putea să vă facă să păcătuți, plecați. Nu puteți să rămâneți în ispită și să vă așteptați să depășiți păcatul.

Restituirea Trebuie să reparați cât de mult puteți tot ceea ce a fost prejudiciat de faptele dumneavoastră, indiferent că este vorba de bunurile cuiva sau reputația cuiva. Repararea din proprie inițiativă arată Domnului că veți face tot ce puteți pentru a vă pocăi.

Un mod de viață drept Nu este de ajuns doar să încercați să rezistați răului sau să vă eliberați viața de păcat. Trebuie să umpleți viețile dumneavoastră cu dreptate și să vă angajați în activități care aduc puteri spirituale. Studiați în profunzime

scripturile. Rugați-vă zilnic pentru ca Domnul să vă dea putere mai mare decât cea pe care o aveți. Din când în când, postiți pentru binecuvântări speciale.

Supunerea completă aduce puterea completă a Evangheliei în viețile dumneavoastră, incluzând o putere mai mare de a înfrunta slăbiciunile dumneavoastră. Această supunere include acțiunile pe care dumneavoastră inițial nu le-ați considerat ca fiind parte a pocăirii, cum ar fi frecventarea adunărilor, plățirea zeciuiei, slujirea și a ierta pe alții. Domnul a promis: „Cel care se pocăiește și îndeplinește poruncile Domnului va fi iertat“ (D&L1:32).

Referințe suplimentare: Luca 15:11–32; 2 Nefi 9:19–24; Mosia 4:1–3, 10–13; 26:30–31; D&L 18:10–16

Vezi, de asemenea, Ispășirea lui Isus Hristos, Botezul, Consiliul Disciplinar al Bisericii, Credință, Iertare, Planul Salvării, Păcatul, Ispita

Pornografia

Pornografie este orice material care sugerează sau descrie corpul omenesc sau un comportament sexual într-un mod care trezește sentimente sexuale. Este răspândită prin multele mijloace media, incluzând ziare, cărți, televiziune, filme, muzică și internet. Este la fel de dăunătoare pentru spirit cum sunt tutunul, alcoolul și drogurile pentru corp. Utilizarea materialelor pornografice în orice mod este o încălcare a poruncii lui Dumnezeu: „Să nu... comiți adulter... nici să nu faci nimic asemănător“ (D&L 59:6). Aceasta poate duce la alte păcate grave. Membrii Bisericii trebuie să evite pornografia în orice formă și trebuie să se opună producției, distribuției și folosirii acesteia.

Pornografia este o dependență tragică. La fel ca și alte vicii, aceasta conduce oamenii să experimenteze și să caute stimulatori mai puternici. Dacă experimentați și vă lăsați să rămâneți prinși în capcana acesteia, aceasta vă va distruge, vă va degrada mintea, inima și spiritul dumneavoastră. Aceasta vă va jefui de respectul de sine și de frumusețea vieții. Aceasta vă va trage în jos și vă va conduce la gânduri rele

și la posibile fapte rele. Aceasta va dăuna teribil relațiilor dumneavoastră de familie.

Din cauza naturii de dependență față de pornografie și a răului pe care îl poate cauza corpului și spiritului, slujitorii lui Dumnezeu ne-au avertizat să ne ferim de aceasta. Dacă sunteți prinși în capcana pornografiei, opriți-vă imediat și cereți ajutor. Prin procesul de pocăință, dumneavoastră puteți să primiți iertare și să găsiți speranță în Evanghelie. Mergeți la episcopul sau președintele dumneavoastră de ramură pentru a fi îndrumați cum puteți să învingeți problema dumneavoastră și căutați vindecarea prin ispășirea lui Isus Hristos. Rugați-L pe Domnul să vă dea puterea de a învinge această dependență teribilă.

Referințe suplimentare: Matei 5:27-28; Romani 6:12; Alma 39:9; D&L 42:23
Vezi, de asemenea, Castitatea, Ispita

Postul și darurile de post

A posti înseamnă a nu mânca și a nu bea, în mod voluntar, o anumită perioadă de timp. Postul combinat cu rugăciunea sinceră vă poate ajuta să vă pregătiți pe dumneavoastră și pe alții să primiți binecuvântările lui Dumnezeu.

Scopurile postului

O dată, Salvatorul a scos diavolul dintr-un copil și a folosit această experiență pentru a-i învăța pe ucenicii Săi despre puterea rugăciunii și a postului. Ucenicii L-au întrebat: „Noi de ce n-am putut să-l scoatem?” Isus a răspuns: „Din pricina puținei voastre credințe. Adevărat vă spun că, dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar, ați zice muntelui acestuia: ‘Mută-te de aici colo’, și s-ar muta; nimic nu v-ar fi cu neputință. Dar acest soi de draci nu iese afară decât cu rugăciune și cu post” (vezi Matei 17:14-21).

Această relatare ne învață că rugăciunea și postul pot da mai multă putere acelor care dau și primesc binecuvântări ale preoției. Relatarea se poate aplica și eforturilor personale

de a trăi potrivit Evangheliei. Dacă aveți o slăbiciune sau un păcat pentru care ați luptat ca să-l depășiți, poate trebuie să postiți și să vă rugați pentru a primi ajutorul sau iertarea pe care o doriți. Ca și demonul scos de Hristos, dificultatea cu care vă confrunțați ar putea fi de soiul care se va rezolva numai prin post și rugăciune.

Puteți posti în multe scopuri. Postul este un mod de a-L preaslăvi pe Dumnezeu și a ne exprima recunoștință față de El (vezi Luca 2:37; Alma 45:1). Puteți posti în timp ce îl rugați pe Tatăl Ceresc să îibinecuvânteze pe cei bolnavi sau în suferință (vezi Matei 17:14–21). Postul vă poate ajuta, pe dumneavoastră și pe cei dragi dumneavoastră, să primiți revelație personală și să deveniți convertiți la adevăr (vezi Alma 5:46; 6:6). Prin post puteți câștiga tărie să rezistați ispitei (vezi Isaia 58:6). Puteți posti în timp ce vă străduiți să deveniți mai umili în fața lui Dumnezeu și să vă exercitați credința în Isus Hristos (vezi Omni 1:26; Helaman 3:35). Puteți posti pentru a primi îndrumare în împărtășirea Evangheliei și îndeplinirea cu credință și sârguință a chemărilor în Biserică (vezi Faptele apostolilor 13:2–3; Alma 17:3, 9; 3 Nefi 27:1–2). Postul poate însoți tristețea sau jalea celui drept (vezi Alma 28:4–6; 30:1–2).

Duminica de post

Biserica stabilește o duminică, de obicei prima, din fiecare lună ca zi de post. Respectarea cum se cuvine a duminicii de post include a nu mânca și a nu bea timp de două mese consecutive, a participa la adunarea de post și mărturie și a da daruri de post pentru a ajuta la îngrijirea acelor care au nevoie.

Darul de post trebuie să aibă cel puțin valoarea a două mese pe care nu le serviți. Când este posibil, fiți generoși și dați mai mult decât această sumă.

Pe lângă respectarea zilei de post stabilite de conducătorii Bisericii, puteți posti în oricare altă zi, în funcție de nevoile dumneavoastră și nevoile altora. Totuși, nu trebuie să postiți prea frecvent sau perioade de timp prea lungi.

Adevăratul post

În Cuvântarea de pe munte, Isus a vorbit despre modul de a posti cu adevărat. El a vorbit împotriva ipocrițiilor care, atunci când postesc, „își slutesc fețele, ca să arate oamenilor că postesc”. Nu lua o înfățișare care să arate oamenilor neprihănirea, ci postește „Tatălui tău, care este în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti” (Matei 6:16–18).

Profetul Isaia a propovăduit, de asemenea, despre adevăratul spirit al postului: „Iată postul plăcut Mie: dezleagă lanțurile răutății, deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți și rupe orice fel de jug; împarte-ți pâinea cu cel flămând, și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost; dacă vezi pe un om gol, acoperă-l, și nu întoarce spatele semenului tău” (Isaia 58:6–7).

Isaia a depus, de asemenea, mărturie despre binecuvântările pe care le primim când ne supunem legii postului: „Atunci lumina ta va răsări ca zorile, și vindecarea ta va încolți repede; neprihănirea ta îți va merge înainte, și slava Domnului te va însoți. Atunci tu vei chema, și Domnul va răspunde, vei striga și El va zice: ‘Iată-Mă!’... Dacă vei da mâncarea ta celui flămând, dacă vei sătura sufletul lipsit, atunci lumina ta va răsări pentru întunecime, și întunericul tău va fi ca ziua nămeaza mare! Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă, și va da din nou putere mădularelor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă” (Isaia 58:8–11).

Referințe suplimentare: 3 Nefi 13:16–18; D&L 59:12–14; 88:76, 119

Vezi, de asemenea, Rugăciunea

Preacurvie (*Vezi Castitate*)

Preaslăvire

A-L preaslăvi pe Dumnezeu înseamnă a-I da dragostea, respectul, slujirea și devotamentul dumneavoastră. Domnul i-a poruncit lui Moise: „Preaslăvește-L pe Dumnezeu, pentru

că numai pe El trebuie să-L slujești” (Moise 1:15). În această dispensație El a poruncit: „Iubește-L pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată tăria ta; și Îl vei sluji în numele lui Isus Hristos” (D&L 59:5). Dacă puneți pe oricare persoană sau lucru mai presus de dragostea față de Dumnezeu, atunci dumneavoastră practicați o preaslăvire falsă sau idolatrie (vezi Exodul 20:3–6).

Rugăciunea este una dintre modalitățile prin care puteți să-L preaslăviți pe Tatăl. Alma l-a învățat pe fiul său, Helaman: „Imploră-L pe Dumnezeu pentru tot sprijinul; da, ca toate faptele tale să fie în Domnul; și oriunde te duci, fă ca acestea să fie în Domnul; da, fă ca toate gândurile tale să fie îndreptate către Domnul; da, ca toate simțirile inimii tale să fie puse în Domnul, în vecii vecilor” (Alma 37:36).

Trebuie să participați la adunările Bisericii în spiritul preaslăvirii. Domnul a poruncit: „Pentru ca să poți să te păstrezi mai neîntinat de lume, du-te la casa de rugăciuni și oferă sacramentele tale în ziua Mea sfântă; pentru că, adevărat, aceasta este ziua care a fost stabilită pentru voi pentru a vă odihni de munca voastră și pentru a exprima devoțiunea voastră Celui Prea Înalt” (D&L 59:9–10).

Participarea la rânduielile preoției este, de asemenea, o parte din preaslăvirea făcută de dumneavoastră. În timp ce luați cu venerație din împărtășanie și frecvențați templu, dumneavoastră vă amintiți și-L preaslăviți pe Tatăl Ceresc și vă exprimați recunoștința pentru Fiul Său, Isus Hristos.

Pe lângă a arăta expresii exterioare de preaslăvire, dumneavoastră trebui să aveți o atitudine de preaslăvire oriunde mergeți și în orice faceți. Alma a predicat acest principiu unui grup de oameni care au fost alungați din locurile lor de preaslăvire. El i-a ajutat pe ei să vadă că preaslăvirea adevărată nu este limitată doar la o singură zi din săptămână (vezi Alma 32:11). Vorbind aceluiași grup de oameni, prietenul lui Alma, Amulek, i-a încurajat spunându-le: „preaslăviți pe Dumnezeu în orice loc v-ați afla, în spirit și în adevăr” (Alma 34:38).

Referințe suplimentare: Psalmi 95:6-7; Mosia 18:25; Alma 33:2-11; D&L 20:17-19, 29; Articolele de credință 1:11

Vezi, de asemenea, Post și Darul de post, Dumnezeu Tatăl, Iubire, Rugăciune, Sabat

Preot (Vezi Preoția aaronică; Administrarea în Biserică , Preoția)

Preoția

Preoția este puterea și autoritatea veșnică a lui Dumnezeu. Prin preoție, Dumnezeu a creat și guvernează cerul și pământul. Prin această putere El învie și exaltă pe copiii Săi, făcând să se întâmple „nemurirea și viața veșnică a omului“ (Moise 1:39).

Autoritatea preoției dată bărbaților pe pământ

Dumnezeu dă autoritatea preoției bărbaților demni, membri ai Bisericii, pentru ca ei să poată acționa în numele Său pentru salvarea copiilor Săi. Deținătorii preoției pot fi autorizați să predice Evanghelia, să efectueze rânduielele salvării și să guverneze împărăția lui Dumnezeu de pe pământ.

Membri bărbați ai Bisericii pot începe slujirea în preoție când împlinesc vârsta de 12 ani. Ei încep prin a deține Preoția aaronică și mai târziu, se pot califica pentru a le fi conferită Preoția lui Melhisedec. În etape diferite din viețile lor, pe măsură ce se pregătesc să primească diferite responsabilități, ei dețin diferite oficii în preoție, cum ar fi: diacon, învățător sau preot în Preoția aaronică și elder sau înalt preot în Preoția lui Melhisedec. (Pentru mai multe informații despre Preoția aaronică sau despre Preoția lui Melhisedec, vezi paginile 3-4 și 101-102.)

Pentru ca un bărbat membru să dețină preoția, trebuie ca o persoană autorizată să i-o confere și trebuie să îl rânduiască într-un oficiu din acea preoție (vezi Evrei 5:4; D&L 42:11; Articolele de credință 1:5).

Deși autoritatea preoției este conferită doar bărbaților demni, membri ai Bisericii, binecuvântările preoției sunt disponibile tuturor – bărbaților, femeilor și copiilor. Noi toți beneficiem de influența conducerii drepte a preoției și toți avem privilegiul de a primi rânduielile preoției pentru salvare.

Preoția și familia

Cea mai importantă exersare a preoției are loc în cadrul familiei. Fiecare soț și tată din Biserică trebuie să se străduiască să fie demn de a deține Preoția lui Melhisedec. Având-o pe soția sa ca partener egal, el prezidează în dreptate și iubire, slujind în calitate de conducător spiritual al familiei. El își conduce familia în rugăciunile obișnuite, studiul scripturilor și în serile de familie. El lucrează împreună cu soția sa pentru a-și învăța copiii și pentru a-i ajuta să se pregătească să primească rânduielile salvării (vezi D&L 68:25–28). El dă binecuvântări ale preoției pentru îndrumare, vindecare și alinare.

Mulți membri nu au în casele lor deținători demni ai Preoției lui Melhisedec. Totuși, prin slujirea învățătorilor de acasă și a conducătorilor preoției, toți membrii Bisericii se pot bucura de binecuvântările puterii preoției în viețile lor.

Cvorumurile preoției

Un cvorum al preoției este un grup organizat de frați care dețin același oficiu al preoției. Scopul principal al cvorumurilor este de a-i sluji pe alții, de a clădi unitatea și frăția și de a se instrui unii pe alții în doctrină, principii și responsabilități.

Cvorumuri există la toate nivelele organizării Bisericii. Președintele Bisericii și consilierii săi, formează Cvorumul Primei Președinții. Cei Doisprezece Apostoli formează, de asemenea, un cvorum. Cei Șaptezeci, Autoritățile Generale și Autoritățile de Zonă, sunt organizați în cvorumuri. Fiecare președinte de țară prezidează peste un cvorum de înalți preoți, format din toți înalții preoți din țară. Fiecare episcopie sau ramura are în mod normal un cvorum de elderi, unul de preoți,

de învățători și de diaconi. Înalții preoți sunt, de asemenea, organizați în episcopii, slujind în grupuri de înalți preoți.

Învățământul de acasă

Din momentul în care deținătorii preoției sunt rânduiți în oficiul de învățător, ei au ocazia și reponsabilitatea de a sluji ca învățători de acasă. Astfel, ei lucrează pentru a-și împlini datoria de „a veghea întotdeauna asupra membrilor Bisericii și de a fi cu ei și de a-i întări” (D&L 20:53).

Învățătorii de acasă au datoria sfântă de a fi prima sursă a Bisericii pentru a ajuta persoane și familii. Ei îi vizitează pe membrii ce le-au fost desemnați cel puțin o dată pe lună. Prin slujirea și vizitarea membrilor desemnați lor, ei îi sprijină pe părinți în responsabilitățile lor, predau Evanghelia fiecărui membru al familiei, dezvoltă prietenii și ajută membrii să se pregătească pentru a primi rânduielile din templu și pentru a trăi demni de binecuvântările Evangheliei.

Conducătorii din episcopii și ramuri se asigură că învățătorii de acasă sunt desemnați fiecărei familii în parte. Ei colaborează cu învățătorii de acasă pentru a veni în întâmpinarea nevoilor spirituale și fizice ale membrilor.

Cheile preoției

Exersarea autorității preoției în Biserică este guvernată de cei care dețin cheile preoției (vezi D&L 65:2; 124:123). Cei care dețin cheile preoției au dreptul de a prezida și de a conduce Biserica într-o anumită jurisdicție. De exemplu, un episcop deține cheile preoției care-l autorizează să prezideze în episcopia sa. Ca urmare, când un copil din ramură este pregătit pentru a fi botezat, persoana care botează copilul trebuie să primească autorizația de la episcop.

Isus Hristos deține toate cheile preoției. El le-a dat apostolilor Săi cheile care sunt necesare pentru a guverna Biserica Sa. Numai apostolul..., președintele Bisericii, poate folosi (sau autoriza o altă persoană să folosească) aceste chei

pentru a governa întreaga Biserică (vezi D&L 43:1–4; 81:2; 132:7).

Președintele Bisericii delegă cheile preoției altor conducători ai preoției pentru ca ei să poată prezida în domeniile lor de responsabilitate. Cheile preoției sunt conferite președinților de temple, de misiune, de țărnuș și de districte, episcopilor, președinților de ramură și președinților de cvorumuri. O persoană care slujește în aceste chemări deține cheile până când este eliberată. Consilierii nu primesc chei, dar primesc autoritate și responsabilitate prin chemare și însărcinare.

Exersarea dreaptă a preoției

Dacă sunteți deținător al preoției, amintiți-vă că preoția trebuie să facă parte din dumneavoastră în orice moment și în orice situație. Nu este ca o haină pe care o puteți pune pe dumneavoastră sau da jos când doriți. Orice rânduire într-un oficiu al preoției este o chemare de slujire pe viață, cu promisiunea că Domnul vă va pregăti să faceți lucrarea în funcție de credincioșia dumneavoastră.

Trebuie să fiți demn pentru a putea primi și exersa puterea preoției. Cuvintele pe care le roștiți și comportamentul zilnic vă influențează capacitatea de a sluji. Comportamentul dumneavoastră în public trebuie să fie deasupra oricăror reproșuri. Comportamentul dumneavoastră în particular este chiar mai important. Prin profetul Joseph Smith, Domnul a declarat că „drepturile preoției sunt legate inseparabil de puterile cerului și că puterile cerului nu pot fi controlate și folosite decât în acord cu principiile dreptății” (D&L 121:36). El i-a avertizat pe deținătorii preoției:

„Când încercăm să ascundem păcatele noastre, sau să ne satisfacem mândria ori ambiția inutilă, sau să exersăm nedrept controlul, sau stăpânirea sau constrângerea asupra sufletelor copiilor oamenilor în mod nedrept, iată, cerurile se retrag; Spiritul Domnului este întristat; și când este retras, amin preoției sau autorității acelu om. Iată, înainte de a-și da seama, el este lăsat singur” (D&L 121:37–38).

Nu puteți menține nici o putere sau influență în preoție decât „prin convingere, prin răbdare îndelungată, prin bună-tate și blândețe și prin dragoste sinceră; prin blândețe și pură cunoaștere care vor lărgi considerabil sufletul, fără ipocrizie și fără înșelăciune.” Dacă sunteți „inspirăți de Duhul Sfânt” să muștrați pe cineva, arătați după aceea „o dragoste sporită pentru ca el să nu te considere ca dușmanul său; pentru ca el să știe că este mai tare credința ta decât legăturile morții” (D&L 121:41–43).

Pe măsură ce exersați preoția în dreptate și dragoste, veți afla bucurie în slujirea ca instrument în mâinile Domnului. El a spus:

„Inima ta să fie, de asemenea, plină de caritate față de toți oamenii și frații în credință și virtutea să înfrumusețeze, fără încetare, gândurile tale; atunci, încrederea ta va crește puternic în prezența lui Dumnezeu; și doctrina preoției va cădea deasupra sufletului tău ca roua din cer.

Duhul Sfânt va fi tovarășul tău permanent și sceptrul tău un sceptru neschimbat al dreptății și al adevărului; și stăpânirea ta va fi o stăpânire nepieritoare și, fără mijloace de constrângere, va curge spre tine în vecii vecilor” (D&L 121:45–46).

Referințe suplimentare: Ioan 15:16; Faptele apostolilor 8:14–20; Iacov 5:14–15; D&L 13; 20; 84; 107; Joseph Smith – Istorie 1:68–73

Vezi, de asemenea, Preoția aaronică, Administrarea în Biserică, Preoția lui Melhisedec, Rânduieli, Restaurarea Evangheliei

Preoția aaronică

Atunci când profetul Joseph Smith a tradus Cartea lui Mormon, el a găsit menționat botezul pentru iertarea păcatelor. La data de 15 mai 1829, el și ajutorul său, Oliver Cowdery au mers în pădure pentru a-L întreba pe Domnul în legătură cu botezul. Pe când se rugau ei, „un mesager din ceruri a coborât într-un nor de lumină”. Acest mesager era Ioan Botezătorul, profetul care Îl botezase pe Isus cu secole în urmă. Ioan Botezătorul, acum o ființă înviată, și-a așezat mâinile pe Joseph

și pe Oliver și le-a conferit fiecăruia Preoția aaronică, preoție care fusese luată de pe pământ în timpul marii apostazii. Având această autoritate, Joseph și Oliver au putut să se boteze unul pe celălalt. (vezi Joseph Smith – Istorie 1:68–72).

- În Biserica din ziua de azi, membrii demni de parte bărbătească pot primi Preoția aaronică începând de la vârsta de 12 ani. Ei au multe ocazii de a participa la rânduielile sfinte ale preoției și de a oferi slujire. Când ei își îndeplinesc datoria, acționează în numele Domnului pentru a-i ajuta pe alți oameni să primească binecuvântările Evangheliei.
- Oficiile Preoției aaronice sunt de episcop, preot, învățător și diacon. Cu autorizare din partea conducătorului preoției care prezidează (de obicei episcopul sau președintele de ramură), diaconii dau împărțășania. Ei îl ajută pe episcop sau pe președintele de ramură să vegheze asupra membrilor Bisericii oferind slujire și contribuind la rezolvarea treburilor temporale, cum ar fi strângerea darurilor de post. Învățătorii pot îndeplini toate îndatoririle diaconilor și au la rândul lor ocazia de a sluji. Ei pregătesc pâinea și apa pentru împărțășanie și slujesc în calitate de învățători de acasă. Preoții pot îndeplini toate îndatoririle diaconilor și învățătorilor. Cu autorizare din partea conducătorului preoției care prezidează, ei pot, de asemenea, să binecuvânteze împărțășania, să boteze și să-i rânduiască pe alții la oficiile de preot, de învățător și de diacon.
- Preoția aaronică „este numită preoția mică deoarece este o anexă a preoției mai mari sau Preoției lui Melhisedec” (D&L 107:14). Ea este numită adesea preoția pregătitoare. În timp ce un deținător al preoției slujește în Preoția aaronică, el se pregătește pentru a primi Preoția lui Melhisedec, pentru a primi binecuvântările din templu, pentru a sluji o misiune cu timp deplin,

pentru a fi un soț și un tată iubitor și pentru a continua o viață de slujire în serviciul Domnului.

Vezi, de asemenea, Preoția lui Melhisedec, Preoția

Preoția lui Melhisedec

„Sunt două preoții în Biserică, și anume, Preoția lui Melhisedec și Preoția lui Aaron“ (D&L 107:1). Preoția lui Melhisedec, care este „după Ordinul Fiului lui Dumnezeu“ (D&L 107:3), este cea mai mare dintre acestea. „Deține dreptul la președinție și are putere și autoritate asupra tuturor oficiilor Bisericii“ (D&L 107:8). Deține, de asemenea, „cheile tuturor binecuvântărilor spirituale ale Bisericii“ (D&L 107:18). Este numită după un înalt preot care a trăit în timpul profetului Avraam (vezi D&L 107:2–4; vezi, de asemenea, Alma 13:14–19).

Prin autoritatea Preoției lui Melhisedec, conducătorii Bisericii călăuzesc Biserica și dirijează predicarea Evangheliei în toată lumea. În rânduielile Preoției lui Melhisedec, „puterea divinității se manifestă“ (D&L 84:20).

Această preoție mai mare i-a fost dată lui Adam și a fost pe pământ de câte ori a revelat Domnul Evanghelia Sa. A fost luată de pe pământ în timpul Marii Apostazii, dar a fost restaurată în mai 1829, când apostolii Petru, Iacov și Ioan le-au conferit-o lui Josph Smith și lui Oliver Cowdery.

Oficiile Preoției lui Melhisedec sunt apostol, membru al Celor Șaptezeci, patriarh, înalt preot și elder. Președintele Înaltei Preoții este președintele Bisericii (vezi D&L 107:64–66).

Bărbații din Biserică trebuie să fie deținători demni ai Preoției lui Melhisedec pentru a primi recomandarea de templu și pentru a fi pecetluiți cu familiile lor pentru eternitate. Ei au autoritatea de a sluji bolnavilor și de a da binecuvântări speciale membrilor familiei și altora. Cu autorizarea conducătorilor preoției care prezidează, ei pot conferi Duhul Sfânt

și rândui alți bărbați demni în oficiile preoției aaronice și în cea a lui Melhisedec.

Când un bărbat primește Preoția lui Melhisedec, el face un jurământ și legământ al preoției. El face legământ să fie credincios, să slujească din toată inima în chemarea sa „să dea atenție, cu grijă, cuvintelor vieții veșnice,” și „să trăiască prin fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.” Cei care țin acest legământ vor fi sfințiți prin Spirit și vor primi „tot ceea ce are Tatăl.” (Vezi D&L 84:33–44.).

Vezi, de asemenea, Preoția aaronică, Preoția

Prerânduirea

În lumea spiritelor din viața premuritoare, Dumnezeu a desemnat anumite spirite să îndeplinească anumite misiuni în viața lor muritoare. Aceasta se numește prerânduire.

Prerânduirea nu garantează că persoanele vor primi anumite chemări sau responsabilități. Astfel de ocazii se ivesc în această viață ca urmare a exercitării drepte a libertății de a alege, așa cum prerânduirea este rezultatul neprihăririi din viața premuritoare.

Isus Hristos a fost prerânduit să înfăptuiască ispășirea devenind „de la întemeierea lumii... Mielul, care a fost înjunghiat” (Apocalipsa 13:8; vezi, de asemenea, 1 Petru 1:19–21). Scripturile ne vorbesc și despre alții care au fost prerânduți. Profetul Avraam a aflat despre preânduirea sa atunci când a primit viziunea în care a văzut „mulți dintre cei nobili și mari” printre spiritele din lumea premuritoare a spiritelor. El a spus: „Dumnezeu a văzut că aceste suflete erau bune, și a stat în mijlocul lor și a spus: Pe aceștia îi voi face conducătorii Mei; pentru că, El a stat printre aceia care erau spirite și a văzut că ei erau buni; și mi-a spus mie: Avraam, tu ești unul dintre ei; tu ai fost ales înainte să te fi născut” (Avraam 3:22–23). Domnul i-a spus lui Ieremia: „Mai înainte ca să te fi întocmit în pântecele mamei tale, te cunoșteam, și mai înainte ca să fi ieșit tu din pântecele ei, Eu te pusesem deoparte și te făcusem proroc al

neamurilor” (Ieremia 1:5). Ioan Botezătorul a fost prerânduit să pregătească oamenii pentru slujirea ca muritor a Salvatorului (vezi Isaia 40:3; Luca 1:13–17; 1 Nefi 10:7–10).

Doctrina prerânduirii se aplică tuturor membrilor Bisericii, nu numai Salvatorului și profeților Săi. Înainte de crearea pământului, femeilor credincioase le erau încredințate anumite responsabilități iar bărbații credincioși erau prerânduiți la anumite îndatoriri ale preoției. Deși dumneavoastră nu vă amintiți acea vreme, cu siguranță ați fost de acord să îndepliniți misiuni importante în slujba Tatălui dumneavoastră. Pe măsură ce vă dovedeți demni, vi se vor da prilejuri să îndepliniți sarcinile pe care le-ați primit atunci.

Referințe suplimentare: Alma 13:1–9; D&L 138:53–56

Vezi, de asemenea, Libertatea de a alege, Planul salvării

Prima Președinție (Vezi Administrarea Bisericii , Profeții)

Profanarea

Profanarea este lipsa de respect sau disprețul față de lucrurile sfinte. Implică folosirea incorectă sau necuviincioasă a oricărui membru al Dumnezeirii. Implică, de asemenea, orice fel de exprimare sau comportament murdar sau vulgar.

Folosiți întotdeauna numele Tatălui Ceresc, al lui Isus Hristos și al Duhului Sfânt cu venerație și respect. Întrebuițarea nepotrivită a numelor Lor este un păcat. Limbajul sau gesturile profanatoare, vulgare sau crude, precum și glumele imorale sunt ofensatoare pentru Domnul și pentru alte persoane.

Limbajul obscen dăunează spiritului dumneavoastră și vă degradează. Nu îi lăsați pe alții să vă influențeze pentru a folosi un limbaj obscen. Ci, folosiți un limbaj curat, care îi înalță și edifică pe alții. Alegeți-vă prieteni care folosesc un limbaj corect. Fiți exemplul care îi va încuraja pe cei din jurul dumneavoastră să folosească un limbaj curat. Dacă prietenii și cunoștințele folosesc limbaj profanator, încurajați-i cu bun-simț

Profeți

să aleagă alte cuvinte. Dacă ei insistă, plecați sau schimbați subiectul în mod politic.

Dacă aveți obiceiul de a înjura, debarasați-vă de el. Începeți prin a lua decizia de a vă schimba. Rugați-vă pentru a primi ajutor. Dacă sunteți ispășit să folosiți un limbaj profanator, nu spuneți nimic sau spuneți ceea ce doriți într-un alt mod.

Referințe suplimentare: Leviticul 19:12; D&L 63:60–64

Vezi, de asemenea, Modestia, Ispita

Profeți

În calitate de membri ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, suntem binecuvântați să fim conduși de profeți în viață – bărbați inspirați chemați să vorbească în numele Domnului, la fel cum au făcut Moise, Isaia, Petru, Pavel, Nefi, Mormon și alți profeți din scripturi. Noi îl susținem pe președintele Bisericii în calitate de profet, văzător și revelator – singura persoană de pe pământ care primește revelație pentru întreaga Biserică. Noi, îi susținem, de asemenea, pe consilierii Primei Președinții și pe membrii Cvorumului Celor Doisprezece Apostoli, în calitate de profeți, văzători și revelatori.

Asemenea profeților din vechime, profeții de astăzi depun mărturie despre Isus Hristos și predau Evanghelia Sa. Ei fac cunoscută voința și caracterul adevărat al lui Dumnezeu. Ei vorbesc cu curaj și clar, demascând păcatul și avertizând despre consecințele acestuia. Din când în când, ei ar putea fi inspirați să profețească despre evenimente viitoare în beneficiul nostru.

Puteți avea întotdeauna încredere în profeții în viață. Învățăturile lor reflectă voința Domnului, care a declarat: „Ceea ce Eu, Domnul, am spus, am spus și Eu nu mă scuz; și deși cerurile și pământul vor trece, cuvântul Meu nu va trece, ci va fi îndeplinit în întregime, fie prin propriul Meu glas, fie prin glasul slujitorilor Mei, este același lucru” (D&L 1:38).

Siguranța dumneavoastră constă în urmarea strictă a cuvântului Domnului dat prin profeții Săi, în special prin urmarea actualului președinte al Bisericii. Domnul avertizează că cei care ignoră cuvintele profeților în viață vor cădea (vezi D&L 1:14–16). El a promis mari binecuvântări celor care-l urmează pe președintele Bisericii:

„Trebuie să luați în seamă toate cuvintele și poruncile lui pe care el vi le va da vouă pe măsură ce el le primește, umblând în toată sfințenia în fața Mea;

„Deoarece, cuvântul lui îl veți primi, ca și cum ar fi din propria Mea gură, în toată răbdarea și credința.

„Pentru că, făcând aceste lucruri, porțile iadului nu vă vor birui; da, și Domnul Dumnezeu va dispersa puterile întinericului din fața voastră și va clătina cerurile pentru binele vostru și pentru slava numelui Său“ (D&L 21:4–6).

Referințe suplimentare: 2 Cronici 20:20; Amos 3:7; Efeseni 2:19–20; 1 Nefi 22:1–2; Mosia 13:33–35; D&L 107:91–92; Articolele de credință 1:6

Profeția (Vezi Revelația , Darurile spirituale)

Propovăduirea Evangheliei

Domnul a spus: „Vă dau porunca de a vă învăța unul pe altul doctrina împărăției. Propovăduiți cu sânguință și harul Meu va fi cu voi ca să puteți fi instruiți mult mai bine în teorie, în principii, în doctrină, în legea Evangheliei, în toate lucrurile care aparțin împărăției lui Dumnezeu, pe care este necesar să le înțelegeți“ (D&L 88:77–78).

Când a dat această poruncă, Domnul ne-a dat o responsabilitate sfântă. El, de asemenea, ne oferă ocazii nenumărate de slujire importantă. Puține experiențe se compară cu bucuria de a-i ajuta pe alții să învețe și să trăiască conform Evangheliei.

Această poruncă de a propovădui vi se aplică dumneavoastră, chiar dacă nu aveți în acest moment o chemare oficială de învățător. Aveți ocazii de a propovădui în calitate de membri

ai familiei dumneavoastră, în calitate de învățător de acasă sau învățătoare vizitatoare și chiar în calitate de coleg de serviciu, vecin sau prieten. Câteodată, propovăduiți prin cuvintele pe care le-ați pregătit să le rostiți. Uneori, puteți profita de momente scurte, neplanificate în care puteți împărtăși adevăruri ale Evangheliei. De cele mai multe ori, predați prin exemplu.

Propovăduind așa cum a propovăduit Salvatorul

În încercarea de a propovădui Evanghelia, luați-L ca exemplu pe Isus Hristos. Studiați relatări despre slujirea Sa pământească și căutați moduri de a propovădui la fel cum a propovăduit El. El a arătat dragoste sinceră, și grijă pentru cei cărora le-a slujit. El i-a întărit pe oameni, personal, propovăduind principiile Evangheliei într-un mod care i-ar ajuta pe ei în nevoile lor personale. El a trezit în unii dorința de a înțelege și trăi conform Evangheliei. Câteodată, El adresa întrebări care îi ajutau să pună în aplicare ceea ce au învățat. El a propovăduit adevărurile salvatoare ale Evangheliei, ajutându-i pe cei care ascultau să înțeleagă ce aveau nevoie să cunoască, să facă și să fie, pentru a primi darul vieții veșnice.

Când urmați exemplul Salvatorului, propovăduirea dumneavoastră îi va hrăni și îi va înălța pe alții, le va clădi credința și le va da încredere pentru a face față dificultăților vieții. Îi va încuraja să abandoneze păcatul și să se supună poruncilor. Îi va ajuta să vină la Hristos și să rămână în dragostea Sa.

Propovăduind prin Spirit

Domnul a spus: „Spiritul vă va fi dat vouă prin rugăciunea făcută cu credință; și dacă nu primiți Spiritul, nu veți propovădui” (D&L 42:14). Spiritul, sau Duhul Sfânt, este un membru al Dumnezeirii. Unul dintre scopurile Spiritului este de „a arăta adevărul... tuturor lucrurilor” (Moroni 10:4-5). Numai prin influența Spiritului este posibil ca propovăduirea Evangheliei să vă întărească și să vă ofere inspirație.

Privilegiul dumneavoastră de propovăduitor al Evangheliei este de a fi un instrument prin care Duhul Sfânt poate propovădui, mărturisi, alina și inspira. După cum ne-a învățat profetul Nefi: „Când un om vorbește prin puterea Duhului Sfânt, puterea Duhului Sfânt îi duce vorba în inimile copiilor oamenilor” (2 Nefi 33:1).

Dacă vă pregătiți spiritual, Duhul Sfânt vă va ajuta să știți ce să faceți și ce să spuneți în propovăduirea dumneavoastră. Vă puteți pregăti prin a vă ruga des, prin a studia scripturile, prin a trăi conform Evangheliei și prin a fi umil.

Metode de propovăduire

Propovăduirea dumneavoastră este mai eficientă când folosiți o varietate de metode potrivite. De exemplu, puteți împărtăși povestiri și exemple pentru a menține atenția oamenilor și a arăta cum se aplică principiile Evangheliei în viața de zi cu zi. Puteți folosi ilustrații și obiecte pentru a întări cunoașterea altora despre relatările din scripturi și principiile Evangheliei. Cu ajutorul muzicii, dumneavoastră și cei cărora le propovăduiți puteți invita influența Duhului Sfânt și exprima sentimente care pot fi greu de exprimat în alte moduri. Puteți adresa întrebări care încurajează o învățare și o discuție profundă și care duce la împărtășirea corectă a unor experiențe personale. Cu ajutorul unor activități, îi puteți ajuta pe cei care învață să-și canalizeze atenția.

Când luați în considerare propovăduirea printr-o anumită metodă, adresați-vă următoarele întrebări: Va invita această metodă influența Spiritului? Se ridică la înălțimea sfințeniei principiului pe care îl propovăduiesc? Îi va edifica și întări pe cei cărora le propovăduiesc?

Amintiți-vă că, în calitate de propovăduitor al Evangheliei, îl reprezentați pe Domnul. Asigurați-vă că tot ce faceți și spuneți este în acord cu voința Sa.

Pentru idei suplimentare despre propovăduirea Evangheliei, veți vrea, poate, să vă referiți la *Teaching, No Greater*

Call (36123); the *Teaching Guidebook* (34595) și „Gospel Teaching and Leadership”, secțiunea 16 a *Church Handbook of Instructions* volumul 2: *Priesthood and Auxiliary Leaders* (35903).

Referințe suplimentare: Mosia 18:19; Alma 1:26; 17:2–3; 31:5; D&L 11:21

Răstignirea (Vezi Ispășirea lui Isus Hristos, Crucea)

Război

Domnul a spus că în zilele din urmă vor fi „războaie și vești de războaie și întreg pământul va fi tulburat și oamenii își vor da inimile” (D&L 45:26).

În calitate de membri ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, noi suntem un popor al păcii. Noi Îl urmăm pe Salvator, care este Prințul Păcii. Privim înainte spre împărăția Sa milenară, când războaiele vor înceta și pacea va fi restaurată pe pământ (vezi Isaia 2:4). Totuși, noi recunoaștem că în aceasta lume, conducătorii guvernelor trimit uneori trupe militare la război pentru apărarea națiunilor și idealurilor lor.

Sfinții din zilele din urmă care se află în armată nu trebuie să simtă că se împart între țară și Dumnezeu lor. În Biserică, „noi credem că trebuie să ne supunem regilor, președinților, conducătorilor și magistraților și să ne supunem, să onorăm și să susținem legea” (Articolele de credință 1:12). Serviciul militar arată dedicare față de acest principiu.

Dacă sfinții din zilele din urmă sunt chemați să meargă la luptă, ei pot să ia exemplul căpitanului Moroni, un mare conducător militar din Cartea lui Mormon. Deși era un luptător puternic, el „nu se bucura de vărsare de sânge” (Alma 48:11). El a fost „neclintit în credința pentru Hristos” și singurul lui motiv pentru luptă a fost „să apere poporul său, drepturile sale și țara sa și religia sa” (Alma 48:13). Dacă sfinții din zilele din urmă trebuie să meargă la război, ei trebuie să meargă în spiritul adevărului și dreptății, având dorința de a face bine. Ei trebuie să plece cu dragoste în inimile lor

pentru toți copiii lui Dumnezeu, incluzând pe cei din partea adversă. Și atunci, dacă li se cere să verse sângele cuiva, acțiunile lor nu vor fi considerate păcat.

Vezi, de asemenea, Guvernul Civil și Legea, Pacea

Rânduieii

În Biserică, o rânduială este un act sfânt, oficial, efectuat prin autoritatea preoției. Unele rânduieii sunt esențiale pentru exaltarea noastră. Aceste rânduieii se numesc rânduieii pentru salvare. Aici se numără botezul, confirmarea, rânduirea la Preoția lui Melhisedec (pentru bărbați), înzestrarea în templu și pecetluirea căsătoriei. Cu fiecare dintre aceste rânduieii, noi intrăm într-un legământ solemn cu Domnul.

Alte rânduieii, cum sunt punerea numelor și binecuvântarea copiilor, consacrarea uleiului și slujirea celor bolnavi și suferinzi, sunt, de asemenea, efectuate prin autoritatea preoției. Deși nu sunt esențiale pentru salvarea noastră, ele sunt importante pentru confortul, îndrumarea și încurajarea noastră.

Rânduieile și legămintele ne ajută să ne amintim cine suntem. Ele ne amintesc de datoria noastră față de Domnul. Domnul le-a prevăzut pentru a ne ajuta să venim la El și să primim viața eternă. Atunci când Îl onorăm, El ne întărește.

Puteți avea multe ocazii de a participa la rânduieii ale preoției. De câte ori aveți o astfel de ocazie, faceți tot ce puteți pentru a vă pregăti, indiferent că dumneavoastră efectuați sau sunteți beneficiarul binecuvântării. Vă puteți pregăti, rugându-vă, postind, sfătuindu-vă cu conducătorii preoției și studiind scripturile și cuvintele profeților din zilele din urmă. Dacă sunteți deținător al preoției, trebuie să fiți pregătit spiritual întotdeauna pentru a efectua o rânduială. Trăiți curat, demn și străduiți-vă să primiți constant tovarășia Duhului Sfânt.

Referințe suplimentare: D&L 84:19–21; Articolele de credință 1:3–5

Vezi, de asemenea, Legământul, Evanghelia, Preoția

Recunoștința

Domnul a promis: „Acela care primește toate lucrurile cu recunoștință va fi slăvit” (D&L 78:19). Recunoștința este o atitudine înălțătoare, care duce la exaltare. Puteți spune, probabil, din proprie experiență că sunteți mai fericiți când aveți recunoștință în inimă. Când sunteți recunoscător, nu puteți avea amărăciune, resentimente în suflet și nici nu puteți fi josnic.

Fiți recunoscători pentru binecuvântările minunate pe care le aveți. Fiți recunoscători pentru ocaziile mărețe care vi se oferă. Fiți recunoscători pentru părinții dumneavoastră. Arătați-le recunoștința dumneavoastră. Mulțumiți prietenilor și învățătorilor dumneavoastră. Exprimați-vă recunoștința tuturor aceluia care vă fac o favoare sau vă ajută în vreun fel.

Mulțumiți-I Tatălui dumneavoastră Ceresc pentru bunătatea pe care vi-o arată. Vă puteți exprima recunoștința față de Dumnezeu recunoscând mâna Sa în toate lucrurile, mulțumindu-I pentru tot ceea ce vă dă, ținând poruncile Sale și slujind altora. Mulțumiți-I pentru Fiul Său Iubit, Isus Hristos. Exprimați-vă mulțumirile pentru mărețul exemplu al Salvatorului, pentru învățăturile Sale, pentru mâna pe care o întinde pentru a înălța și ajuta, pentru ispășirea Sa infinită.

Mulțumiți-I Domnului pentru Biserica Sa restaurată. Mulțumiți-I pentru toate câte vi le oferă. Mulțumiți-I pentru prieteni și pentru familie. Lăsați spiritul recunoștinței să vă îndrume și să vă binecuvânteze zilele și nopțile. Străduiți-vă să fiți recunoscători. Veți constata că aceasta dă rezultate minunate.

Referințe suplimentare: Psalmii 100:3–4; Luca 17:11–19; Mosia 2:19–22; Alma 34:38; D&L 59

Vezi, de asemenea, Botezul, Moartea fizică, Moartea spirituală, Viața veșnică, Credința, Căderea, Iertarea, Dumnezeu Tată, Evanghelia, Dreptatea, Împărățiile de slavă, Mila, Rânduielile, Planul salvării, Pocăința, Învierea, Salvarea.

Vezi, de asemenea, Libertatea de a alege, Lumina lui Hristos, Supunerea, Ispita

Restaurarea Evangheliei

Când Isus Hristos a fost pe pământ, a înființat Biserica Sa printre discipolii Săi. După răstignirea Sa și moartea apostolilor Săi, deplinătatea Evangheliei a fost luată de pe pământ din cauza răspândirii apostaziei (vezi „Apostazie”, paginile 13–14). Mulți bărbați și femei au căutat deplinătatea adevărului Evangheliei timp de secole în timpul Marei Apostazii, dar nu au reușit să o găsească. Deși mulți au predicat cu sinceritate despre Salvator și învățăturile Sale, nici unul nu a avut deplinătatea adevărului sau autoritatea preoției de la Dumnezeu.

Marea Apostazie a fost o perioadă de întuneric spiritual, dar noi trăim acum într-o perioadă în care putem să ne împărtășim din „lumina Evangheliei slavei lui Hristos” (2 Corinteni 4:4; vezi, de asemenea, D&L 45:28). Deplinătatea Evangheliei a fost restaurată și adevărata Biserică a lui Isus Hristos este din nou pe pământ. Nici o altă organizație nu se poate compara cu aceasta. Nu este rezultatul unei reforme, a unor bărbați și femei bine intenționați care fac tot ce le stă în puteri pentru a produce o schimbare. Este restaurarea Bisericii înființate de Isus Hristos. Aceasta este lucrarea Tatălui Ceresc și a Fiului Său Preaiubit.

În calitate de membru al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, puteți să primiți binecuvântările care au lipsit de pe pământ timp de aproape 2000 de ani. Prin rânduieșile botezului și confirmării, dumneavoastră puteți primi iertarea păcatelor dumneavoastră și puteți să vă bucurați de tovărășia constantă a Duhului Sfânt. Puteți să trăiți conform Evangheliei în deplinătatea și simplitatea ei. Puteți să obțineți o cunoaștere a naturii Dumnezeirii, ispășirii lui Isus Hristos, a scopului vieții pe pământ și a realității vieții de după moarte. Aveți privilegiul de a fi călăuziți de profeți în viață, care propovăduiesc voia lui Dumnezeu în zilele noastre. Rânduieșile din templu fac posibil ca dumneavoastră să primiți îndrumare și pace, să vă pregătiți pentru

viața veșnică, să fiți pecetluiți cu familia dumneavoastră pentru eternitate și să se efectueze rânduielile salvatoare pentru strămoșii dumneavoastră decedați.

Evenimente ale Restaurării

Următoarele puncte fac un rezumat al câtorva dintre cele mai importante evenimente ale restaurării Evangheliei și ale stabilirii Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, despre care Domnul a declarat că este „singura Biserică adevărată și vie de pe toată fața pământului“ (D&L 1:30).

Începutul primăverii, 1820. Căutând adevărata Biserică a lui Isus Hristos, Joseph Smith, în vârstă de 14 ani, s-a rugat într-o dumbravă, în apropiere de casa sa din Palmyra, New York. Ca răspuns la rugăciunea sa umilă, Tatăl Ceresc și Isus Hristos i-au apărut și i-au spus că nu trebuie să se alăture nici uneia dintre bisericile existente pe pământ în acea perioadă. (Vezi Joseph Smith – Istorie 1:11–19). În Biserică, noi numim această experiență, Prima Viziune a lui Joseph Smith.

21–22 septembrie 1823. Lui Joseph Smith i s-a arătat un înger pe nume Moroni. Moroni a profețit despre evenimentele viitoare și i-a spus lui Joseph despre Cartea lui Mormon, scrisă pe plăcile de aur. Îngerul i-a permis lui Joseph să vadă plăcile de aur, care erau îngropate în apropierea dealului Cumora. (Vezi Joseph Smith – Istorie 1:27–53).

22 septembrie 1827. Joseph a primit plăcile de aur de la Moroni pe dealul Cumora, după ce a fost vizitat de Moroni pe 22 septembrie al fiecăruia dintre ultimii patru ani. (Vezi Joseph Smith – Istorie 1:53, 59).

15 mai 1829. După ce au citit despre botezul pentru iertarea păcatelor în timp ce lucrau la traducerea plăcilor de

aur, Joseph Smith și scribul său, Oliver Cowdery s-au dus într-o zonă retrasă pentru a-L întreba cu Domnul despre acest lucru. Acolo, pe malul râului Susquehanna, lângă Harmony, Pennsylvania, ei au primit răspunsul la rugăciunea lor. Ioan Botezătorul, o, ființă înviată, a venit la ei ca „un mesager din cer... într-un nor de lumină”. El le-a conferit Preoția aaronică. Atunci, supunându-se instrucțiunilor sale, Joseph și Oliver s-au botezat unul pe celălalt și s-au rânduit unul pe celălalt în Preoția aaronică. (Vezi Joseph Smith – Istorie 1:68–72; vezi, de asemenea, D&L 13).

Mai 1829. Apostolii Petru, Iacov și Ioan din vechime, le-au conferit lui Joseph Smith și lui Oliver Cowdery, Preoția lui Melhisedec. (Vezi D&L 128:20).

Iunie 1829. Îndrumat de „darul și puterea lui Dumnezeu” (D&L 135:3), profetul Joseph Smith a terminat traducerea Cărții lui Mormon.

26 martie 1830. Au apărut primele exemplare tipărite din Cartea lui Mormon în Palmyra, New York.

6 aprilie 1830. Biserica a fost organizată în Fayette Township, New York, având la început, șase membri.

27 martie 1836. A fost dedicat, templul din Kirtland, primul templu construit în această dispensație. Profetul Joseph Smith a oferit rugăciunea de dedicare, care i-a fost dată prin revelație. (Vezi D&L 109).

La 3 aprilie 1836, Salvatorul a venit la Joseph Smith și Oliver Cowdery în templul Kirtland. Moise, Elias și Ilie au apărut, de asemenea, și le-au dat lui Joseph și lui Oliver cheile preoției. Ilie a adus cheile pecetluirii, care fac posibil ca familiile să fie pecetluite împreună pentru totdeauna. (Vezi D&L 110).

Destinul Bisericii

Profetul Daniel din Vechiul Testament a profetizat că Dumnezeu va „ridica o împărăție” care „nu va fi nimicită niciodată” și „va dăinui veșnic” (Daniel 2:44). Când a făcut această profecie, el a vorbit despre Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, împărăția lui Dumnezeu pe pământ astăzi. Din ziua în care Biserica a fost organizată cu șase membri, ea a crescut și a înflorit și va continua să progreseze până când va „umple tot pământul” (Daniel 2:35; vezi, de asemenea, D&L 65:2). Sute de mii de oameni sunt botezați în fiecare an. Cartea lui Mormon este tradusă în multe limbi. Se construiesc temple în toată lumea. Având pe Isus Hristos în capul Bisericii, profeții în viață vor îndruma progresul Bisericii până când pământul va fi pregătit pentru A Doua Venire a Salvatorului.

Profetul Joseph Smith a vorbit despre binecuvântările restaurării: „Ori, ce auzim în Evanghelia pe care am primit-o? Un glas de bucurie! Un glas de îndurare venit din cer; și un glas de adevăr ieșind din pământ; vești bune pentru cei morți; un glas de bucurie pentru cei vii și cei morți; vești bune de mare bucurie” (D&L 128:19).

Referințe suplimentare: Isaia 2:1–3; 29:13–14; Faptele apostolilor 3:19–21; Apocalipsa 14:6–7; 2 Nefi 3:3–15; D&L 128:19–21; 133:36–39, 57–58; Joseph Smith – Istorie

Vezi, de asemenea, Apostazia, Joseph Smith, Revelația, A Doua Venire a lui Isus Hristos

Revelația

Revelația este o comunicare de la Dumnezeu către copiii Săi. Această îndrumare vine prin diferite canale, în conformitate cu nevoile și circumstanțele indivizilor, familiilor și Bisericii ca un întreg.

Când Domnul revelează voia Sa Bisericii, El vorbește prin profetul Său. Scripturile conțin un număr mare de astfel de revelații – cuvântul Domnului prin profeții din vechime și din

zilele din urmă. Astăzi, Domnul continuă să îndrume Biserica prin a revela voia Sa slujitorilor Săi aleși.

Profeții nu sunt singurii oameni care pot să primească revelație. În conformitate cu credincioșia dumneavoastră, puteți să primiți revelație pentru a vă ajuta în nevoile dumneavoastră specifice, responsabilitățile și întrebările pe care le aveți și pentru a vă ajuta să vă întăriți mărturia dumneavoastră.

Pregătirea pentru primirea revelației prin Duhul Sfânt

Scripturile ne spun despre diferite tipuri de revelații, așa cum sunt viziuni, visuri și vizitarea prin îngeri. Prin astfel de canale, Domnul a restaurat Evanghelia Sa în zilele din urmă și a revelat adevărurile privitoare la doctrine precum existența premuritoare, învierea morților și cele trei împărății ale slavei. Totuși, cele mai multe revelații date conducătorilor și membrilor Bisericii vin prin șoaptele Duhului Sfânt.

Îndemnul spirituale calme pot să pară la fel de spectaculoase ca și viziunile sau aparițiile îngerilor, dar sunt mult mai puternice, de durată și schimbătoare de viață. Mărturia Duhului Sfânt face o impresie asupra sufletului care este mult mai semnificativă decât orice altceva ce puteți vedea sau auzi. Prin astfel de revelații, dumneavoastră puteți să primiți puteri durabile pentru a sta credincioși Evangheliei și să-i ajutați pe alții să facă la fel.

Următorul sfat vă poate ajuta să vă pregătiți să primiți îndemnări de la Duhul Sfânt:

Rugați-vă pentru îndrumare. Domnul a spus: „Cereți, și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți, și vi se va deschide. Căci ori și cine cere, capătă; cine caută, găsește; și celui ce bate i se deschide” (Matei 7:7-8). Pentru a găsi și a primi, dumneavoastră trebuie să căutați și să cereți. Dacă dumneavoastră nu veți bate – rugându-vă la Tatăl dumneavoastră Ceresc pentru îndrumare – ușa revelației nu vă va fi deschisă. Dar dacă ape-lați la Tatăl dumneavoastră în rugăciune umilă, în cele din urmă puteți „ primi revelație după revelație, cunoaștere după

cunoaștere, pentru ca tu să poți cunoaște lucrurile tainice și pașnice – acelea care aduc bucurie, acelea care aduc viață veșnică” (D&L 42:61).

Fiți smerit. Smerenia este respect și dragoste profundă. Când sunteți smerit și pașnic, invitați să apară revelația. Chiar dacă totul în jurul dumneavoastră este în agitație, dumneavoastră puteți să aveți o atitudine smerită și să fiți pregătit să primiți îndrumări de la Domnul.

Fiți umil. Umilința este strâns legată de smerenie. Când sunteți umil, recunoașteți dependența dumneavoastră față de Domnul. Profetul Mormon ne-a învățat: „Datorită umilinței și a smereniei inimii vine vizitarea de către Duhul Sfânt, care Mângâietor umple cu nădejde și cu iubire perfectă” (Moroni 8:26).

Țineți poruncile. Când țineți poruncile, sunteți pregătit să primiți, să recunoașteți și să urmați îndemnul Duhului Sfânt. Domnul a promis: „Acelor care țin poruncile Mele le voi da tainele împărăției Mele și acestea vor fi în el un izvor de apă vie, țâșnind în viața nepieritoare” (D&L 63:23).

Luați din împărtășanie cu demnitate. Rugăciunile de la împărtășanie ne învață cum să primim compania constantă a Duhului Sfânt. Când luați din împărtășanie, Îi mărturișiți lui Dumnezeu că doriți să luați asupra dumneavoastră numele Fiului Său și că vă veți aminti întodeauna de El și veți ține poruncile Lui. Tatăl Ceresc a promis că atunci când țineți aceste legăminte, veți avea mereu Spiritul cu dumneavoastră. (Vezi D&L 20:77, 79).

Studiați scripturile în fiecare zi. Pe măsură ce studiați scripturile cu sârguință, veți învăța din exemplele bărbaților și femeilor ale căror vieți au fost binecuvântate atunci când au urmat voința revelată a Domnului. De asemenea, deveniți mai receptivi față de Duhul Sfânt în viața personală. Pe măsură ce veți citi și veți medita, ați putea să primiți revelație despre modul în care vi se aplică un anumit pasaj din scriptură sau despre orice altceva dorește Domnul să vă comunice dumneavoastră. Pentru că citirea scripturilor vă poate ajuta să

primiți revelație personală, trebuie să studiați scripturile în fiecare zi.

Faceți-vă timp pentru a medita. Când vă faceți timp pentru a medita la adevărurile Evangheliei, vă deschideți mintea și inima influenței călăuzitoare a Duhului Sfânt (vezi 1 Nefi 11:1; D&L 76:19; 138:1–11). Meditația vă ia gândurile de la lucrurile neînsemnate ale lumii și vă aduce mai aproape de Spirit.

Când căutați o anumită îndrumare, studiați aceasta problemă în mintea dumneavoastră. Uneori, comunicarea Domnului va veni numai după ce ați studiat o anumită problemă în mintea dumneavoastră. Domnul i-a explicat acest proces lui Oliver Cowdery, care a slujit în calitate de scrib al lui Joseph Smith pentru o mare parte a traducerii Cărții lui Mormon. Prin Profetul Joseph Smith, Domnul a vorbit cu Oliver Cowdery, a explicat de ce Oliver nu a putut să traducă Cartea lui Mormon chiar dacă lui i s-a dat darul de a traduce: „Iată, tu nu ai înțeles; ai crezut că Eu îți voi da ție aceasta, deși tu nu te-ai gândit decât să ceri. Dar iată, Eu îți spun ție, tu trebuie să studiezi aceasta profund în mintea ta; apoi trebuie să Mă întrebi dacă este drept și, dacă este drept, voi face ca inima ta să ardă în tine; astfel vei simți că este drept.” (D&L 9:7–8).

Căutați cu răbdare voința lui Dumnezeu. Dumnezeu se dezvăluie pe El însuși „la timpul ales de El și în felul Lui și potrivit voinței Sale” (vezi D&L 88:63–68). Probabil, revelația va veni la dumneavoastră „rând după rând, precept după precept, aici puțin și acolo puțin” (2 Nefi 28:30; vezi de asemenea, Isaia 28:10; D&L 98:12). Nu încercați să forțați lucrurile spirituale. Revelațiile nu vin în acest fel. Fiți răbdător și încredeți-vă în timpul ales de Domnul.

Recunoașterea îndrumărilor de la Duhul Sfânt

În mijlocul multelor zgomote și a mesagerilor din lumea de astăzi, dumneavoastră trebuie să învățați să recunoașteți șaptele Duhului Sfânt. Urmează câteva dintre principalele moduri prin care Duhul Sfânt comunică cu noi:

El vorbește minții și inimii cu o voce calmă și blândă. Domnul ne-a învățat: „Eu îți voi spune ție, în inima și în mintea ta, prin Duhul Sfânt, care va veni asupra ta și care va trăi în inima ta. Acum iată, acesta este spiritul revelației” (D&L 8:2–3). Uneori Duhul Sfânt vă va ajuta să înțelegeți un adevăr al Evangheliei sau vă va oferi o îndrumare care „preocupă gândurile [dumneavoastră] și [vă] afectează cel mai mult sentimentele” (D&L 128:1). Deși astfel de revelații pot avea un efect puternic asupra dumneavoastră, acestea vin aproape mereu discret ca un „susur blând și subtil” (vezi 1 Împărați 19:9–12; Helaman 5:30; D&L 85:6).

El ne îndeamnă prin sentimentele noastre. Deși, noi descriem deseori comunicarea venită prin Spirit ca fiind un glas, acel glas este ceva ce mai mult simțim decât auzim. Și când vorbim de „ascultarea” șoptelor Duhului Sfânt, deseori descriem îndemnurile spirituale spunând; „Am simțit că....”. Sfatul Domnului către Oliver Cowdery din secțiunea 9 din Doctrină și legăminte, despre care se vorbește în pagina 143, ne învață acest principiu. Totuși, acest sfat este înțeles greșit câteodată. După ce au citit acest pasaj, unii membri ai Bisericii au fost tulburați, temându-se că ei nu au primit niciodată îndemnuri de la Duhul Sfânt pentru că nu au simțit un foc arzând în inimile lor. Luați aminte la ultimele cuvinte ale Domnului din Doctrină și legăminte 9:8: „Astfel vei simți că este drept.” Focul descris în acest pasaj de scriptură este un sentiment de alinare și liniște, nu neapărat o senzație de căldură. Pe măsură ce veți continua să căutați și să urmați dorința Domnului în viața dumneavoastră, veți putea să recunoașteți modul în care Duhul Sfânt vă influențează personal.

El aduce pacea. Duhul Sfânt este deseori numit Mângâietorul (vezi Ioan 14:26; D&L 39:6). Când vă revelează voia Domnului, El va „transmite pace în sufletul tău” (D&L 6:23). Pacea pe care ne-o dă El nu poate fi imitată de influența lumească sau de învățăturile false. Este pacea pe care a promis-o când i-a asigurat pe discipolii Săi că va trimite Mângâietorul: „Vă las pacea,

vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte” (Ioan 14:26–27).

Referințe suplimentare: Amos 3:7; Matei 16:13–18; 1 Corinteni 2:9–14; 12:3; Apocalipsa 19:10; Alma 5:43–48; 17:2–3; D&L 76:5–10; 121:26–33; Articolele de credință 1:7, 9

Vezi, de asemenea, Credință, Duhul Sfânt, Rugăciune, Venerație, Scripturi, Daruri spirituale

Revelația personală (*Vezi Revelația*)

Rugăciunea

Sunteți un copil al lui Dumnezeu. Tatăl dumneavoastră Ceresc vă iubește și știe nevoile dumneavoastră și El vrea ca dumneavoastră să comunicați cu El prin rugăciune. Rugați-vă Lui și nimănui altuia. Domnul Isus Hristos ne-a poruncit, „Voi trebui întotdeauna să vă rugați la Tatăl în numele Meu” (3 Nefi 18:19).

Dacă vă veți face o obișnuință din apropierea de Dumnezeu în rugăciune, veți ajunge să-L cunoașteți și să vă apropiați mai mult de El. Dorințele dumneavoastră vor deveni mai asemănătoare cu ale Lui. Veți fi capabil să vă asigurați de binecuvântări pentru dumneavoastră, cât și pentru alții pe care El este gata să vi le dea dacă dumneavoastră le veți cere cu credință.

Principiile rugăciunii

Tatăl dumneavoastră Ceresc este mereu gata să vă asculte și să vă răspundă la rugăciunile dumneavoastră. Puterea rugăciunii depinde de dumneavoastră. Dacă vă veți strădui să faceți din rugăciune o parte a vieții dumneavoastră, țineți minte următorul sfat:

Faceți ca rugăciunile dumneavoastră să aibă sens. Profetul Mormon ne-a avertizat că dacă cineva „se va ruga fără intenție adevărată în inimă ... el nu va profita de nimic, căci Dumnezeu nu primește un asemenea lucru” (Moroni 7:9). Pentru ca

rugăciunile dumneavoastră să aibă sens, dumneavoastră trebuie să vă rugați cu sinceritate și „cu toată puterea inimii” (Moroni 7:48). Fiți atenți și evitați „aceleași vorbe” (Matei 6:7). Gândiți-vă cu seriozitate la atitudinea dumneavoastră și la cuvintele pe care le veți folosi.

Folosiți un limbaj care arată iubire, respect, venerație și apropiere. Aplicarea acestor principii va varia în acord cu limbajul folosit de dumneavoastră. . Indiferent de limbaj, principiul rămâne același: când vă rugați, trebuie să folosiți cuvintele care în mod potrivit pot să transmită o relație de dragoste și de venerație față de Dumnezeu. Veți avea probabil unele dificultăți în învățarea limbajului de rugăciune, dar treptat veți deveni mai obișnuit cu acesta în timp ce vă rugați și citiți scripturile.

Mulțumiți-i mereu Tatălui dumneavoastră Ceresc. Trebuie „să trăiți în recunoștință zilnic, pentru numeroasele îndurări și binecuvântări pe care El vi le-a dat vouă” (Alma 34:38). Dacă vă veți opri o clipă doar pentru a vă aminti de binecuvântările dumneavoastră, veți recunoaște cât de mult Tatăl Ceresc a făcut pentru dumneavoastră. Adresați-I mulțumiri.

Căutați îndrumarea și puterea Tatălui Ceresc în tot ce faceți. Alma l-a sfătuit pe fiul său Helaman: „Imploră-L pe Dumnezeu pentru tot sprijinul; da, ca toate faptele tale să fie în Domnul; și oriunde te duci, fă ca acestea să fie în Domnul; da, fă ca toate gândurile tale să fie îndreptate către Domnul; da, ca toate simțirile inimii tale să fie puse în Domnul, în vecii vecilor. Sfătuiește-te cu Domnul în toate faptele tale, iar El te va îndrepta pe tine către bine; da, atunci când te culci noaptea, culcă-te în Domnul pentru ca El să poată să vegheze asupra ta în somnul tău; iar atunci când te scoli dimineața, lasă-ți inima să fie plină de mulțumiri către Dumnezeu; și dacă tu faci aceste lucruri, atunci vei fi înălțat în ultima zi” (Alma 37:36–37; vezi, de asemenea, Alma 34:17–26).

Amintiți-vă de nevoile altora când vă rugați. Oferiți rugăciuni „pentru binele vostru și, de asemenea, pentru binele acelor care sunt în jurul vostru” (Alma 34:27). Rugați-L pe

Tatăl dumneavoastră Ceresc să-i binecuvânteze și să-i aline pe cei ce sunt în nevoie. Rugați-L să-l inspire și să-l întărească pe președintele Bisericii, alte Autorități Generale și pe conducătorii dumneavoastră locali. Rugați-vă pentru bunăstarea membrilor familiei și a prietenilor. Rugați-vă pentru conducătorii guvernelor. Rugați-L pe Domnul să-i inspire și să-i protejeze pe misionari și pe oamenii cărora le predică.

Căutați îndrumarea Duhului Sfânt în așa fel încât dumneavoastră să știți ce trebuie să includeți în rugăciunile dumneavoastră. Duhul Sfânt poate să vă învețe să vă rugați și să vă îndrume în lucrurile pe care le spuneți (vezi Romani 8:26; 2 Nefi 32:8). El vă poate ajuta să vă rugați „potrivit voinței lui Dumnezeu” (D&L 46:30).

Când faceți o cerere prin rugăciunea dumneavoastră, faceți tot ce puteți pentru ca aceasta să fie acordată. Tatăl Ceresc așteaptă de la dumneavoastră să faceți mai mult decât doar să-I cereți binecuvântări. Când aveți de luat o decizie importantă, El deseori vă va cere ca „să studiezi aceasta profund în mintea ta” înainte ca El să vă dea un răspuns (vezi D&L 9:7–8). Rugăciunile dumneavoastră pentru îndrumare vor fi atât de eficiente cât este și efortul dumneavoastră de a fi receptivi la șoapta Duhului Sfânt. Rugăciunile dumneavoastră pentru bunăstarea dumneavoastră și bunăstarea altora vor fi în zadar dacă „îi alungați pe cei în nevoie și pe cei goi și dacă nu-i vizitați pe cei bolnavi și pe cei în suferință și dacă nu împărțiți din bunurile voastre, dacă aveți, acelor care sunt în nevoie” (Alma 34:28).

Dacă aveți o însărcinare grea înaintea dumneavoastră, Tatăl Ceresc este mulțumit când vă așezați în genunchi și-I cereți ajutor, iar după aceea vă ridicați în picioare și treceți la treabă. El vă va ajuta în toate preocupările dumneavoastră care sunt drepte, dar rareori va face ceva ce puteți să faceți singur.

Rugăciunea personală

În predica Sa de pe munte, Isus Hristos ne-a sfătuit: „Intră în odăița ta, încuie-ți ușa și roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răspândi”

(Matei 6:6). Rugăciunea personală, privată, este o parte esențială a dezvoltării dumneavoastră spirituale.

Cel puțin, în fiecare dimineață și seară, găsiți un loc unde să nu vă distragă nimic atenția. Îngenuncheați cu umilință și comunicați cu Tatăl dumneavoastră Ceresc. Deși uneori veți simți dorința de a vă ruga în sinea dumneavoastră, faceți un efort din când în când și rugați-vă cu voce tare (vezi D&L 19:28; 20:51).

Amintiți-vă că rugăciunea este o comunicare între două părți. Când terminați rugăciunea, mai stați puțin și ascultați. Uneori, Tatăl Ceresc vă va sfătui, îndruma sau alina când încă sunteți în genunchi.

Nu cedați niciodată ideii că nu sunteți demni de a vă ruga. Această idee vine de la Satana, care vrea să vă convingă că nu trebuie să vă rugați (vezi 2 Nefi 32:8). Dacă nu aveți dispoziția necesară pentru a vă ruga, rugați-vă până când o veți avea.

Salvatorul a poruncit: „Roagă-te tot timpul, ca să poți ieși învingător; da, ca să-l poți învinge pe Satana și să poți să scapi din mâinile slujitorilor Satanei, care îi susțin lucrarea lui” (D&L 10:5). Deși nu puteți sta în continuu în genunchi, oferind o rugăciune personală, privată, vă puteți lăsa inimile „să fie pline, îndreptate în rugăciune către [Dumnezeu], fără întrerupere” (Alma 34:27; vezi, de asemenea, 3 Nefi 20:1). Pe parcursul fiecărei zile, puteți menține un sentiment constant de dragoste pentru Tatăl dumneavoastră Ceresc și pentru Fiul Său iubit. Vă puteți exprima recunoștința față de Tatăl Ceresc în tăcere și-L puteți ruga să vă întărească în responsabilitățile dumneavoastră. În timpul ispitelor sau a pericolului fizic, puteți cere în tăcere ajutorul Său.

Rugăciunea în familie

Pe lângă porunca de a ne ruga în particular, Salvatorul ne-a îndemnat să ne rugăm împreună cu familiile noastre. El a spus: „Rugați-vă în familiile voastre la Tatăl, întotdeauna în

numele Meu, pentru ca nevestele și copiii voștri să poată fi binecuvântați” (3 Nefi 18:21).

Dacă sunteți căsătorit, faceți ca rugăciunea în familie să fie o parte importantă din viața familiei dumneavoastră. În fiecare dimineață și în fiecare seară, îngenuncheați împreună cu umilință. Dați deseori ocazia fiecărui membru de a spune rugăciunea. Uniți-vă în recunoștință pentru binecuvântările pe care vi le-a dat Tatăl Ceresc. Uniți-vă în credință pentru a cere binecuvântările de care aveți nevoie și pentru a vă ruga în beneficiul altora.

Prin rugăciuni dese cu familia, dumneavoastră și membrii familiei dumneavoastră vă veți apropia mai mult de Dumnezeu și unii față de alții. Copiii dumneavoastră vor învăța să comunice cu Tatăl lor din Cer. Veți fi mai bine pregătiți pentru a-i sluji pe alții și pentru a face față ispitelor. Căminul dumneavoastră va fi un loc de tărie spirituală, un adăpost împotriva influențelor negative ale lumii.

Rugăciunea în public

Uneori, veți fi rugat să oferiți o rugăciune în public, poate într-o întrunire a Bisericii, sau o clasă. Când primiți această ocazie, amintiți-vă că dumneavoastră comunicați cu Tatăl Ceresc, nu țineți o cuvântare publică. Nu fiți preocupați de ceea ce pot să gândească ceilalți despre ce spuneți. Mai degrabă, oferiți o rugăciune simplă, pornită din inimă.

Primirea răspunsurilor la rugăciuni

Salvatorul ne-a învățat: „Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide. Căci ori și cine cere, capătă; cine caută, găsește; și celui ce bate, i se va deschide” (Matei 7:7-8). Nefiților, El le-a spus: „Și orice veți cere voi de la Tatăl în numele Meu, care este drept, crezând că voi veți primi, iată, lucrul acesta vă va fi dat vouă” (3 Nefi 18:20).

Tatăl Ceresc aude rugăciunile dumneavoastră. Poate nu răspunde întotdeauna așa cum vă doriți dumneavoastră, dar

El vă răspunde – la momentul hotărât de El, conform dorinței Sale. Pentru că El știe ce este mai bine pentru dumneavoastră, se poate ca uneori, să răspundă *nu*, chiar dacă rugămințile noastre sunt sincere.

Răspunsurile la rugăciuni pot veni în multe feluri. De multe ori, ele vin prin glasul blând și liniștit al Duhului Sfânt (vezi „Revelația,” paginile 140–144). Ele pot veni prin situații în viață sau prin acte de bunătate din partea celor din jurul dumneavoastră. Pe măsură ce continuați să vă apropiați de Tatăl Ceresc prin rugăciune, veți recunoaște mai ușor răspunsurile Sale pline de milă și înțelepciune la rugămințile dumneavoastră. Veți afla că El vă este „adăpostul și sprijinul, un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi” (Psalmi 46:1).

Referințe suplimentare: Matei 6:5–15; Iacov 1:5–6; Enos 1:1–17; Mosia 4:11–12; 3 Nefi 13:6–7; 14:7–8; D&L 19:38; 88:63–65; Josph Smith – Istorie 1:9–19

Vezi, de asemenea, Credința, Postul și Darurile de Post, Venerarea

Rugăciunea în familie (Vezi Rugăciunea)

Sabat

Sabatul este ziua Domnului și este rezervată în fiecare săptămână pentru odihnă și preaslăvire. În timpurile Vechiului Testament, poporul de legământ al lui Dumnezeu a sărbătorit Sabatul în ziua a șaptea a săptămânii pentru că Dumnezeu s-a odihnit în ziua a șaptea după ce a creat pământul. Domnul a subliniat importanța ținerii sabatului în cele Zece Porunci:

„Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești.

Să lucrezi șase zile, și să-ți faci lucrul tău.

Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta.

Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o“ (Exodul 20:8–11).

După Învierea lui Isus Hristos, care a avut loc în prima zi a săptămânii, discipolii Domnului au început să țină sabatul în prima zi a săptămânii, duminica (vezi Faptele apostolilor 20:7).

În zilele din urmă, Domnul ne-a poruncit să continuăm în ținerea Sabatului. El a promis că dacă ne vom supune acestei porunci, vom primi „plenitudinea pământului“ (vezi D&L 59:16–20).

Pentru că Sabatul este o zi sfântă, ea trebuie să fie rezervată pentru activitățile demne și sfinte. Abținerea de la lucru și odihna nu sunt de ajuns. De fapt, dacă noi pur și simplu ne mulțumim a nu face nimic în ziua de Sabat, noi vom eșua să ținem ziua sfântă. Într-o revelație dată lui Joseph Smith în 1831, Domnul a poruncit: „Și pentru ca să poți să te păstrezi mai neîntinat de lume, du-te la casa de rugăciune și oferă sacramentele tale în ziua Mea sfântă; pentru că, adevărat, aceasta este ziua care a fost stabilită pentru voi pentru a vă odihni de munca voastră și pentru a exprima devoțiunea voastră Celui Prea Înalt“ (D&L 59:9–10). Potrivit cu această revelație, noi participăm la adunările împărtășaniei în fiecare săptămână. Alte activități din ziua de sabat pot include rugăciune, meditație, studierea scripturilor și a învățăturilor profetilor din zilele din urmă, adresarea de scrisori membrilor familiei și prietenilor, citirea materialelor potrivite, vizitarea celor bolnavi și a celor în suferință, participarea la alte adunări ale Bisericii.

Referințe suplimentare: Exodul 31:16–17; Mosia 18:23; D&L 59:11–14; 68:29

Vezi, de asemenea, Venerație, Împărtășanie, Preaslăvire

Sacrificiu

A sacrifica înseamnă a renunța la ceva ce este valoros pentru ceva ce are o valoare și mai mare. În calitate de sfinți

ai zilelor din urmă, noi avem ocazia de a sacrifica lucrurile lumești pentru Domnul și împărăția Sa. Membrii Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă trebuie să fie dornici să facă orice sacrificiu pe care-l cere Domnul. Dacă nu ni s-ar cere să facem sacrificii, nu am putea niciodată să dezvoltăm credința necesară pentru salvarea veșnică.

Ispășirea lui Isus Hristos este sacrificiul cel mai mare și veșnic și este esența Evangheliei (vezi Alma 34:8–16). Înainte ca Salvatorul să înfăptuiască sacrificiul, poporul Său de legământ sacrifica animale ca simbol al sacrificiului Său. Această practică i-a ajutat să privească înainte spre ispășire (vezi Moise 5:4–8). Porunca de a sacrifica animale ca jertfă, a luat sfârșit la moartea lui Isus Hristos. Astăzi, în Biserică, noi luăm din împărțășanie în amintirea sacrificiului ispășitor al Salvatorului.

Pe lângă amintirea sacrificiului ispășitor al lui Isus Hristos, trebuie să oferim și noi un sacrificiu: o inimă frântă și un spirit smerit. Salvatorul a spus: „Și voi nu trebuie să mai oferiți pentru Mine vărsare de sânge; da, jertfele și darurile voastre arse trebuie să înceteze... Și voi va trebui să-Mi oferiți Mie ca jertfă o inimă frântă și un spirit smerit. Și oricine va veni către Mine cu inima frântă și cu spiritul smerit, pe acela îl voi boteza Eu cu foc și cu Duhul Sfânt” (3 Nefi 9:19–20).

A avea o inimă frântă și un spirit smerit înseamnă a fi umil și receptiv la voința Domnului și a vă sfătui cu cei pe care i-a chemat El să conducă Biserica Sa. Înseamnă, de asemenea, să simțiți o întristare adâncă din cauza păcatelor și o dorință sinceră de a vă pocăi. Profetul Lehi a subliniat importanța oferirii de sacrificii: „Iată, [Hristos] se jertfește pe El Însuși ca o jertfă pentru păcat, ca să răspundă la cerințele legii în favoarea tuturor acelor care au o inimă frântă și un spirit smerit; și pentru nimeni altul cerințele legii nu pot să fie împlinite” (2 Nefi 2:7). Dacă nu oferim sacrificiul unei inimi frânte și al unui spirit smerit, nu putem primi toate binecuvântările care vin din ispășire.

Dacă sunteți dornici să sacrificați așa cum a poruncit Domnul, veți fi acceptați de El. El ne-a învățat: „Toți ... care știți că inima lor este cinstită și frântă, și spiritul lor este smerit, și sunt dornici să respecte legămintele prin sacrificiu – da, fiecare sacrificiu pe care Eu, Domnul, îl voi porunci – aceștia sunt acceptați de Mine” (D&L 97:8). Având o perspectivă a veșniciei, puteți vedea că renunțarea la lucrurile lumii, nu reprezintă de fapt un sacrificiu. Binecuvântările pe care le primiți sunt mai mari decât orice lucru la care veți renunța vreodată.

Referințe suplimentare: Matei 19:16–22; D&L 59:8

Vezi, de asemenea, Ispășirea lui Isus Hristos, Dragostea, Supunerea, Pocăința, Împărtășania, Slujirea

Salvarea

În conversațiile dumneavoastră cu alți creștini, ați putea fi întrebat: „Ați fost mântuit?” Aceia care adresează această întrebare se referă de obicei, la o mărturisire sinceră sau la o declarație că L-ați acceptat pe Isus Hristos ca Domn și Salvator personal. Adresând această întrebare, ei arată credința lor în următoarele cuvinte, scrise de apostolul Pavel:

„Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit. Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire” (Romani 10:9–10).

Răspunzând la întrebarea: „Ați fost mântuit?”

În Romani 10:9–10, cuvintele *mântuit* și *mântuire* se referă la o relație prin legământ cu Isus Hristos. Prin această relație prin legământ, noi suntem asigurați de salvarea de la consecințele veșnice ale păcatului dacă suntem supuși. Fiecare sfânt al zilelor din urmă este mântuit în acest sens. Am fost convertiți la Evanghelia restaurată. Prin rânduiala botezului, noi am intrat într-o relație de legământ cu Salvatorul, luând

numele Său asupra noastră. Ne reînnoim legământul făcut la botez luând din împărtășanie.

Înțelesuri diferite ale cuvântului *Mântuire*

În doctrina Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, termenii *mântuit* și *mântuire* au înțelesuri variate. Potrivit acestor sensuri, răspunsul dumneavoastră la întrebarea „Ați fost mântuit?“, ar fi ori „da“ ori „da, dar cu anumite condiții“. Următoarele explicații subliniază șase sensuri diferite ale cuvântului *mântuire*.

Salvarea de la moartea fizică. Toți oamenii mor până la urmă. Dar prin ispășirea și învierea lui Isus Hristos, toți oamenii vor fi înviați – salvați de la moartea fizică. Pavel a mărturisit: „Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos“ (1 Corinteni 15:22).

Mântuirea de păcat. Pentru a fi curățați de păcate prin ispășirea Salvatorului, trebuie să vă exersați credința în Isus Hristos, să vă pocăiți, să fiți botezați și să primiți darul Duhului Sfânt (vezi Faptele apostolilor 2:37–38). Dacă ați fost botezați și ați primit Duhul Sfânt prin autoritatea potrivită a preoției, dumneavoastră deja ați fost salvați condiționat de la păcat. Nu veți fi mântuiți pe deplin de păcat până ce dumneavoastră nu vă veți încheia viața pe pământ, îndurând credincios până la sfârșit.

Observați că nu puteți fi mântuiți *din păcatele voastre*; nu puteți primi mântuirea necondiționat prin simplul fapt de a vă declara credința în Hristos înțelegând că, inevitabil veți comite păcate pe tot parcursul vieții dumneavoastră (vezi Alma 11:36–37). Prin mila lui Dumnezeu, dumneavoastră puteți fi salvați *de la păcatele dumneavoastră* (vezi Helaman 5:10–11). Pentru a primi această binecuvântare, trebuie să vă exersați credința în Isus Hristos, să vă străduiți să țineți poruncile, să vă lepădați de păcat și să reînnoiți pocăința și curățirea dumneavoastră prin rânduiala împărtășaniei.

A fi născut din nou. Uneori veți fi întrebați dacă ați fost născuți din nou. Principiul renașterii spirituale apare frecvent în scripturi. Noul Testament conține învățăturile lui Isus care ne spun că trebuie să ne „naștem din nou” și dacă „nu ne naștem din apă și din Duh, [noi] nu putem să intrăm în împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:3, 5). Aceste învățături sunt descrise în Cartea lui Mormon: „Toată omenirea, da, bărbați și femei, toate națiunile, neamurile, limbile și popoarele trebuie să se nască din nou; da, să se nască din Dumnezeu, să se schimbe din starea lor carnală și decăzută la o stare de dreptate, fiind mântuiți de Dumnezeu, devenind fiii și fiicele Lui; și astfel ei devin ființe noi; și dacă ei nu fac aceasta, atunci nu pot în nici un fel să moștenească Împărăția lui Dumnezeu” (Mosia 27:25–26).

Această renaștere este un proces care se produce după ce noi am fost botezați și am primit darul Duhului Sfânt. Aceasta vine ca rezultat al dorinței noastre de a „face un legământ cu Dumnezeul nostru ca să îndeplinim voința Lui și să fim supuși poruncilor Lui în toate lucrurile pe care El ni le va porunci, până la sfârșitul zilelor noastre” (Mosia 5:5). După aceea „voi spuneți că inimile voastre sunt schimbate prin credință în numele Lui; de aceea, voi v-ați născut din El” (Mosia 5:7). Dacă ați fost botezați și ați primit darul Duhului Sfânt cu un legământ să luați asupra dumneavoastră numele lui Isus Hristos, puteți spune că ați fost născuți din nou. Și puteți reînnoi aceasta renaștere în fiecare zi de sabat când luați din împărtășanie.

Mântuirea din starea de ignoranță. Mulți oameni trăiesc într-o stare de întuneric, necunoscând lumina Evangheliei restaurate. Ei sunt „împiedecați să găsească adevărul doar pentru că nu știu unde să-l găsească” (D&L 123:12). În calitate de membru al Bisericii Domnului, dumneavoastră sunteți mântuit de această stare. Dumneavoastră aveți cunoașterea despre Dumnezeu Tatăl, despre Isus Hristos, despre scopul vieții, despre planul salvării și despre potențialul dumneavoastră

Salvați

veșnic. Puteți să trăiți ca discipol al Salvatorului, care a declarat: „Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8:12).

Mântuirea de a doua moarte. Scripturile vorbesc uneori despre mântuirea de a doua moarte. A doua moarte este moartea spirituală finală – fiind separați de dreptate și refuzând locul în orice împărăție a slavei (vezi Alma 12:32; D&L 88:24). Această a doua moarte nu va veni până la judecata finală și va veni la foarte puțini (vezi D&L 76:31–37). Aproape fiecare persoană care a trăit vreodată pe pământ este asigurată de mântuirea de la a doua moarte (vezi D&L 76:40–45).

Viața veșnică sau exaltarea. În scripturi, cuvintele mântuit și mântuire se referă deseori la viața veșnică sau exaltare (vezi Avraam 2:11). Viața veșnică este să-I cunoști pe Tatăl Ceresc și Isus Hristos și să trăiești împreună cu Ei pentru totdeauna – pentru a moșteni gradul cel mai mare din împărăția celestă (vezi Ioan 17:3; D&L 131:1–4; 132:21–24). Pentru a primi acest mare dar, noi trebuie să facem mai mult decât să ne pocăim de păcatele noastre și să fim botezați și confirmați de autoritatea potrivită a preoției. Bărbații trebuie să primească Preoția lui Melhisedec și toți membrii Bisericii trebuie să facă și să țină legământele sfinte din templu, incluzând căsătoria eternă.

Dacă folosiți cuvântul *mântuire* în sensul vieții veșnice, nici unul dintre noi nu poate spune că am fost mântuiți în timpul vieții muritoare. Acest dar glorios poate veni doar după judecata finală.

Referințe suplimentare: Matei 10:22; Marcu 16:16; Efeseni 2:8–10, Iacov 2:14–18; 2 Nefi 25:23, 26; Mosia 5:8–15; 3 Nefi 9:21–22; Moroni 10:32–33; Articolele de credință 1:3

Vezi, de asemenea, Ispășirea lui Isus Hristos, Botezul, Viața veșnică, Îndurarea, Împărățiile slavei, Planul salvării

Salvați (Vezi Salvare)

Satana

Satana, numit și adversarul sau diavolul, este dușmanul dreptății și al celor care caută să-L urmeze pe Dumnezeu. El este un fiul de spirit al lui Dumnezeu care a fost odată un înger „care avea autoritate în prezența lui Dumnezeu” (D&L 76:25; vezi, de asemenea, Isaia 14:12; D&L 76:26–27). Dar în consiliul din ceruri din existența premuritoare, Lucifer, cum se numea atunci Satana, s-a răzvrătit împotriva Tatălui Ceresc și a planului salvării. În această răzvrătire împotriva lui Dumnezeu, Satana „a căutat să distrugă libertatea de a alege a omului” (Moise 4:3). El a spus: „Eu voi mântui întreaga omenire, ca nici un suflet să nu fie pierdut, și cu siguranță voi face aceasta; de aceea, dă-mi onoarea Ta” (Moise 4:1).

Satana a convins „a treia parte din oștirile cerului” să se îndepărteze de Tatăl (D&L 29:36). Ca rezultat al acestei rebeliuni, Satana și discipolii săi au fost alungați din prezența lui Dumnezeu și li s-a respins binecuvântarea de a primi un trup fizic (vezi Apocalipsa 12:9). Lor li s-a respins și oportunitatea de a primi orice moștenire în vreo împărăție a slavei.

Tatăl Ceresc îi permite Satanei și adepților lui să ne ispitească, ca o parte a experienței noastre din viața muritoare (vezi 2 Nefi 2:11–14; D&L 29:39). Pentru că Satana „caută ca toți oamenii să fie nenorociți la fel ca și el” (2 Nefi 2:27), el și adepții lui încearcă să ne depărteze de dreptate. El conduce cea mai intensă opoziție în cele mai importante aspecte ale planului fericirii al Tatălui Ceresc. De exemplu, el caută să-L discrediteze pe Salvator și preoția, să arunce îndoieli asupra puterii ispășirii, să falsifice revelația, să ne abată de la adevăr și să contrazică responsabilitatea individuală. El încearcă să submineze familiile prin a da naștere confuziilor, promovează relații sexuale în afara căsătoriei, ridiculizează căsătoria și descurajează graviditatea la adulții căsătoriți care altfel ar crește copiii în dreptate.

Dumneavoastră nu trebuie să cedați ispitelor Satanei. Aveți puterea să alegeți binele în locul răului și puteți mereu

Scripturi

să căutați ajutorul Domnului prin rugăciune. (Vezi, „Ispita” paginile 174–176).

Referințe suplimentare: Isaia 14:12–17; 1 Nefi 15:23–24; 2 Nefi 2:16–18; Moroni 7:12; D&L 10:5; 29:36–40, 46–47; 76:25–29

Vezi, *de asemenea*, Libertatea de a alege, Păcatul, Ispita

Scripturi

Când oamenii sfinți ai lui Dumnezeu scriu sau vorbesc prin puterea Duhului Sfânt, cuvintele lor „vor fi scriptură, va fi voința Domnului, va fi gândul Domnului, va fi Cuvântul Domnului, va fi glasul Domnului și puterea lui Dumnezeu pentru salvare” (D&L 68:4). Scripturile oficiale, canonice ale Bisericii, deseori denumite lucrări de bază, sunt Biblia, Cartea lui Mormon, Doctrină și legăminte și Perla de Mare Preț. Aceste cărți de scripturi sunt descrise în paginile 156–159.

Importanța studierii zilnice a scripturilor

Scopul principal al scripturilor este să mărturisească despre Hristos, ajutându-ne să venim la El și să primim viața veșnică (vezi Ioan 5:39; 20:31; 1 Nefi 6:4; Mosia 13:33–35). Profetul Mormon a mărturisit:

„Oricine vrea poate să pună stăpânire pe cuvântul lui Dumnezeu, care este iute și puternic, care va sfărâma orice înșelătorii și piedici și comploturi ale diavolului și îl va conduce pe omul lui Hristos pe un drum strâmt și îngust peste acea prăpastie nepieritoare de chin care este pregătită să-i înghită pe cei păcătoși –

Și va așeza sufletele lor, da, sufletele lor nemuritoare, de-a dreapta lui Dumnezeu în Împărăția cerului, ca să stea împreună cu Avraam și cu Isaac și cu Iacov și cu toți strămoșii noștri ce sfinți, ca să nu mai plece de acolo” (Helaman 3:29–30).

Profeții din zilele din urmă ne-au sfătuit să studiem scripturile în fiecare zi, atât individual cât și împreună cu familiile noastre. Ei ne încurajează, la fel cum îi încuraja Nefi

pe frații lui, să ne aplicăm scripturile nouă, găsim modul în care scrierile sacre au aplicabilitate în viața noastră (vezi 1 Nefi 19:23–24). Ei ne îndeamnă: „cercetați scripturile” (Ioan 5:39) și „ospătați-vă din cuvintele lui Hristos” (2 Nefi 32:3).

Dumneavoastră veți avea multe beneficii urmând acest sfat. Studierea scripturilor zilnică, făcută cu un scop, vă ajută să fiți mai receptivi la șoaptele Duhului Sfânt. Aceasta clădește credința dumneavoastră, vă întărește împotriva ispitelor și vă ajută să vă apropiați de Tatăl Ceresc și de Preaiubitul Său Fiu.

Creați un plan personal pentru studiul scripturilor. Luați în considerare alocarea unui anumit timp în fiecare zi pentru studiul scripturilor. În acest timp, citiți cu minuțiozitate, fiind atenți la îndrumările Spiritului. Rugați-L pe Tatăl dumneavoastră Ceresc să vă ajute să știți ce ar dori El să învățați și să faceți.

Continuați citirea scripturilor, în special a Cărții lui Mormon, pe parcursul vieții dumneavoastră. Veți redescoperi comorile scripturilor din nou și din nou, găsim noi sensuri și moduri de aplicare a lor în timp ce le studiați în diferite faze ale vieții.

Dacă sunteți căsătorit, alocați timp pentru a citi scripturile în familie. Acest efort ar putea fi dificil, dar va produce minunate rezultate eterne. Sub îndrumarea Spiritului, planificați citirea scripturilor care vor veni în întâmpinarea nevoilor familiei dumneavoastră. Nu vă temeți să citiți scripturile copiilor mici. Limbajul acelor scripturi sfinte are putere să-i atingă chiar și pe cei foarte mici.

Biblia

Biblia este împărțită în două părți: Vechiul Testament și Noul Testament. Vechiul Testament este o cronică sacră a relațiilor lui Dumnezeu cu poporul Său de legământ în Țara Sfântă. Include învățăturile unor profeți ca Moise, Iosua, Isaia, Ieremia și Daniel. Noul Testament consemnează nașterea, slujirea pământească și ispășirea Salvatorului. Se încheie cu slujirea ucenicilor Salvatorului.

Pentru că Biblia a fost tradusă de multe ori, este tipărită în diferite versiuni. În engleză, versiunea Bibliiei în traducerea regelui James este acceptată ca scriptură de către Biserică.

În Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, noi venerăm Biblia și învățăturile ei sfinte. Putem primi tărie și alinare din relatările biblice ale relațiilor lui Dumnezeu cu poporul Său.

Cartea lui Mormon: Un alt Testament al lui Isus Hristos

Cartea lui Mormon a apărut în această dispensație prin voința Domnului. Este o cronică a relațiilor lui Dumnezeu cu poporul care a trăit în vechea Americă. Profeți ai Domnului au gravat relatările originale pe plăci de aur. Domnul a declarat despre Cartea lui Mormon că ea cuprinde „plenitudinea Evangheliei lui Isus Hristos” (D&L 20:9; vezi, de asemenea, D&L 42:12).

La 22 septembrie 1827, un înger pe nume Moroni – ultimul profet din Cartea lui Mormon – i-a predat aceste cronici profetului Josph Smith. Prin harul și puterea lui Dumnezeu, profetul Joseph Smith a tradus aceste cronici în limba engleză. De atunci, Cartea lui Mormon a fost tradusă în multe alte limbi.

Scopul principal al Cărții lui Mormon este de a convinge toți oamenii „că Isus este Hristosul, Dumnezeul veșnic, care Se arată tuturor națiunilor” (pagina de titlu a Cărții lui Mormon). Ne învață că toți oamenii „trebuie să vină la El, sau altfel nu vor putea fi salvați” (1 Nefi 13:40). Joseph Smith a spus despre Cartea lui Mormon că este „cheia de boltă a religiei noastre și că omul va ajunge mai aproape de Dumnezeu supunându-se învățăturii ei, decât a oricărei alte cărți” (introducerea Cărții lui Mormon).

Cartea lui Mormon este un alt martor al adevărilor predate în Biblie. De asemenea, restabilește adevăruri „simple și prețioase” care au fost pierdute din Biblie din cauza erorilor de traducere sau „au fost scoase” într-o încercare de „a strica drumurile drepte ale Domnului” (vezi 1 Nefi 13:24–27, 38–41). Biblia și Cartea lui Mormon „vor crește

împreună, ca să facă de rușine doctrinele neadevărate și ca să potolească conflictele și să stabilească pacea” (2 Nefi 3:12).

Spre sfârșitul Cărții lui Mormon, profetul Moroni ne învață cum putem ști dacă este adevărată Cartea: „Iar atunci când voi veți primi aceste lucruri, eu vă îndemn pe voi să-L întrebați pe Dumnezeu, Tatăl Veșnic, în numele lui Hristos, dacă aceste lucruri nu sunt adevărate; și dacă voi veți întreba cu inima sinceră, cu intenție adevărată, având credință în Hristos, El vă va arăta adevărul prin puterea Duhului Sfânt” (Moroni 10:4; vezi, de asemenea, versetele 3 și 5).

Doctrină și legăminte

Doctrină și legăminte conține revelațiile date profetului Joseph Smith. Cuprinde, de asemenea, câteva revelații date altor profeți ai zilelor din urmă. Această carte de scriptură este unică, pentru că nu este o traducere a unor documente străvechi. Este o culegere de revelații date de către Domnul profeților Săi aleși în zilele din urmă.

Profetul Joesph Smith a spus că Doctrină și legăminte este „temelia Bisericii în aceste zile din urmă și un beneficiu pentru lume, arătând că cheile tainelor împărăției Salvatorului nostru sunt încredințate omului” (secțiunea de prezentarea pentru D&L 70).

Perla de Mare Preț

Perla de Mare Preț conține cartea lui Moise, cartea lui Avraam, traducerea inspirată din Matei capitolul 24 făcută de profetul Joseph Smith și câteva scrieri ale profetului Joseph.

Cartea lui Moise este un mic extras din traducerea inspirată a Bibliei de către Jospheh Smith. Este o relatare mai completă a scrierilor lui Moise de la începutul cărții Genezei din vechiul Testament. Cuprinde multe doctrine și învățături care au fost pierdute din Biblie și oferă informații suplimentare despre planul salvării, crearea pământului și relațiile Domnului cu Adam și Enoh.

Cartea lui Avraam este o traducerea a unor relatări străvechi scrise pe papirus care au ajuns în posesia Bisericii în 1835. Profetul Joseph Smith a tradus aceste scrieri prin revelație. Această carte conține adevăruri despre Consiliul din ceruri din existența premuritoare, despre crearea pământului, despre natura lui Dumnezeu și despre preoție.

Joseph Smith – Matei adaugă la cunoștințele noastre învățăturile Salvatorului privitoare la a doua Sa venire.

Scrierile lui Joseph Smith din Perla de Mare Preț includ:

- Joseph Smith – Istorie, care este un extras din istoria Bisericii scrisă de profet. Este o povestire a evenimentelor care au dus la restaurarea Bisericii, inclusiv Prima Viziune, aparițiile lui Moroni profetului Joseph, obținerea plăcilor de aur și restaurarea Preoției aaronice.
- Articolele de credință, pe care profetul Joseph le-a scris sub formă de declarații de bază ale credinței și ale doctrinei.

Referințe suplimentare: Romani 15:4; 2 Timotei 3:15–17; 2 Nefi 25:26; Alma 17:2–3; 3 Nefi 23:1–5; D&L 18:33–36; Articolele de credință 1:8

Vezi, de asemenea, Profeți, Restaurarea Evangheliei, Revelația

Seara de familie

Căminul este cel mai important loc în care se poate învăța Evanghelia. Nici o altă organizație nu poate lua locul familiei. Profeții din zilele din urmă au făcut, în repetate rânduri, apel la părinți să-și hrănească spiritual copiii cu dragoste, precum și propovăduindu-le Evanghelia.

În 1915, președintele Joseph F. Smith și consilierii săi din Prima Președinție au inițiat o acțiune, la nivelul întregii Biserici, de întărire a familiei. Ei au făcut apel la părinți din Biserică să-și adune copiii o dată pe săptămână pentru a desfășura seara de familie. Membrii familiei trebuiau să-și rezerve timp pentru a se ruga și a cânta împreună, a citi scripturile,

a-și propovădui Evanghelia unul altuia și a participa la alte activități care ar fi întărit unitatea familiei.

În anul 1970, președintele Joseph Fielding Smith și consilierii săi din Prima Președinție au desemnat seara de luni ca timp pentru desfășurarea serii de familie. După acel apel, Biserica nu a mai programat activități luna seara pentru ca familiile să aibă timp să fie împreună.

Profeții din zilele din urmă au continuat să-i îndemne pe membri să acorde cea mai mare prioritate serilor de familie. Ei au promis că respectarea acestui program va contribui la protejarea familiilor noastre împotriva relelor din timpul nostru și ne va aduce belșug de bucurie, acum și în toată veșnicia.

Toți membrii Bisericii trebuie să facă din seara de luni un moment sacru, rezervat serii de familie. Dacă sunteți căsătoriți, desfășurați seara de familie în fiecare săptămână împreună cu soțul(soția). Pe măsură ce veți avea copii, includeți-i în seara de familie. Adaptați programul nevoilor și intereselor lor și lăsați-i să participe. După ce copiii au crescut și s-au mutat în propriul cămin, continuați să țineți serile de familie împreună cu soțul(soția).

Dacă sunteți necăsătoriți, gândiți-vă la posibilitatea de a-l ruga pe episcop sau pe președintele de ramură să organizeze un grup pentru desfășurarea serii de familie pentru dumneavoastră și alți membri necăsătoriți din episcopie sau ramură. El poate chema un conducător pentru serile de familie, care să răspundă de organizarea programului și să se îngrijească de desfășurarea cu regularitate a serilor de familie.

În cele ce urmează, vă propunem un plan de desfășurare a serii de familie:

- cântec de deschidere
- rugăciune de deschidere
- se citește din scripturi
- lecție
- activitate
- cântec de încheiere

Semne

- rugăciune de încheiere
- dulciuri, răcoritoare

În timp ce pregătiți lecțiile pentru seara de familie, adu-
ceți-vă aminte că acestea trebuie să aibă la bază scripturile,
învățăturile profeților din zilele din urmă, precum și expe-
riențe personale și mărturii. Această carte vă poate ajuta să
alegeți subiectele pe care doriți să le propovăduiți. În plus,
veți putea să folosiți și alte publicații ale Bisericii, ca de exem-
plu *Family Home Evening Resource Book* (volum cu numărul
31106), *Principiile Evangheliei* (31110), *Îndrumar pentru familie*
(31180) și revistele Bisericii.

Vezi, de asemenea, Familia

Semne

Semnele sunt evenimente sau experiențe care demon-
strează puterea lui Dumnezeu. Ele sunt deseori miracole. Ele
identifică și anunță evenimente majore, cum ar fi nașterea
Salvatorului, moartea și A Doua Venire. Ele ne amintesc nouă
despre legămintele pe care Domnul le-a făcut cu noi. Semnele
pot, de asemenea, să aducă mărturie despre o chemare divi-
nă sau să indice dezaprobarea Domnului.

Unii oameni susțin că vor crede în Dumnezeu sau în
lucrarea Sa dacă ar primi un semn. Dar Domnul a zis:
„Credința nu vine prin semne, ci semnele îi urmează pe aceia
care cred” (D&L 63:9). Astfel de semne sunt date celor care
sunt credincioși și sunt supuși pentru a-i întări în credința lor.

Referințe suplimentare: Matei 12:38–39; Marcu 13:22–27; Luca 2:8–17;
Alma 30:43–52; Helaman 14; 3 Nefi 1:13–21; 8:2–25; Eter 12:6; D&L
63:7–12

Vezi, de asemenea, Credința, Supunere, A Doua Venire a lui Isus Hristos

*Vezi, de asemenea, Ispășirea lui Isus Hristos, Moartea spirituală, Iertarea,
Dreptatea, Milă, Supunerea, Pocăință, Ispita*

Sion

Doctrină și legăminte conține multe pasaje în care Domnul le poruncește sfinților: „căutați să înfăptuiți și să stabiliți cauza Sionului” (D&L 6:6; vezi, de asemenea, D&L 11:6; 12:6; 14:6).

Cuvântul Sion are diferite înțelesuri în scripturi. Cea mai generală definiție a cuvântului este „cei care au inima pură” (D&L 97:21). Sion este deseori folosit în acest sens pentru a se referi la oamenii Domnului sau la Biserica și la țărășurile ei (vezi D&L 82:14).

În perioada timpurie a acestei dispensații, liderii Bisericii i-au sfătuit pe membri să construiască Sionul prin emigrarea într-o locație centrală. Astăzi, liderii noștri ne sfătuiesc să construim Sionul oriunde locuim. Membrii Bisericii sunt rugați să rămână în țările lor natale și să ajute la stabilirea Bisericii acolo. Multe temple sunt construite în așa fel încât sfinții din zilele din urmă din toată lumea să poată primi binecuvântările templului.

Cuvântul *Sion* poate să însemne o anumită locație geografică, după cum urmează:

- Orașul lui Enoh (vezi Moise 7:18–21).
- Orașul Ierusalim din vechime (vezi 2 Samuel 5:6–7; 1 Împărați 8:1; 2 Împărați 9:28).
- Noul Ierusalim, care va fi construit în ținutul Jackson, Missouri (vezi D&L 45:66–67; 57:1–3; Articolele de credință 1:10).

Referințe suplimentare: Isaia 2:2–3; 1 Nefi 13:37; D&L 35:24; 39:13; 45:68–71; 59:3–4; 64:41–43; 90:36–37; 97:18–28; 101:16–18; 105:5; 115:5–6; 136:31

Slujire

Adevărații discipoli ai lui Isus Hristos doresc să-i slujească pe cei din jurul lor. Salvatorul a spus: „Prin aceasta vor

cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:35).

Când ați fost botezat și confirmat, ați făcut legământul de a lua asupra dumneavoastră numele lui Isus Hristos. Profetul Alma a explicat acest legământ unui grup de noi convertiți care voiau să fie botezați. El a observat că dorința lor „de a se alătura turmei lui Dumnezeu” includea o dorință de a sluji substanțial – de „a-și purta unul altuia greutățile, pentru ca ele să fie ușoare”, de a „jeli cu cei care jelesc” și de a „mângâia pe cei care au nevoie să fie mângâiați” (Mosia 18:8–9).

Când vă străduiți să-i slujiți pe alții, luați-L ca exemplu pe Salvator. Deși El a venit pe pământ în calitate de Fiu al lui Dumnezeu, El a slujit cu umilință pe cei din jurul său. El a declarat: „Eu totuși, sunt în mijlocul vostru ca cel ce slujește” (Luca 22:27).

Salvatorul a folosit o parabolă pentru a preda importanța slujirii. În parabolă, El se întoarce pe pământ în slava Sa și îi separă pe cei drepecți de cei necredincioși. Credincioșilor El le spune: „Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. Căci am fost flămând, și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete, și Mi-ați dat de băut; am fost străin, și M-ați primit; am fost gol, și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav, și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță, și ați venit pe la Mine” (Matei 25:34–36).

Cei neprihăniți, care sunt uimiți de declarația Sa, întreabă: „Doamne, când Te-am văzut noi flămând, și Ți-am dat să mănânci? Sau fiindu-Ți sete, și Ți-am dat de ai băut? Când Te-am văzut noi străin, și Te-am primit? Sau gol, și Te-am îmbrăcat? Când Te-am văzut noi bolnav sau în temniță, și am venit pe la Tine?” (Matei 25:37–39).

Domnul răspunde: „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut” (Matei 25:40).

Salvatorul vă invită să dați de la dumneavoastră în slujba altora. Ocaziile dumneavoastră de a face astfel, sunt nelimitate. Căutați în fiecare zi, modalități de a bucura inimi, de a spune

cuvinte binevoitoare, de a munci în locul altora care nu pot lucra ei înșiși, de a împărtăși Evanghelia. Fiți receptiv la șaptele Spiritului, care vă îndeamnă să slujiți. Veți afla că adevărata cheie spre fericire este de a lucra pentru fericirea altora.

Referințe suplimentare: Matei 22:35–40; 25:41–46; Luca 10:25–37; Galateni 5:13–14; Mosia 2:17

Vezi, de asemenea, Caritatea, Dragostea

Smith, Joseph Jr. (*Vezi* Joseph Smith)

Societatea de Alinare

Societatea de Alinare a fost înființată de către Profetul Joseph Smith pe 17 martie 1842, în Navoo, Illinois. În zilele înființării acesteia, Societatea de Alinare a avut două scopuri principale: să asigure alinare celor săraci și nevoiași și să salveze suflete. Organizația continuă astăzi, rămânând fidelă principiilor de îndrumare inițiale. Peste tot în lume, surorile din Societate de Alinare lucrează împreună cu deținătorii preoției pentru a împlini misiunea Bisericii. Ei se susțin reciproc atunci când:

- își măresc mărturiile lor despre Isus Hristos prin rugăciune și studiul scripturilor;
- caută putere spirituală prin urmarea îndrumărilor de la Duhul Sfânt;
- se dedică întăririi căsniciilor, familiilor și căminelor;
- descoperă sentimente nobile în maternitate, precum și fericire în feminitate;
- se bucură de slujire și de fapte bune;
- iubesc viața și învățătura;
- apără adevărul și dreptatea;
- susțin preoția ca autoritate a lui Dumnezeu pe pământ;
- se bucură de binecuvântările templului;

Speranța

- înțeleg destinul lor divin și se străduiesc pentru exaltare.

Dacă faceți parte din Societatea de Alinare, un mod prin care puteți contribui la misiunea organizației este să acceptați desemnarea de a sluji ca învățătoare vizitatoare. Când le vizitați și slujiți pe surorile desemnate dumneavoastră, faceți-vă timp pentru a preda Evanghelia și pentru a lega prietenii. Pe lângă slujirea persoanelor, puteți avea un rol important în întărirea familiilor.

Conducătorii episcopiiilor și ai ramurilor se asigură ca fiecărei surori în vârstă de cel puțin 18 ani, îi sunt desemnate învățătoare vizitatoare. Conducătorii preoției și ai Societății de Alinare se sfătuiesc cu învățătoarele vizitatoare pentru a veni în întâmpinarea nevoilor spirituale și temporale ale fiecărei surori.

Ca soră în Societatea de Alinare, dumneavoastră sunteți o membră a unei organizații mondiale, unită în devoțiune pentru Isus Hristos. Vă alăturați altor fiice ale lui Dumnezeu ca o femeie a credinței, virtuții, viziunii și a carității cu o cunoaștere fermă că viața dumneavoastră are sens, scop și direcție. Prin participarea dumneavoastră în Societatea de Alinare, aveți oportunități să vă bucurați de compania surorilor și a colegelor, să faceți o slujire cu sens, să împărtășiți mărturia și talentele dumneavoastră și să creșteți spiritual.

Speranța

Cuvântul *speranță* este uneori greșit înțeles. În limbajul de zi cu zi, cuvântul are uneori o tentă de incertitudine. De exemplu, putem spune că sperăm ca vremea să se schimbe sau ca un prieten să ne viziteze. În limbajul Evangheliei, însă, cuvântul *speranță* este sigur, neclintit și activ. Profeții vorbesc despre a avea o „nădejde neclintită” (Alma 34:41) și o „nădejde vie” (1 Petru 1:3). Profetul Moroni a spus: „Acela care crede în Dumnezeu cu siguranță va putea să nădăjduiască într-o lume mai bună, da, și anume un loc la dreapta lui Dumnezeu, care nădejde vine de la credință, ancorează în su-

fletul oamenilor, ceea ce-i face pe ei să fie siguri și neclintii, întotdeauna abundând în fapte bune, fiind conduși să-L slăvească pe Dumnezeu" (Eter 12:4).

Când avem speranță, ne încredem în promisiunile lui Dumnezeu. Avem asigurarea că dacă facem „lucrările dreptății”, noi vom „primi răsplata [noastră], chiar pace în această lume și viață veșnică în lumea care va veni” (D&L 59:23). Mormon a propovăduit că această speranță vine numai prin ispășirea lui Isus Hristos: „Ce este aceea pentru care voi aveți nădejde? Iată, va spun eu vouă că voi trebuie să aveți nădejde prin ispășirea lui Hristos și prin puterea învierii Lui ca să fiți înălțați la viață veșnică și aceasta datorită credinței voastre în El în acord cu făgăduința” (Moroni 7:41).

Pe măsură ce vă străduiți să trăiți potrivit Evangheliei, crește capacitatea dumneavoastră de a fi „prin puterea Duhului Sfânt... tari în nădejde” (Romani 15:13). Speranța dumneavoastră crește pe măsură ce vă rugați și căutați iertarea lui Dumnezeu. În Cartea lui Mormon, un misionar pe nume Aaron a dat regelui lamanit asigurarea: „Dacă te vei pocăi de toate păcatele tale și te vei pleca adânc în fața lui Dumnezeu și vei striga numele Lui în credință, crezând că vei primi, atunci tu vei primi nădejdea pe care o dorești” (Alma 22:16). Speranța o dobândești și pe măsură ce studiezi scripturile și urmați învățăturile lor. Apostolul Pavel ne-a învățat: „Și tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde” (Romani 15:4).

Principiul speranței străbate veșnicile, dar vă poate susține și în încercările vieții de zi cu zi. „Ferice”, spune psalmistul, „de cine are ca ajutor pe Dumnezeul lui Iacov, ferice de cine își pune nădejdea în Domnul, Dumnezeul său” (Psalmii 146:5). Prin speranță, puteți găsi bucurie în această viață. Puteți să „aveți răbdare și să suportați... suferințe cu o nădejde neclintită că într-o zi veți odihni după toate suferințele voastre” (Alma 34:41). Puteți „să înaintați cu fermitate în Hristos, având o strălucire perfectă a speranței și o iubire

Spirit

de Dumnezeu și de toți oamenii. Prin urmare, dacă înaintați ospătându-vă din cuvântul lui Hristos și îndurați până la sfârșit, iată, astfel a spus Tatăl: Voi veți avea viață veșnică” (2 Nefi 31:20).

Referințe suplimentare: Plângerile lui Ieremia 3:25–26; 1 Corinteni 15:19–22; 1 Petru 3:15; 1 Ioan 3:2–3; Iacov 4:4–6; Alma 13:28–29; 27:28; Eter 12:32; Moroni 8:26; 9:25; 10:22

Vezi, de asemenea, Adversitatea, Ispășirea lui Isus Hristos, Caritatea, Credința

Spirit

Dumneavoastră sunteți un copil de spirit al Tatălui Ceresc și ați existat în calitate de spirit înainte de a vă naște pe pământ. În timpul vieții dumneavoastră pe pământ, spiritul dumneavoastră este adăpostit în corpul dumneavoastră fizic, care a fost născut din părinți muritori.

Din scripturi, noi putem învăța despre natura spiritelor. Noi aflăm că „tot spiritul este materie, dar este mult mai fin sau pur și nu se poate discerne decât cu ochi mai puri” (D&L 131:7). Noi putem citi că „spiritul omului [are] înfățișarea persoanei sale și, de asemenea, spiritul animalelor și al oricărei alte creaturi pe care Dumnezeu a creat-o” (D&L 77:2; *vezi, de asemenea, Eter 3:7–16*).

Scripturile ne învață și că în timpul morții fizice, spiritul nu moare. Acesta se separă de trup și trăiește în lumea spiritelor de după moarte. În timpul învierii, spiritul este reunit cu trupul, „să nu mai fie niciodată despărțite; astfel, întregul devenind spiritual și nemuritor” (Alma 11:45).

Referințe suplimentare: Romani 8:16–17; 2 Nefi 9:10–13; D&L 93:29, 33

Vezi, de asemenea, Planul salvării, Învierea, Suflet

Spiritul adevărului (*Vezi Duhul Sfânt*)

Spiritul Domnului (*Vezi Duhul Sfânt, Lumina lui Hristos*)

Supunerea

În existența premuritoare, Tatăl Ceresc a prezidat asupra unui Mare consiliu în cer. Acolo, noi am aflat planul Său pentru salvarea noastră, care includea o perioadă de timp de testare pe pământ. „Vom merge jos, pentru că este loc acolo, și vom lua din aceste materiale și vom face un pământ pe care aceștia să poată locui; și îi vom pune la probă prin aceasta pentru a vedea dacă ei vor face toate lucrurile pe care Domnul, Dumnezeul lor, le va porunci lor” (Avraam 3:24–25). Un motiv pentru care sunteți aici pe pământ este de a vă arăta dorința de a vă supune poruncilor Tatălui Ceresc.

Mulți oameni cred că poruncile sunt o povară și că ele limitează libertatea și progresul personal. Dar Salvatorul ne-a învățat că adevărata libertate vine numai atunci când Îl urmăm pe El: „Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face slobozi” (Ioan 8:31–32). Dumnezeu ne dă porunci pentru folosul nostru. Acestea sunt instrucțiuni pline de iubire pentru fericirea dumneavoastră și pentru bunăstarea dumneavoastră fizică și spirituală.

Profetul Joseph Smith ne-a învățat că supunerea față de porunci conduce la binecuvântări din partea lui Dumnezeu. El a spus: „Este o lege, irevocabil hotărâtă în cer dinainte de crearea acestei lumi, pe care se bazează toate binecuvântările – și când obținem orice binecuvântare de la Dumnezeu, aceasta este prin supunere față de acea lege pe care este bazată binecuvântarea” (D&L 130:20–21). Regele Benjamin ne-a învățat și el acest principiu. „Aș dori ca voi să vă gândiți la starea binecuvântată și fericită a acelor care țin poruncile lui Dumnezeu,” ne-a sfătuit el. „Căci, iată, ei sunt binecuvântați în toate lucrurile, atât cele lumești, cât și cele spirituale; și dacă ei se mențin cu credință până la sfârșit, atunci sunt primiți în cer pentru ca să poată locui cu Dumnezeu într-o stare de fericire fără de sfârșit. O, aduceți-vă aminte, aduceți-vă

aminte că aceste lucruri sunt adevărate; căci Domnul Dumnezeu le-a spus” (Mosia 2:41).

Supunerea noastră față de porunci este o expresie a dragostei noastre pentru Tatăl Ceresc și Isus Hristos. Salvatorul a spus: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele” (Ioan 14:15). Mai târziu El a declarat: „Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu, și rămân în dragostea Lui” (Ioan 15:10).

Referințe suplimentare: Iosua 24:14–15; Ecleziastul 12:13; Matei 7:21; Ioan 7:17; 1 Nefi 3:7; D&L 58:21–22; 82:8–10

Vezi, de asemenea, Libertatea de a alege, Planul salvării

Tatăl Ceresc *(Vezi Dumnezeu Tatăl)*

Tatuarea

Profeții din zilele din urmă descurajează cu tărie tatuarea corpului. Cei care aleg să nu se supună acestui sfat arată o lipsă de respect față de sine și față de Dumnezeu. Apostolul Pavel ne-a învățat despre importanța corpurilor noastre și despre pericolul ca noi să le pângărim în mod voit: „Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu, și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă nimicește ceva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci Templul lui Dumnezeu este sfânt: și așa sunteți voi” (1 Corinteni 3:16–17).

Dacă aveți un tatuaj, purtați ceva care vă amintește în mod constant de greșeala pe care ați făcut-o. Ați putea să luați în considerare ștergerea acestuia.

Vezi, de asemenea, Perforarea diferitelor părți ale corpului

Templele

Templele sunt literalmente case ale Domnului. Ele sunt locuri sfinte de preamărire pe care Domnul le poate vizita. Numai căminele se pot compara în sfințenie cu templele.

De-a lungul istoriei, Domnul a poruncit poporului Său să construiască temple. Astăzi, Biserica dă curs chemării Domnului de a construi temple în toată lumea, făcând ca binecuvântările templului să fie disponibile unui mare număr al copiilor Tatălui Ceresc.

Rânduieli pentru cei vii

Scopul principal al templelor este de a face posibile rânduielile necesare pentru exaltarea noastră în împărăția celestială. Rânduielile din templu conduc la cele mai mari binecuvântări posibile prin ispășirea lui Isus Hristos. Tot ce facem în Biserică – întrunirile și activitățile noastre, eforturile misionare, lecțiile pe care le predăm și imnurile pe care le intonăm – trebuie să ne îndrume către Salvator și munca pe care o facem în templele sfinte.

Una dintre rânduielile pe care le primim în templu, este înzestrarea. Cuvântul *înzestrare* înseamnă „dar” și înzestrarea din templu este cu adevărat un dar de la Dumnezeu. Rânduiala constă într-o serie de instrucțiuni și include legăminte pe care le facem de a trăi în dreptate și de a ne supune cerințelor Evangheliei. Înzestrarea ne ajută să ne concentrăm atenția asupra Salvatorului, asupra rolului Său în planul Tatălui Ceresc și asupra legământului nostru de a-L urma pe.

O altă rânduială din templu este căsătoria celestială, în care un soț și o soție sunt pecetluiți unul cu celălalt pentru veșnicie. O pecetluire efectuată în templu continuă pentru totdeauna dacă soțul și soția sunt credincioși legămintelor pe care le fac.

Copiii născuți din părinți care au fost pecetluiți în templu sunt născuți în legământ. Acești copii devin automat parte din familia veșnică. Copiii care nu sunt născuți în legământ pot deveni și ei parte dintr-o familie veșnică odată ce părinții lor naturali sau adoptivi se pecetluiesc unul cu celălalt. Rânduiala pecetluirii copiilor cu părinții este efectuată în templu.

Dacă ați primit rânduielele din templu, amintiți-vă întotdeauna de legămintele pe care le-ați făcut. Întoarceți-vă la templu cât de des puteți. Dacă sunteți tată sau mamă, învățați-vă copiii despre importanța templului. Ajutați-i să se pregătească să fie demni de a intra în templu.

Dacă nu ați primit încă rânduielele din templu, începeți să vă pregătiți acum. După cum vă permite situația, mergeți la templu și participați la botezuri și confirmări pentru cei morți.

Rânduiele pentru cei morți

Oamenii care au murit fără rânduielele esențiale ale Evangheliei pot primi aceste rânduiele prin munca făcută în temple. Puteți face această muncă în numele străbunicilor dumneavoastră și a altora care au murit. Acționând în numele lor, puteți fi botezați și confirmați, puteți primi înzestrarea și participa la pecetluirea soțului și a soției și la cea a copiilor cu părinții.

Trebuie să căutați în mod activ înregistrările străbunicilor dumneavoastră decedați pentru ca să poată fi efectuată munca în templu pentru ei.

Pentru mai multe informații privitoare la munca în templu pentru cei morți și munca pentru istoria familiei, vezi „Munca pentru istoria familiei și genealogia”, de la paginile 61–64.

Păstrați-vă demni de a intra în templu

Pentru a intra în templu, trebuie să fiți demni. Atestați demnitatea dumneavoastră de a intra în templu prin două interviuri – unul cu un membru al episcopatului dumneavoastră sau cu președintele ramurii dumneavoastră și un alt membru al președinției țărului sau misiunii dumneavoastră. Conducătorii preoției dumneavoastră vor păstra aceste interviuri private și confidențiale. În fiecare dintre interviuri, conducătorul preoției vă va adresa întrebări privitoare la conduita personală și la demnitatea dumneavoastră. Veți fi întrebat despre mărturia dumneavoastră despre Tatăl

Ceresc și ispășirea lui Isus Hristos și veți fi întrebat dacă sprijiniți pe conducătorii generali și pe cei locali ai Bisericii. Veți fi rugat să confirmați că sunteți curați moral și că țineți Cuvântul de înțelepciune, că plătiți întreaga zeciuială, că trăiți în acord cu învățăturile Bisericii și că nu sunteți afiliați și nici nu simpatizați vreun grup apostat.

Dacă oferiți răspunsuri acceptabile la întrebări în interviuri și dacă dumneavoastră și conducătorii preoției sunteți siguri că sunteți demn de a intra în templu, veți primi o recomandare pentru templu. Dumneavoastră și conducătorii preoției dumneavoastră veți semna recomandarea, care vă va permite să intrați în templu în următorii doi ani, atât timp cât rămâneți demn.

Interviurile pentru recomandarea de templu reprezintă o ocazie minunată ca dumneavoastră să vă examinați demnitatea dumneavoastră și modelul vieții dumneavoastră. Dacă este ceva în neregulă în viața dumneavoastră, aranjați să discutați cu episcopul sau președintele ramurii dumneavoastră cu mult timp înainte de interviul dumneavoastră pentru o recomandare de templu. El va putea să vă ajute să vă pregătiți să fiți demn de a deține o recomandare pentru templu.

Îmbrăcămintea de templu

Când mergeți la templu, trebuie să purtați hainele cele mai bune, la fel cum faceți când participați la adunările Bisericii. Când sunteți în templu, vă schimbați hainele cu îmbrăcămintea albă de la templu. Această schimbare a îmbrăcăminții are loc într-o sală specială, unde există cabine cu dulăpioare cu zăvor. În templu, modestia este păstrată cu atenție.

Când vă puneți hainele în dulăpior, puteți lăsa de-o parte toate lucrurile lumești care distrag atenția. Îmbrăcat în alb, puteți simți o uniune și o egalitate cu ceilalți din templu, pentru că toți cei din jurul dumneavoastră sunt îmbrăcați la fel.

Purtarea veșmintelor intime

Odată ce sunteți înzestrat, aveți binecuvântarea de a purta veșmintele intime toată viața. Sunteți obligat să le purtați potrivit instrucțiunilor date la înzestrare. Amintiți-vă că binecuvântările legate de acest privilegiu sfânt depind de demnitatea și de credințioșia dumneavoastră de a ține legămintele făcute în templu.

Veșmintele reprezintă o amintire constantă a legămintelor pe care le-ați făcut în templu. Trebuie să le tratați întotdeauna cu respect. Nu trebuie să le expuneți la vederea celor care nu le înțeleg semnificația și nu trebuie să le ajustați pentru a se potrivi la diferite stiluri de îmbrăcăminte. Când le purtați corect, vă conferă protecție împotriva ispitelor și a răului. Purtarea veșmintelor este o expresie exterioară a unui legământ interior de a-L urma pe Salvator.

Binecuvântări ce derivă din frecventarea templului

Pe lângă faptul de a fi într-un loc unde sunt efectuate rânduieli ale preoției sfinte, templul este un loc de pace și de revelație. Când sunteți tulburați sau când vă gândiți la deciziile pe care trebuie să le luați, puteți să le luați în considerare în templu. Acolo puteți primi îndrumare spirituală.

Uneori poate simțiți că nu puteți gândi clar pentru că gândurile dumneavoastră sunt atât de împovărate cu probleme și cu multele lucruri care vă atrag atenția. În templu, praful acestor distrageri se poate liniști, ceața și negura se pot risipi și dumneavoastră puteți înțelege lucruri pe care nu le-ați înțeles înainte. Puteți afla noi modalități de a face față dificultăților cu care vă confrunțați.

Domnul vă va binecuvânta când luați parte la munca rânduielilor sfinte din temple. Și binecuvântările pe care vi le dă El nu se limitează la perioada pe care o petreceți în templu. El vă va binecuvânta în toate aspectele vieții dumneavoastră. Munca dumneavoastră din templu vă va întări și vă va perfecționa spiritual.

Referințe suplimentare: Isaia 2:1–3; D&L 88:119; 109–110; 124:39–41

Vezi, de asemenea, Legământ, Munca pentru istoria familiei și genealogia, Căsătoria, Rânduiești, Planul salvării

Tutun (*Vezi* Cuvântul de înțelepciune)

Țăruș (*Vezi* Administrarea Bisericii)

Umiliința

A fi umil înseamnă a vă recunoaște, plini de recunoștință, dependența de Domnul – a înțelege că aveți nevoie constantă de sprijinul Său. Umiliința este recunoașterea faptului că talentele și capacitățile dumnevoastră sunt daruri de la Dumnezeu. Nu este un semn de slăbiciune, timiditate sau teamă; este un indiciu al faptului că știți care este adevăratul izvor al tăriei dumnevoastră. Puteți fi atât umil, cât și netămător. Puteți fi atât umil, cât și curajos.

Isus Hristos este marele nostru exemplu de umiliință. În timpul slujirii Sale pe pământ, El a recunoscut întotdeauna că tăria Sa izvora din dependența Sa de Tatăl Său. El a spus: „Eu nu pot face nimic de la Mine însumi... Nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M-a trimis” (Ioan 5:30).

Domnul vă va întări când vă umiliți înaintea Sa. Iacov ne-a învățat: „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriți... Smeriți-vă înaintea Domnului, și El vă va înălța” (Iacov 4:6, 10).

Referințe suplimentare: Matei 18:4; 23:12; 26:39; Luca 22:42; 1 Petru 5:5–6; Mosia 4:11–12; 15:6–7; Alma 5:27–28; Helaman 3:33–35; Eter 12:27; D&L 12:8; 67:10; 112:10; 136:32–33

Unitate

Chiar înainte ca Salvatorul să înfăptuiască ispășirea, El s-a rugat pentru discipolii Săi, pe care El i-a trimis în lume

să propovăduiască Evanghelia. El s-a rugat și pentru cei care vor crede în El datorită cuvintelor discipolilor Săi. El a pledat pentru unitate: „Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca, și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis“ (Ioan 17:21).

Din această rugăciune, putem să învățăm modul în care Evanghelia ne unește cu Tatăl Ceresc și Isus Hristos și pe unii cu alții. Când trăim conform Evangheliei, primim rânduielele salvatoare și ținem legămintele noastre, caracterele noastre se schimbă. Ispășirea Salvatorului ne sfințește și noi putem trăi în unitate, ne putem bucura de pace în această viață și ne putem pregăti să trăim cu Tatăl și Fiul Său pentru totdeauna.

Domnul a zis: „Dacă nu sunteți unul, nu sunteți ai Mei“ (D&L 38:27). Dumneavoastră puteți să căutați și să promovați acest standard al unității în familia dumneavoastră și în Biserică. Dacă sunteți căsătorit, dumneavoastră și partenerul dumneavoastră puteți fi uniți în scop și în faptă. Puteți să permiteți calităților dumneavoastră unice să se completeze unele pe altele pe măsură ce întâmpinați împreună dificultățile și creșteți în iubire și înînțelegere. De asemenea, puteți să fiți unit cu alt membru a familiei și cu membrii Bisericii prin a sluji împreună, învățându-vă unul pe altul și încurajându-vă reciproc. Dumneavoastră puteți deveni una cu președintele Bisericii și cu alți lideri ai Bisericii în timp ce studiați cuvintele lor și urmați sfaturile lor.

Pe măsură ce Biserica crește peste tot în lume, toți sfinții din zilele din urmă pot să fie uniți. Inimile noastre pot fi „legate în unitate și iubire unul pentru altul“ (Mosia 18:21). Noi apreciem diversitatea culturală și diferențele individuale, dar căutăm „o singură credință“ care vine când îi urmăm pe conducătorii inspirați și nu uităm că noi toți suntem copii ai aceluiași Tată (vezi Efeseni 4:3–6, 11–13).

Vezi, de asemenea, Iubirea, Căsătoria, Supunerea, Slujirea, Sion

Venerație

Venerația înseamnă respect și iubire profundă. Când aveți o atitudine de venerație față de Dumnezeu, dumneavoastră Îl onorați, vă exprimați recunoștința față de El și vă supuneți poruncilor Sale.

Trebuie să fiți plini de venerație în comportamentul dumneavoastră la fel ca și în atitudinea dumneavoastră. Comportamentul plin de venerație implică rugăciune, studiul scripturilor, postire și plătirea zeciuiei și a darurilor. Implică purtarea hainelor modeste și folosirea limbajului curat și integru. Profunzimea venerației dumneavoastră iese în evidență prin muzica aleasă de dumneavoastră și prin alte genuri de distracții pe care le alegeți, prin modul în care vorbiți despre subiecte sfinte, prin modalitatea de a vă îmbrăca și acționa atunci când participați la adunările Bisericii și când sunteți în templu. Îi arătați Domnului că Îl venerați atunci când le sluiți altor persoane și le tratați cu amabilitate și respect.

Pe măsură ce veți deveni mai plini de venerație, veți observa o transformare lină în viețile dumneavoastră. Domnul va revărsa Spiritul Său mai abundent asupra dumneavoastră. Veți fi mai puțin supărat sau confuz. Veți fi capabili să primiți revelație pentru a vă ajuta să vă rezolvați problemele personale sau familiale.

După cum venerația vă aduce mai aproape de Dumnezeu, lipsa de venerație satisface scopurile adversarului. Satana vă va ispiti să urmați cursul lumii spre mai mult zgomot, impresii puternice, certuri și spre mai puțină constrângere, precum și spre mai puțină demnitate. La fel cum comandantul conduce o invazie militară, la fel va încerca el să îngusteze canalele de comunicare între dumneavoastră și Domnul. Feriți-vă de astfel de tactici și străduiți-vă să fiți plini de venerație în tot ce faceți.

Referințe suplimentare: Leviticul 26:2; Psalmi 89:5-7; Evrei 12:28; D&L 59:21; 63:61-62, 64; 109:21

Vezi, de asemenea, Credință, Recunoștință, Modestie, Rugăciune, Revelație, Preaslăvire

Veșminte (Vezi Templele)

Viața veșnică

Domnul a declarat: „Pentru că, iată, aceasta este lucrarea Mea și slava Mea – să realizez nemurirea și viața veșnică a omului” (Moise 1:39). Nemurirea înseamnă a trăi pentru totdeauna ca o ființă înviată. Prin ispășirea lui Isus Hristos, toată lumea va primi acest dar. Viața veșnică, sau exaltarea înseamnă a moșteni un loc în cel mai înalt grad al gloriei din împărăția celestială, unde vom trăi în prezența lui Dumnezeu și unde vom continua să existăm în cadrul familiilor noastre (vezi D&L 131:1–4). Ca și nemurirea, acest dar este posibil datorită ispășirii lui Isus Hristos. Totuși, pentru a-l primi, trebuie arătată „[supunere] legilor și rânduielilor Evangheliei” (Articolele de credință 1:3).

Cum să rămânem pe cărarea care duce la viața veșnică

Când ați fost botezați și ați primit darul Duhului Sfânt, ați pășit pe cărarea care duce către viața veșnică. Profetul Nefi ne-a învățat:

„Poarta prin care voi veți intra este pocăirea și botezul prin apă; și apoi vine iertarea păcatelor voastre prin foc și prin Duhul Sfânt.

Și atunci sunteți pe această cale strâmtă și îngustă care duce până la viața veșnică; da, voi ați intrat prin poartă; voi ați făcut așa cum au cerut poruncile Tatălui și ale Fiului; și voi ați primit Duhul Sfânt care depune mărturie despre Tatăl și Fiul pentru înfăptuirea făgăduinței pe care El a făcut-o, că, dacă voi intrați pe această cale, voi veți primi” (2 Nefi 31:17:18).

Nefi a spus răspicat că după ce noi am intrat pe această „cale strâmtă și îngustă”, noi trebuie să îndurăm cu credință până la sfârșit.

„După ce ați intrat pe această cale strâmtă și îngustă, v-aș întreba dacă totul este împlinit? Iată, vă spun: Nu; căci voi nu ați fi ajuns atât de departe, decât dacă ar fi fost prin

cuvântul lui Hristos, cu credință nestrămutată în El, bazându-vă cu totul pe meritele Lui care are puterea de a salva.

Prin urmare, trebuie să înaintați cu fermitate în Hristos, având o strălucire perfectă a speranței și o iubire de Dumnezeu și de toți oamenii. Prin urmare, dacă înaintați ospătându-vă din cuvântul lui Hristos și îndurați până la sfârșit, iată, astfel a spus Tatăl: Voi veți avea viața veșnică” (2 Nefi 31:19–20).

Acum, după ce ați fost botezați și confirmați, o mare parte a progresului dumneavoastră către viața veșnică depinde de primirea de către dumneavoastră a altor rânduieli ale salvării: pentru bărbați, rânduirea la Preoția lui Melhisedec; pentru bărbați și femei, înzestrarea din templu și pecetluirea căsătoriei. Când primiți aceste rânduieli și țineți legămintele ce le însoțesc, dumneavoastră vă pregătiți să moșteniți cel mai înalt grad al gloriei celestiale.

La îndemâna dumneavoastră

Atunci când vă gândiți la progresul dumneavoastră pe „calea strâmtă și îngustă”, fiți siguri că viața veșnică este la îndemâna dumneavoastră. Domnul vrea să vă întoarceți la El și El nu vă cere nimic din ce nu puteți îndeplini. Toate poruncile Sale sunt calculate pentru a ajuta la realizarea fericirii dumneavoastră. Când vă exercitați credința și Îl slujiți cu toată puterea dumneavoastră, El vă dă putere și vă oferă o cale prin care puteți îndeplini ceea ce El a poruncit (vezi 1 Nefi 3:7). Amintiți-vă că atunci când vă dați toată silința și vă pocăiți de păcatele dumneavoastră, ispășirea lui Isus Hristos va oferi compensație pentru slăbiciunile dumneavoastră și, de asemenea, pentru toate nedreptățile, injuriile și suferințele pe care le trăiți în această viață. „Căci noi știm că, după ce am făcut tot posibilul, numai prin har suntem salvați” (2 Nefi 25:23).

Referințe suplimentare: Ioan 3:16; 17:3; 2 Nefi 9:39; Moroni 7:41; D&L 14:7; 50:5

Vezi, de asemenea, Ispășirea lui Isus Hristos, Slava, Împărățiile de slavă

Zece Porunci

Cele Zece Porunci sunt principii eterne ale Evangheliei care sunt necesare pentru exaltarea noastră. Domnul i le-a revelat lui Moise în timpuri străvechi (vezi Exodul 20:1-17) și El le-a reafirmat în revelațiile zilelor din urmă (vezi D&L 42:18–29; 59:5–13; 63:61–62). Cele Zece Porunci sunt o parte vitală a Evangheliei. Supunerea față de aceste porunci pregătește calea pentru supunerea față de alte principii ale Evangheliei.

Următoarea recapitulare a celor Zece Porunci include scurte explicații despre modul în care sunt în continuare aplicabile și în zilele noastre:

1. „Să nu ai alți dumnezei afară de Mine” (Exodul 20:3). Noi trebuie să facem „toate lucrurile cu ochiul îndreptat numai către slava lui Dumnezeu” (D&L 82:19). Noi trebuie să-L iubim și să-L slujim pe Domnul cu toată inima, puterea, cugetul și tăria noastră (vezi Deuteronom 6:5, D&L 59:5).
2. „Să nu-ți faci chip cioplit” (Exodul 20:4). În această poruncă, Domnul condamnă slujirea idolilor. Idolatria poate lua mai multe forme. Unii oameni nu se închină la chipuri cioplite sau statui, dar în schimb Îl schimbă pe Dumnezeul cel viu cu alți idoli, cum sunt banii, bunurile materiale, ideile sau prestigiul. În viețile lor „averea lor este Dumnezeul lor” – un dumnezeu care „va pieri împreună cu ei” (2 Nefi 9:30).
3. „Să nu iei în deșert Numele Domnului, Dumnezeului tău” (Exodul 20:7). Pentru o explicație a acestei porunci, vezi „Profanarea”, paginile 128–129.
4. „Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești” (Exodul 20:8). Pentru explicarea acestei porunci, vezi „Sabat”, paginile 145–147.
5. „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta” (Exodul 20:12). Porunca aceasta este una care rămâne legată de noi chiar și atunci când devenim adulți. Trebuie mereu să găsim căi prin care să-i onorăm pe părinții noștri.

6. „Să nu ucizi“ (Exodul 20:13). Pentru o explicație asupra modului în care li se aplică această poruncă celor cărora li se cere să meargă la război, vezi „Război,” paginile 183–184.
7. „Să nu preacurvești“ (Exodul 20:14). Într-o revelație din zilele din urmă, Domnul nu a aprobat nici adulterul, nici „nimic asemănător lui“ (D&L 59:6). Adulterul, homosexualitatea și alte păcate sexuale sunt profanări ale celei de a șaptea porunci. Pentru explicații suplimentare, vezi „Castitatea”, paginile 29–33.
8. „Să nu furi“ (Exodul 20:15). Furtul este o formă a necinstei. Pentru o explicație despre cinste, vezi pagina 84.
9. „Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău“ (Exodul 20:16). A mărturisi strâmb este o altă formă a necinstei. Pentru o explicație despre cinste, vezi pagina 84.
10. „Să nu poftești“ (Exodul 20:17). A râvni sau a invidia ceva ce aparține altuia este dăunător sufletului. Ne poate ocupa toate gândurile și ne poate chinui cu nefericire și nemulțumire constantă. Deseori duce la alte păcate și la îndatorarea financiară.

Cu toate că cele mai multe dintre cele Zece Porunci enumeră lucruri pe care nu *trebuie* să le facem, ele, de asemenea, reprezintă și lucrurile pe care *trebuie* să le facem. Salvatorul a rezumat cele Zece Porunci în două mari porunci – iubirea pentru Domnul și iubirea pentru aproapele nostru:

„Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău.

„Aceasta este cea dintâi, și cea mai mare poruncă.

„Iar a doua, asemenea ei, este: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși“ (Matei 22:37–39).

Referințe suplimentare: Mosia 12:33–36; 13:11–24

Vezi de asemenea, Libertatea de a alege, Castitatea, Cinstea, Supunerea, Profanarea, Respectul, Sabat, Război, Preaslăvire

Zeciuiala

Una din binecuvântările calității de a fi membru al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă este privilegiul de a plăti zeciuiala. Prin trăirea conform legii zeciuiei, dumneavoastră participați la consolidarea împărăției lui Dumnezeu pe pământ.

Definiția și scopul zeciuiei

Pentru a plăti o zeciuială deplină, dumneavoastră dați o zecime din venitul dumneavoastră Domnului prin Biserica Sa. Dumneavoastră prezentați zeciuiala dumneavoastră unui membru din episcopatul sau al președinției de ramură.

Liderii locali vor transmite fondurile de zeciuială direct sediilor Bisericii, unde un consiliu va determina modalitățile specifice pentru folosirea fondurilor sacre. Acest consiliu este format din Prima Președinție, Cvorumul celor Doisprezece Apostoli și episcopatul care prezidează. Acționând în acord cu revelația, ei iau decizii după cum sunt îndrumați de Domnul. (Vezi D&L 120:1)

Fondurile zeciuiei sunt întotdeauna folosite pentru scopurile Domnului – pentru a construi și a menține temple și case de întruniri, pentru a susține munca misionară și pentru a înfăptui munca Bisericii prin toată lumea.

Binecuvântarea de a plăti zeciuiala întreagă

Legea zeciuiei cere sacrificiu, dar supunerea dumneavoastră față de lege aduce binecuvântări care sunt mai mari decât orice lucru la care ați renunțat. Profetul Maleahi ne-a învățat:

„Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuiele, ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgăzurile cerurilor, și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare“ (Maleahi 3:10).

Aceste binecuvântări vin tuturor celor care plătesc în totalitate zece procente din venitul lor, chiar dacă acea sumă este foarte mică. Pe măsură ce vă veți supune acestei legi, Domnul vă va binecuvânta atât spiritual cât și temporal.

A face legământ de a plăti zeciuiala

Dacă încă nu ați stabilit un model de a plăti zeciuiala consecvent, puteți să aveți dificultăți în a crede că vă puteți permite să renunțați la o zecime din venitul dumneavoastră. Dar plătitorii credincioși ai zeciuiei învață că ei nu-și pot permite să *nu* plătească zeciuiala. Într-un mod extraordinar de minunat și concret, ferestrele cerului se deschid și binecuvântările sunt revărsate peste ei.

Nu uitați că plata zeciuiei în fond, nu se referă atât de mult la bani, cât se referă la credință. Aveți încredere în Domnul. El ne-a dat porunca în beneficiul nostru și a făcut o promisiune care o îndeplinește. Căutați tărie în credința lui Nefi, care a zis: „Să fim credincioși în ținerea poruncilor Domnului; căci, iată, El este mai puternic decât tot pământul” (1 Nefi 4:1).

Vezi, de asemenea, Postul și darul de post

*Învată de la Mine și ascultă cuvintele
Mele; umblă în umilința ce vine din
Spiritul Meu și vei avea pace în Mine.*

Doctrină și legăminte 19:23

BISERICA LUI
ISUS HRISTOS
A SFINȚILOR
DIN ZILELE DIN URMĂ

ROMANIAN

